

1991 செப்டம்பர் 13]

MESSAGE

“In pursuance of Clause (3), of Article 203 of the Constitution of India, I, Bhishma Narain Singh, Governor of Tamil Nadu, hereby recommend to the Tamil Nadu Legislative Assembly to make grants to the demands for the year 1991-92.”

6. மானியக் கோரிக்கைகள்—1991-92—விவாதமும்
வாக்கெடுப்பும்

(அ) கோரிக்கை எண் 17—கல்வி

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : ஆளுநர் அவர்களின் பரிந்துரையை ஏற்று, மானியக் கோரிக்கைகள் இன்று முதல் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. மானியக் கோரிக்கை எண் 17—கல்வி. மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள்

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,

“கல்வி பற்றிய 17 ஆம் எண் மானியக் கோரிக்கையின் கீழ் ரூ. 12,98,89,69,000க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்.”

என்று கோருகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வெட்டுத் தீர்மானங்கள். வெட்டுத் தீர்மானம் எண் 2, டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்.

டாக்டர் தே. குமாரதாஸ் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ‘கொள்கை பற்றி’ விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“கல்வி பற்றிய 17 ஆம் எண் மானியக் கோரிக்கையின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 12,98,89,69,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வெட்டுத் தீர்மானம் எண் 3, திரு. ஜி. பழனிசாமி.

திரு. ஜி. பழனிசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ‘கொள்கை பற்றி’ விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

[1991 செப்டம்பர் 13]

“கல்வி பற்றிய 17 ஆம் எண் மானியக் கோரிக்கையின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 12,98,89,69,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வெட்டுத் தீர்மானம் எண் 20, திரு. ச. இராமச்சந்திரன்.

திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ‘பத்தாம் வகுப்புவரை கட்டாயக் கல்வி முறையை அமுல்படுத்த வேண்டிய அவசியம் குறித்து’ விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“கல்வி பற்றிய 17 ஆம் எண் மானியக் கோரிக்கையின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 12,98,89,69,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வெட்டுத் தீர்மானம் எண் 1, திரு. மெ. ஆண்டி அம்பலம்.

திரு. மெ. ஆண்டி அம்பலம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ‘கொள்கை பற்றி’ விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“கல்வி பற்றிய 17 ஆம் எண் மானியக் கோரிக்கையின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 12,98,89,69,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

(ஆ) கோரிக்கை எண் 52—தமிழ் வளர்ச்சி—பண்பாடு

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கை எண் 52—தமிழ் வளர்ச்சி-பண்பாடு. மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,

“தமிழ் வளர்ச்சி-பண்பாடு பற்றிய 52 ஆம் எண் மானியக் கோரிக்கையின்கீழ் ரூ. 3,29,33,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்.” என்று கோருகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வெட்டுத் தீர்மானங்கள். வெட்டுத் தீர்மானம் எண் 67, டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்.

டாக்டர் தே. குமாரதாஸ் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ‘கொள்கை பற்றி’ விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

1991 செப்டம்பர் 13]

“தமிழ் வளர்ச்சி-பண்பாடு பற்றிய 52 ஆம் எண் மானியக் கோரிக்கையின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ.3,29,33,000-ல் ரூ.100 குறைக்க வேண்டும்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வெட்டுத் தீர்மானம் எண் 68, திரு. ச. இராமச்சந்திரன்.

திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ‘கொள்கை பற்றி’ விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“தமிழ் வளர்ச்சி-பண்பாடு பற்றிய 52 ஆம் எண் மானியக் கோரிக்கையின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 3,29,33,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வெட்டுத் தீர்மானம் எண். 70, திரு. ஆர். சிங்காரம்

திரு. ஆர். சிங்காரம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ‘தமிழ் வளர்ச்சியை முன்னிட்டு தமிழ் படித்தவர்களுக்கு விசேஷ வேலை வாய்ப்பு, சலுகை அளிக்க வேண்டிய அவசியம் குறித்து’ விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“தமிழ் வளர்ச்சி-பண்பாடு பற்றிய 52 ஆம் எண் மானியக் கோரிக்கையின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 3,29,33,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கைகளும் வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவையின் முன் விவாதத்திற்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் முன்னுரையாக ஏதாவது கூற விரும்பினால் கூறலாம்.

முற்பகல் 10.50

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வித்துறை, தமிழ் வளர்ச்சிப் பண்பாட்டுத்துறை, இயல், இசை, நாடக மன்றம் ஆகிய இந்தத் துறைகளைப் பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்புகள் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் அச்சடிக்கப்பெற்று, அவைமுன் வைக்கப்பட்டு உள்ளன. அதிலே, தமிழிலே இருக்கின்ற அந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்புகளை நான் இந்த அவையில் ஆற்றிய உரையாகக் கருதி, அதை இந்த அவையிலே பதிவுசெய்து கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். *இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்புகளின் மீது, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எடுத்துத் தெரிவிக்கின்ற கருத்துகளையொட்டி, இறுதியாக அர்ப்பிவிட தரப்பிலே தரவேண்டிய விளக்கங்களையும், முடிவுகளையும் நான் தெரிவிக்கிறேன் என்பதைச் சொல்லி அமைகிறேன்.

[1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. வி. கே. லட்சுமணன்

*திரு வி. கே. லட்சுமணன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியத்திற்கான விவாதத்தின் மீது என்னைப் பேச அழைத்து, அனுமதி கொடுத்தமைக்கு நான் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். 1991-92 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையில் ஏறக்குறைய கல்விக்காக 1,300 கோடி ரூபாயை இந்த அரசு ஒதுக்கியிருப்பதை நான் மனமார வரவேற்கிறேன். அதிலும் குறிப்பாக இதிலே 15 இலட்சம் குழந்தைகள் கல்வி பெறவும், படித்தவேலையற்ற. இளைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பினை அளிக்கவும் 20 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருப்பதை நான் உள்படியே மனதார வரவேற்கிறேன். ஆனால், இந்த 20 கோடி ரூபாய் எப்படிச் செலவழிக்கப்பட இருக்கிறது என்பதிலே நாம் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அதிலே அதிகமாகப் பெண்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை அளிக்கவேண்டும் என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

தமிழ் நாட்டிலே கனி வளமும் இல்லை, நீர்வளமும் இல்லை, காவிரி நீருக்காக நாம் நடத்துகிற போராட்டத்தை இந்த மாமன்றம் நன்றாக உணர்ந்து இருக்கிறது. எனவே மனிதவளத்தை மேம்படுத்துவது தான், தமிழகம்முன்னேறுவதற்குரிய வழியாக இருக்க முடியும். நாம் கல்வி இலாக்காவையே கூட மனித வள மேம்பாட்டுத் துறை என்று மாற்றுவோம் என்று சொன்னால், அது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

முற்பகல் 10-55

1857 ஆம் ஆண்டு தமிழ் நாட்டிலே ஒரே ஒரு பல்கலைக் கழகம்தான் இருந்தது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகம். அன்றி விருந்து 1978 ஆம் ஆண்டு வரை தமிழகத்திலே தோன்றிய மொத்தப் பல்கலைக் கழகங்கள் நான்குதான். ஆனால் அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்று 10 ஆண்டு காலத்திலே கூடுதலாக 8 பல்கலைக் கழகங்கள் தோன்றி இருக்கின்றன என்பதை நான் இங்கே மகிழ்ச்சியோடும், பெருமையோடும் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். ஆனால், அதே காலகட்டத்திலே-நான் ஏற்கெனவே சொன்னதைப் போல நம்முடைய ஐ. ஏ. எஸ்., ஐ. பி. எஸ். மாணவர்களுடைய தேர்வு கடந்த பல ஆண்டுகளாக, ஆண்டுக்காண்டு, குறைந்து வந்திருப்பதை நாம் இங்கே மறந்துவிட முடியாது. சான்றாகச் சொல்வேன். 1948 ஆம் ஆண்டு, ஐ. ஏ. எஸ். தேர்விலே தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் மொத்தத்திலே 20 சதவீதம். 1949 ஆம் ஆண்டு

* பக்கங்கள் 159 முதல் 278 முடிய இணைப்புகளாக அச்சிடப் பெற்றுள்ளன.

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. வி. கே. லட்சுமணன்]

அது 30 சதவீதமாக கூடியிருந்தது. ஆனால், அதே தேர்வானது 1965 ஆம் ஆண்டு 8.7 சதவீதமாக குறைந்து போய் இருக்கிறது என்பதை நாம் இங்கே கருத்திலே கொள்ளவேண்டும். 1966 ஆம் ஆண்டு அது 7 சதவீதமாகவும், 1974 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அது தொடர்ந்து 7 சதவீதத்திற்கு மிகாமல்தான் இருக்கிறது என்பதையும் நாம் இங்கே கருத்திலே கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, இதற்கெல்லாம் காரணம், உயர் கல்விக்காக நாம் அதிகத் தொகையை செலவிடவில்லை என்பதைத்தான் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 'கல்விக்காக செலவிடக்கூடிய ஒரு முதலீடு' என்று நிதியமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஆக அந்த முதலீடானது இந்திய சராசரி என்று பார்க்கிறபோது ஏனைய மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறபோது ஒவ்வொரு மாநிலத்திலேயும் மொத்த வருவாயிலே 20 சதவீதம் உயர் கல்விக்காக செலவழிக்கப்படுகிறபோது தமிழ்நாட்டில் மட்டும் அது பாதிமாக இருக்கிறது. 10 சதவீதமாக இருக்கிறது என்பது தான் ஒரு வேளை இதற்குக் காரணமாக இருக்க முடியும் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆக உயர் கல்வியிலுடைய வளர்ச்சியிலே நாம் அதிக அக்கறை காட்டவேண்டும். பேகிக் எஜுகேஷன் எப்படி முக்கியமோ, அவ்வளவு முக்கியமானதுதான் உயர் கல்வியும் என்பதை நான் இங்கே அழுத்தமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கல்வியின் பாதுகாவலர்களாக மூன்று பேர் இருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். ஒன்று அரசு, இன்னொன்று எஜுகேஷனல் ஏஜென்சி, அதாவது கொடை வள்ளல்கள், மூன்று ஆசிரியர்கள். இதனாலே பயன் பெறுகின்றவர்கள் மாணவர்களும், பெற்றோர்களும். ஆனால் ஆசிரியர்களுடைய பணி சரியாக மேற்பார்வை செய்யப்படாத பொழுது அந்தப் பணியாலே மாணவர்களுக்குரிய பலன் கிடைப்பதில்லை என்பதை அண்மைக் காலத்தில் நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

1973 ஆம் ஆண்டிலே Private Schools Regulation Act என்ற ஒரு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதேபோல் 1976 ஆம் ஆண்டு Private Colleges Regulation Act என்ற ஒரு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆக இந்தச் சட்டங்கள் எதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டன என்று சொன்னால், தனியார் கல்வி நிறுவனங்களும் ஆசிரியர்களும் அரசோடு இணைந்து நல்லமுறை யிலே பணியாற்றவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடுதான் இந்தச் சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. ஆனால் நாம் என்ன பார்க்கிறோம் என்று சொன்னால், ஆசிரியர்கள் 'நாமார்க்கும் குடி அல்லோம்' என்கின்ற முறையிலே யாருக்கும் கட்டுப்படாமல், நடந்து வருகிற ஒரு போக்கு இங்கே நிலவுகிறது என்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது. ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் வாங்கிக் கொடுக்கின்ற ஒரு நிறுவனமாகத்தான் தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் இருக்கின்றதே ஒழிய, ஆசிரியர்களைத் தட்டிக் கேட்கின்ற நிறுவனமாக அந்த நிறுவனங்கள் இயங்கமுடியவில்லை என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

[திரு. வி. கே. லட்சுமணன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

ஆசிரியர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோல் பணிப்பாதுகாப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதையெல்லாம் பெற்ற பின்னாலே ஆசிரியர்கள் தமது கடமையை முறையாகச் செய்வார்களேயானால், கண்டிப்பாக தமிழகம் இந்த உயர் கல்வியிலே ஒரு சிறந்த முன்னேற்றத்தை அடைய முடியும். வெகுவிரைவாக ஐ. ஏ. எஸ். பட்டியலிலே கூட நம்முடைய மாணவர்கள் பெருமளவில் வெற்றி பெறமுடியும் என்பதை நான் இங்கே தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இதையெல்லாம் பார்க்கின்ற பொழுது தமிழகத்திலே ஒட்டுமொத்தமாக நம்முடைய கல்வித் துறையை சீர்திருத்துவதற்காக ஒரு உயர் மட்டக் குழுவை நியமித்து, அந்தக்குழுவினுடைய பரிந்துரைகளின் அடிப்படையிலே அதிலே ஏற்பட்டுள்ள சில சீர்கேடுகளை நாம் சரி செய்ய வேண்டுமென்று நான் உங்களை, இந்த அரசைப் பார்த்து கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

நம்முடைய பல்கலைக் கழகங்களைப் பற்றி நான் ஏற்கெனவே சொன்னேன். அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்த பின்னாலே அதிகமான பல்கலைக் கழகங்களை தோற்று விப்பதிலே அக்கறை கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட்டேன். ஆனால், தமிழ்நாட்டில் புதிய பல்கலைக் கழகங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றபொழுது ஒவ்வொரு பல்கலைக் கழகத்திற்கும் ஒரு மாதிரியான சட்டம், பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்திற்கு என்று சொன்னால், அதற்கு ஒரு சட்டம், பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்திற்கு இன்னொரு சட்டம், இப்படி தனித்தனியாக சட்டங்கள் இருப்பதை விட ஒரே மாதிரியான எல்லா பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் ஒரேமாதிரியான சட்டம் இருக்க வேண்டுமென்ற என்னுடைய கருத்தை இங்கே நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பொதுவாக தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்ற மொத்த கல்லூரிகளில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு கல்லூரிகள்... (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அமைச்சரிடத்திலே பேசுகிறவர்களுக்கு ஒரு வரையறையை ஏற்கெனவே நான் சொல்லி இருக்கிறேன். அவரவர்களுக்குப் பின் இருக்கையிலே வந்து உட்கார்ந்து வெளியிலே எந்தவித சப்தமும் வராத அளவிற்கு பேசவேண்டும். திரு. வி. கே. லட்சுமணன் தொடர்ந்து பேசுங்கள்.

திரு. வி. கே. லட்சுமணன் : தமிழ்நாட்டிலே இருக்கின்ற மொத்த கல்லூரிகளில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு கல்லூரிகள், தனியார் கல்லூரிகளாக இருப்பதை நாம் இங்கே மறந்துவிட முடியாது. ஆனால், இந்தத் தனியார் கல்லூரிகளுக்கு பல்கலைக் கழகங்களிலே அதனுடைய ஆட்சிக் குழுவிலே என்ன பிரதிநிதித் துவம் இருக்கிறது என்பதை நாம் சற்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. வி. கே. லட்சுமணன்]

முற்பகல் 11-00

(மாண்புமிகு பேரவை துணைத் தலைவர் தலைமை)

நான் சான்றாகச் சொல்வேன். பாரதியார் பல்கலைக் கழகத் திலே செனட்டிலே 145 பேர் உறுப்பினர்களாக இருக்கிறார்கள். அதிலே அரசாங்க பிரதிநிதியாக 8 பேரும், பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களாக 15 பேரும், கல்லூரி முதல்வர்களாக 45 பேரும், கல்லூரி ஆசிரியர்களாக 45 பேரும், யுனிவர்சிட்டி லைப்ரரியன் ஒருவரும், யுனிவர்சிட்டி லிப்ரிகல் எஜுகேஷன் டைரக்டர் ஒருவரும், ஹெட்மாஸ்டர்-உடைய பிரதிநிதிகளாக 3 பேரும், ரிஜிஸ்டர் கிராஜுவேட்ஸ் என்ற முறையிலே 6 பேரும், சட்டசபை உறுப்பினர்களாக 2 பேரும், கல்வி அமைச்சரால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் 16 பேரும், செனட்டிலேயிருந்து நியமிக்கப்பட்டவர்கள் 3 பேரும், கடைசியாக தனியார் கல்லூரியினுடைய பிரதிநிதியாக ஒருவரும் இருக்கிற ஒரு வாய்ப்புதான் இருக்கிறது. ஆகவே, 145 பேர் கொண்ட செனட்டிலே ஒருவர் தான் தனியார் கல்லூரியினுடைய பிரதிநிதியாக இருக்கிற நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நாம் இங்கே கவனத்தோடு பார்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதே போலத்தான் சிண்டிகேட்டிலேயும். சிண்டிகேட் என்பது ஆட்சிக் குழு. பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்தைப் பொறுத்த மட்டிலே அது ஆட்சிக் குழு. ஆனால் எல்லாப் பல்கலைக் கழகத்திலேயும் இது போல் இருக்கிறதா என்று சொன்னால் கிடையாது. ஒரு பல்கலைக் கழகத்திலே சிண்டிகேட் என்பது ஆட்சி குழு. இன்னொரு பல்கலைக் கழகத்திலே செனட் என்பது ஆட்சிக்குழு. இப்படி மாறுபட்டிருக்கிற நிலை கூடாது என்றுதான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மூன்றில் இரண்டு பங்கு கல்வியை அளிக்கின்ற ஒரு பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற தனியார் கல்லூரிகளுக்கு, சிண்டிகேட்டிலே இடமே கிடையாது. 21 பேர் கொண்ட பல்கலைக் கழக ஆட்சிக் குழுவிலே அரசாங்க பிரதிநிதிகள் 9 பேர், கல்லூரி முதல்வர்கள் 2 பேர் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் 2 பேர், பல்கலைக் கழக ஆசிரியர்கள் 4 பேர் செனட்டிலே தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டவர் ஒருவர், அக்கடமிக் எக்ஸ்பெர்ட்ஸ் என்று 3 பேர். பல சமயத்திலே இந்த அக்கடமிக் எக்ஸ்பெர்ட்ஸ் என்று சொல்லுபவர்கள் அதற்குரிய தகுதியோடு இருப்பதாக இல்லை என்பதை நான் இங்கே வருத்தத்தோடு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

ஆக 21 பேர் கொண்ட ஒரு செனட்டிலே தனியார் கல்லூரிக்கு பிரதிநிதித்துவமே இல்லாமல் இருப்பது பெரிதும் வருத்தப்பட வேண்டிய ஒரு செய்தியாகும். ஆகவே, அதை அரசு கவனத்தில் கொண்டு அதற்கு ஏற்ற மாறுதல்களைச் செய்ய

[திரு. வி. கே. லட்சுமணன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

வேண்டும் என்று இங்கே கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது தவிர அண்மையிலே திடீர் என்று கோவையிலேயும், இன்னும் பல்வேறு இடங்களில் இருக்கிற கல்லூரிகளிலேயும் தனியார் கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் சொத்து வரி விதித்திருக்கிறார்கள். அதுவும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை சொத்து வரியாக விதித்திருக்கிற நிலைமையை நாம் பார்க்கிறோம். இன்றைக்கு கல்விப்பணி செய்வதிலே தனியார் நிறுவனங்கள் அரசினுடைய சுமையிலே பங்கேற்கின்றனர் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். அப்படி பங்கேற்கின்ற அந்த நிறுவனங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட சொத்து வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்க வேண்டியது மிகமிக அவசியம் என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அதே போல முந்தைய அரசு ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக இந்த நவோதயா பள்ளிகளை நடத்தக் கூடாது என்று தடுத்து விட்டது. இந்த நவோதயா பள்ளிகளில் புதிய கல்வித் திட்டத்தில் நல்ல மாணவர்களை அறிவிற் சிறந்த மாணவர்களை, மேல்நாட்டு மாணவர்களோடு, இணையாக இருக்கக்கூடிய மாணவர்களை உருவாக்குவதற்காக தீட்டப்பட்ட மிகச் சிறந்த திட்டமாகும். மற்ற மாநிலங்களிலே நவோதயா கல்வித் திட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, அமல் ஆக்கப்பட்டு பயன்பெற்று வருகிற போது நம்முடைய மாநிலத்திலே மட்டும் ஏன் அதை விட்டு வைக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஒரு மாவட்டத்திற்கு 2 கோடி ரூபாய் வீதம் அந்தப் பள்ளிகளுக்கு வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. எனவே இந்த அரசு அந்த நவோதயா பள்ளித்திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அமல்படுத்த வேண்டும் என்று நான் இங்கே கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து கல்லூரி விடுமுறை நாட்கள். பொதுவாகவே நம்முடைய கல்லூரிகள் பணியாற்றும் நாட்கள் மொத்தத்திலே 150 நாட்கள் தான். ஆக அந்த நாட்களிலே கூட நம்முடைய கல்லூரி ஆசிரியர்கள் பரிட்சைக்கான விடைத்தாள்களை திருத்துவதற்காக அதிக நாட்கள் எடுத்துக் கொள்வதால், நேரடியாக மாணவர்களைச் சந்தித்து பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கின்ற வாய்ப்பு குறைவாக இருக்கிறது. எனவே நான் இந்த அரசுக்கு ஒரு யோசனையைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கல்லூரி விடுமுறை நாட்களை இரண்டாகப் பிரித்துவிட வேண்டும். வெக்கேஷனை இரண்டாகப் பிரித்து விண்டர் வெக்கேஷன் 30 நாட்கள் என்றும் சம்மர் வெக்கேஷன் 40 நாட்கள் என்றும் பிரித்துவிட்டு விடைத்தாள்களைத் திருத்துகின்ற அந்த வேலையை இந்த நாட்களிலே வைத்துக்கொண்டு, எஞ்சியிருக்கின்ற கல்லூரி நாட்களை பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு பயன்படுத்த வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. வி. கே. லட்சுமணன்]

முற்பகல் 11-05

பல மாநிலங்களில் இருப்பதைப் போல நம்முடைய மாநிலத் திலே உயர் கல்வியின் அவசியத்தைக் கருத்திலே கொண்டு ஸ்டேட் கௌன்சில் ஃபார் ஹையர் எஜுகேஷன் என்ற அமைப்பை நாம் நிறுவியாக வேண்டும். அப்படி நிறுவுவதன் மூலமாகத்தான் நம்முடைய தமிழகத்திலே சிறந்த மாணவர்களை உருவாக்க முடியும். கல்வித்துறையில் இருக்கின்ற பல சீர்கேடுகளைக் களைய முடியும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நம்முடைய சிறந்த கல்விச் சிந்தனையாளர்கள் நம்முடைய மாநிலத்தை விட்டு விட்டு வேறு மாநிலங்களுக்குச் சென்று பணியாற்றுகின்ற ஒரு நிலைமை இருக்கிறது. பெயரைச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னால் நம்முடைய டாக்டர் வி. சி. குழந்தைசாமியைப் போல மிகச் சிறந்த கல்விச் சிந்தனையாளரை அழைத்து அவர் மூலமாக ஸ்டேட் கௌன்சில் ஃபார் ஹையர் எஜுகேஷன் என்ற ஒரு அமைப்பினை உருவாக்குவோம் என்று சொன்னால் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற இந்த மந்த நிலையை நாம் மாற்ற முடியும் என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திருமதி என்.சி. கனகவல்லி.

திருமதி என். சி. கனகவல்லி : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானிய விவாதத்தின் மீது பங்கேற்று பேச வாய்ப்பு அளித்தமைக்காக முதற்கண் நன்றியைக் கூறிக் கொள்கிறேன்.

புதிய விடியலின் வித்து, பெண் இனத்தின் சொத்து, தமிழகத்தின் புதிய பூபாளம், ஏழை மக்களின் இனிய ராகம், ஓராயிரம் மலர்கள் பூக்கும்போது காணும் இனிய காட்சியின் மொத்த வடிவம், இதய தெய்வம் புரட்சித் தலைவியின் ஆசியோடு என் னுடைய உரையைத் தொடங்குகிறேன்.

மனிதனை மனிதனாக்கும் கருவிகளில் தலையானது கல்வி என்றால் மிகையாகாது. ஆகவே கல்வித் திட்டத்தில் அறிவித்துள்ள சலுகைகள் பாராட்டத்தக்கது. படிப்பை இடையில் நிறுத்திவிட்ட குழந்தைகளுக்காக அறிவித்த பள்ளி சாரா கல்வித் திட்டம் அனைவராலும் பாராட்டக்கூடிய ஒன்று. அதே நேரத்தில் இன்னொன்றையும் கூறிக்கொள்ள விழைகிறேன்.

அரசின் மேல்நிலை, உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஒப்பந்த அடிப்படையில் பணியாற்றிய ஆசிரியர்கள் கடந்தகால தி.மு.க. ஆட்சியால் பழிவாங்கப்பட்டுள்ளார்கள். தற்போது அவர்கள் இடைநிலை ஆசிரியர்களாக பணியாற்றுகிறார்கள். அத்தகைய யோரை மீண்டும் பட்டகாரி ஆசிரியர்களாகவும் ஆக்கி, பணி முப்பும் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நானும்

[திருமதி என். சி. கனகவல்லி] [1991 செப்டம்பர் 13]

இந்த அடிப்படையில் பணியாற்றி பழிவாங்கப்பட்டவன் என்பதை இந்த அவைக்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அரசு கல்லூரிகளில் ஒப்பந்த அடிப்படையில் ஏறத்தாழ 400 ஆசிரியர்கள் பணி புரிகிறார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் 30 வயதைக் கடந்துவிட்ட காரணத்தால் வேறு பணிகளுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு குறைவு. எனவே மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்களின் அரசு 10 (ஏ) (1) அடிப்படையிலேயாவது அவர்களுக்கு தொடர்ந்து பணியாற்ற வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்லூரி கல்வித்துறையில் அரசு கல்லூரியில் பணியாற்றும் ஏறத்தாழ 4,500 பேராசிரியர்களின் ஒட்டு மொத்த பணி மூப்புப் பட்டியல் வெளியிடப்படவில்லை. இதனால் முதல்வர் பணி மேம்பாடு அடையும்போது உரிய முறையில் பணி மூப்பு அடிப்படையில் தான் பதவி உயர்வு அளிக்க வேண்டும் என்று யூ.ஜி.சி. சம்பள விகித ஆணையில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அது செயல்படுத்தப்படவில்லை. உடனடியாக பணி மூப்பு பட்டியல் முழுவதுமாக தயாரிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். முந்தைய ஆட்சிக் காலத்தில் மாநில கல்லூரிகளில் இயற்பியல் மற்றும் வரலாற்றுத் துறையில் பணி மூப்பு உடையவர்களைத் துறைத் தலைவர்களாகப் போடாமல் அவர்களுக்கு ஆதரவாக உள்ளவர்களை துறைத் தலைவர்களாகப் போட்டுள்ளனர். இதை மறுபரிசீலனை செய்து பணி மூப்பு உடையவர்களை துறைத் தலைவர்களாக நியமனம் செய்ய வேண்டுகிறேன்.

முற்பகல் 11-10

1981 ஆம் ஆண்டில் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஆட்சியில் பழனி செந்தமிழ் கல்லூரி பழனி பெண்கள் கலைக்கல்லூரியோடு இணைக்கப்பட்டது. அதில் பணியாற்றும் பேராசிரியர்களின் சம்பளம் இன்னும் அரசால் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. கல்லூரியை மாற்றியதன் விளைவாக அந்த பேராசிரியர்களுக்கு அடிப்படைச் சம்பளம் மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலையில் உள்ள பேராசிரியர்களுக்கு மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்கள் அரசு சம்பளம் நிர்ணயம் செய்யவேண்டுமென கேட்டுக்கொள்கிறேன் பத்திரிகை ஆசிரியர்** எழுத்தாளர் ** ஆகியோர் பங்கேற்ற பொதுக்கூட்டத்தில்)....

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுப் பேசக்கூடாது.

திருமதி என். சி. கனகவல்லி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பத்திரிகை ஆசிரியர் ஒருவரும், எழுத்தாளர் ஒருவரும் பங்கேற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகப் பேசினார்கள் என்ற காரணத்திற்காக அவர்கள் மீது திராவகம் வீச முற்பட்டது சம்பந்தமாக

** மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக் கிணங்க அகற்றப் பெற்றது.

1991 செப்டம்பர் 13] [திருமதி என். சி. கனகவல்லி]

அரசு கல்லூரியில் பணியாற்றும் பேராசிரியரும் கவிஞருமான ஒருவர் உட்பட வழக்கு பதிவு ஆகியிருப்பதாக செய்தி வந்துள்ளது. அரசு கல்லூரியில் பணியாற்றும் இவர் மீது என்ன ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது? மேலும், இவரே தி.மு.க. ஆட்சி கலைப்பைக் கண்டித்து அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட தேச விரோத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் இவரைப் போன்றவர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கை மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பள்ளிகளுக்குத் தேவையான மின் உபகரணங்களை இயக்குவதற்குத் தேவையான மின் வசதி இன்மை காரணமாக கருவிகளை இயக்க முடியாத நிலைமை உள்ளது. அதை கவனத்தில் கொண்டு மின் வசதி கிடைக்க அரசு உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விளாத்தி குளத்திலுள்ள அரசு மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் கட்டிட வசதி சரியில்லாமல் பெரும்பாலான வகுப்புகள் மர நிழலைக் கொண்டு நடத்தப்படுகின்றன. மழைக் காலங்களில் மாணவர்கள் மிகவும் சிரமப்படுகிறார்கள். அரசு இதை கவனத்தில் கொண்டு தேவையான வகுப்பறைகளை உடனடியாக கட்டித் தர ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்னுடைய விளாத்திக்குளம் தொகுதியில் கல்லூரி வசதி, தொழில்நுட்பக் கல்வி பயிற்சிவதற்கான வசதி எதுவும் இல்லை. வெகு தூரம் சென்று படிக்க வேண்டியுள்ளதால் வசதி இல்லாத பெரும்பாலானவர்கள் தங்களுடைய படிப்பைத் தொடரக்கூடிய வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது.

சிதம்பரனார் மாவட்டத்தில் அரசு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி இதுவரை அமைக்கப்படவில்லை. இத்தகைய ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியை விளாத்தி குளத்தில் அமைத்துத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் அரசு கல்லூரி ஒன்றும், தொழில் நுட்பக் கல்லூரி ஒன்றும் அமைத்துத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டின் கடற்கரைப் பகுதிகளில் வாழும் மீனவர்களுக்கு எழுத்தறிவு நல்கிட வெளிநாட்டின் உதவியுடன் நடைபெறும் 'டானிடா' திட்டத்தின்கீழ் விரிவாக்கம் செய்யும்போது சிதம்பரனார் மாவட்டத்தை அந்தத் திட்டத்தின் அங்கமாக இணைக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன் (மணியடிக்கப்பெற்றது).

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்.

[1991 செப்டம்பர் 13]

டாக்டர். தே. குமாரதாஸ் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு இருக்கக்கூடிய 1991-92 ஆம் ஆண்டின் கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்த தற்காக நான் முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1991-92 ஆம் ஆண்டு கல்விக்காக 1,299 கோடி ரூபாய், கிட்டத்தட்ட நம்முடைய வருமானத்தில், தமிழக அரசின் வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் 21 சதவீதம் ஒதுக்கீடு செய்து இருப்பதை பாராட்டுகிறேன். இதற்காக மேலும் அதிகமான பணத்தை ஒதுக்கீடு செய்யவேண்டிய கால கட்டத்தில் நம்முடைய கல்வித் துறை இருக்கிறது என்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து என்பதை நான் இங்கே கூற கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

குறிப்பாக நீங்கள் எங்களுக்குக் கொடுத்து இருக்கக்கூடிய குறிப்புகளில் கல்விக்கு என்று கட்டப்பட்டு இருக்கக்கூடிய பள்ளிக் கூடங்கள் எல்லாம் மிகவும் மோசமான சூழ்நிலையில் இருப்பதை நீங்களே குறிப்பிட்டு இருக்கிறீர்கள். 8,610 பள்ளிக்கூடங்கள் கூரையில் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை இங்கே சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறீர்கள். அதிலே 1,000 பள்ளிக்கூடங்கள் அரசின் தன் னிறைவுத் திட்டத்தின் மூலம் இப்போது பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டு இருப்பதன் மூலம் தமிழகம் முழுவதும் ஆயிரம் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு கட்டிடம் கட்டுவதாக சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அதற்காக நான் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் இன்றைய சூழ்நிலையில் பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தாலும் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போதுமான ஆசிரியர்கள் இல்லாத சூழ்நிலை இருப்பதை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். பிள்ளைகள் இருந்தாலும் ஆசிரியர்கள் இல்லை; ஆசிரியர்கள் இருந்தாலும் பிள்ளைகள் இல்லை என்ற சூழ்நிலை பரவலாக இருந்து வருகிறது. இதிலே நம்முடைய அரசு ஒரு ஆசிரியருக்கு குறைந்தபட்சம் 45 குழந்தைகள் இருக்கவேண்டுமென்று ஒரு இலக்கு கொண்டு வந்திருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் அதற்கான ஆசிரியர்களுடைய புள்ளி விவரங்களை கணக்கு எடுத்துப் பார்க்கும் போது அந்த அளவுக்கு இல்லாத ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. சில பள்ளிகளில் 80 பிள்ளைகள் இருந்தாலும் ஒரு ஆசிரியர்தான் இருக்கிறார். முற்பகல் 11-15

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் அங்கே உள்ள மிக பிரச்சினையான ஒரு சூழ்நிலையை உங்களுடைய மேலான கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். 106 பள்ளிக் கூடங்கள் அங்கே அரசால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பள்ளிக்கூடங்களில் கிட்டத்தட்ட தொள்ளாயிரம் ஆசிரியர்கள் பணியாற்றி வருகிறார்கள். இதிலே ஒரு பேத்தடிச் சூழ்நிலை என்னவென்று சொன்னால் கழிந்த 10 ஆண்டு காலமாக, 12 ஆண்டு காலமாக சம்பளம் வரங்காமல் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரிய

1991 செப்டம்பர் 13] [டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்]

பெருமக்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் நீதிமன்றத் திற்குச் சென்று எங்களுக்கு சம்பளம் வழங்கவேண்டுமென்று கேட்டு கழிந்த ஆண்டு அதாவது 10-9-1990 அன்று நம் முடைய உயர்நீதிமன்றம் இவர்களுக்கு சம்பளம் வழங்கவேண்டுமென்று ஆணை பிறப்பித்து விட்டது. ஆணை பிறப்பித்த பிறகு, மேதகு ஆளுநர் அவர்களுடைய ஆட்சியின்போது நம்முடைய கல்வி இலாகா ஒரு ஆணை பிறப்பித்து இருக்கிறது. ஆணை எண் 497, நாள்: 29-4-1991. அந்த ஆணையின்படி அனைத்து ஆசிரியர்களுக்கும் ஊதியம் வழங்கப்படவேண்டுமென்று கூறியிருக்கின்றார்கள். ஆனால் இதுவரைக்கும் அவர்களுக்கு அந்த ஆணையின் அடிப்படையில் சம்பளங்கள் வழங்கப்படாத காரணத்தினாலே, வழமையால் வாடிக் கொண்டிருக்கின்ற அவர்கள் தங்களுக்கு ஊதியத்தை வழங்கவேண்டுமென்ற கோரிக்கையின் அடிப்படையில் பல போராட்டங்களைத் தொடர்ச்சியாக நடத்தி வருகிறார்கள். இன்றைக்குக்கூட மறியல் நடந்திருப்பதாக எனக்கு தொலைபேசி மூலம் தகவல் வந்திருக்கிறது. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் ஆசிரியப் பெருமக்கள் வாடிக்கொண்டிருப்பதை உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். அதுமட்டுமல்லாமல், அங்கே உள்ள பள்ளிகளுக்கு அரசு அங்கீகாரம் வழங்கப்படுகின்றபோது முழுத் தகுதியும் பெற்ற விட்ட பள்ளிகளாகக் கருதித்தான் அங்கீகாரம் வழங்குகிறது. அப்படி வழங்கிவிட்ட பிறகு ஆசிரியர்களுக்கு உரிய ஊதியம் வழங்குவதற்கு அரசு தயக்கம் காட்டுவதற்கான காரணம் என்ன என்பது எங்களுக்குப் புரியவில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் அங்கே பணிபுரிகின்ற 900 ஆசிரியர்களில், பெரும்பாலானவர்கள், 500 பேருக்கும் அதிகமானவர்கள் பெண்கள். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிற காரணத்தினாலே அதில் நேரடியாக கவனம் செலுத்தி அவர்களுக்கு ஊதியத்தை உடனடியாக வழங்குவதற்கு இந்த அரசு முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல, பகுதிநேர ஆசிரியர்களாக தொழில் நுட்பப் பிரிவில் பணியாற்றுகின்றவர்களுக்குப் பல ஆண்டுகளாக சம்பளம் வழங்கப்படவில்லை. இதிலே, மாவட்ட முதன்மைக் கல்வி அதிகாரி அவர்கள் தனியாக ஆணை போடுகிறார், அவர்களுக்குச் சம்பளம் வழங்கலாம் என்று. ஆனால், தலைமையாசிரியர்களிடம் கேட்கின்றபோது, எங்களுக்கு இது சம்பந்தமாக தகவல் இன்னும் வரவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். நம்முடைய புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய ஆட்சியின்போது தமிழகத்தில் 1927 மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் இந்த லகுப்புகள் இயங்கி வருகின்றன. அதிலே 848 பள்ளிகளில் தொழில் நுட்பக் கல்வி முறையாக இருக்கிறது. அத்தனையிலும் நீங்கள் பார்ப்பீர்கள் என்று சொன்னால், பகுதிநேர ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றுகின்றவர்களுக்கு ஊதியம் கிடைக்காத ஒரு நிலை இருந்து வருகிறது. ஆகவே,

[டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்] [1991 செப்டம்பர் 13]

இதை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து, அவர்களை நிரந்தரமாகப் பணியிலே நியமிக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வதோடு, அவர்களுக்குப் பல ஆண்டுகளாக வழங்கப் படாமல் இருக்கக்கூடிய ஊதியத்தை உடனடியாக நீங்கள் வழங்குவதற்கு முன்வரவேண்டுமென்று நான் உங்களை அன்போடு கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதைப்போல, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும், அங்குள்ள பள்ளிக்கூடங்கள் ஒரு பெக்கூலியரான நிலையிலே இருக்கின்றன. அதாவது, தாய்த் தமிழகத்துடன் 1956ஆம் ஆண்டு கன்னியாகுமரி மாவட்டம் சேர்ந்தது. ஆனால், அனைத்து பள்ளிக்கூடங்களும் ஒட்டுமொத்தமாக பொதுப்பணித் துறையினுடைய பராமரிப்பில் இருப்பதாகக் கூறிக்கொள்கிறார்கள். எனவே, பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு உட்பட்ட பகுதிகளாக அவை கருதப்படாத காரணத்தினாலே, பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கென்று ஒதுக்கீடு செய்த பணங்களிலிருந்து அந்தப் பள்ளிகளைப் பராமரிப்பதற்கென்று பணங்கள் ஒதுக்கப்படவில்லை. எனவே அங்கேயுள்ள பள்ளிகளை, பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலேயிருந்து பண ஒதுக்கீடு செய்து பராமரிக்கப்படவேண்டுமென்கிற ஆணையினை நீங்கள் பிறப்பிப்பீர்கள் என்று சொன்னால் அது பயனுடையதாக இருக்கும் என்பதை உங்களுடைய மேலான கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

அதேபோல, அந்தப் பகுதியைப் பொறுத்த வரைக்கும், இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால் பெய்த மழையின் காரணமாக ஏற்பட்ட பெரும் வெள்ளத்தால் கருங்கல் அரசினர் மேல்நிலைப் பள்ளி, மத்தியோடு மேல்நிலைப் பள்ளி, ஒழிவாறைப் பகுதியில் இருக்கக்கூடிய ஒரு நடுநிலைப்பள்ளியும் பெரும்பகுதி இடிந்து விழுந்திருக்கின்ற ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பள்ளிகளையும் நீங்கள் புதுப்பித்துத் தரவேண்டுமென்று உங்களை அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல, அரசுப் பள்ளிகளிலே ஒட்டுமொத்தமாக, கூரை இருக்காது; மரத்தடியிலே பயிலுகின்ற ஒரு சூழ்நிலை; கரும்பலகைகூட இருக்காது; பென்ச், டெஸ்க், மேஜை ஒன்றும் இருக்காது. பள்ளிக்கூடங்கள் இப்படிப்பட்ட மிகமிக ஒரு மோசமான சூழ்நிலையில் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதை உங்களுடைய மேலான கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்குக் காரணம், அந்த மாவட்டத்திலுள்ள பெருவாரியான பள்ளிகளை நல்லமுறையிலே அமைத்துத் தருவதற்கான முயற்சிகளை நீங்கள் எடுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : ஒரு நிமிடத் தில் முடித்துக் கொள்ளுங்கள் .

டாக்டர் தே. குமாரதாஸ் : அதேபோல, மிக மிக முக்கியமான கோரிக்கையை உங்கள் முன்னாலே வைக்க கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில், சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே நியமிக்கப்படுகின்ற ஆசிரியர்கள், புதிதாக நியமிக்கப் படவேண்டும். மாறாக, மதுரை-காமராஜர் பல்கலைக் கழகத்தில் இருப்பவர்கள் பணிமாற்றம் கேட்டு அங்கே வருவதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். அப்படி வருகின்ற சூழ்நிலையில், அந்தப் பகுதியிலே இருக்கின்ற படித்த இளைஞர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு தடைப்படக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படும். எனவே, அங்கே நியமிக்கப்படக்கூடியவர்கள் புதியவர்களாக, அதிகாரிகளானாலும் சரி, புதிதாக நியமிக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இன்னும் இரண்டு கருத்துக்களைச் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளலாம் என்று கருதுகின்றேன்.

முற்பகல் 11-20

மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் முதுநிலைப் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் பணியிடம் சென்ற மூன்றாண்டுகளாக நியமிக்கப்படவில்லை. எனவே, குறைந்தது 500 மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் முதுநிலைப் பட்டதாரி ஆசிரியர்களை நியமிக்கின்ற விதத்தில் நீங்கள் ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதைப்போல, உடற்கல்வி ஆசிரியர்களுடைய நிலையைப் பார்க்கின்ற பொழுது, பெருவாரியாக முன்பிருந்தவர்களை இப்பொழுது —அப்கிரேடாக உயர்த்தப்பட்ட நேரத்தில் கூட, ஹைஸ்கூல்களில் இருந்தவர்களை உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் இருந்தவர்களை—மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் புரமோஷன் பண்ணி அவர்களுக்குப் பதவி உயர்வு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தலைமை ஆசிரியர்கள் என்று வருகின்றபொழுது, மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் உள்ள தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு மத்திய அரசுக்கு இணையான சம்பளம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அதை நீங்கள் கவனித்து அவர்களுக்கு உடனே மத்திய அரசு ஊதிய விகிதத்தின் அடிப்படையில் அதிகமான சம்பளத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : முடியுங்கள் சார். முடிக்கவே மாட்டேன் என்கிறீர்களே! மற்றவர்களுள் லாம் பேச வேண்டும்.

[1991 செப்டம்பர் 13]

டாக்டர் தே. குமாரதாஸ் : அதைப்போல, 1978 ஆம் ஆண்டு மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் தேற்றுவிக்கப்பட்ட உதவியாளர்களுக்கு, பணியிடம், அதாவது குறைந்தபட்சம் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் ஆயிரம் மாணவர்கள் இருப்பார்கள் என்று சொன்னால் அங்கே புதிதாக ஒரு உதவியாளர் நியமிக்கின்ற விதத்தில் ஒரு ஆணையினைப் பிறப்பித்தீர்கள் என்று சொன்னால் அங்கேயிருக்கக் கூடியவர்களுடைய பணிச் சுமை குறையும். எனவே, புதிதாக அங்கே உதவியாளர்களை நியமிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதைப்போல, அங்கேயுள்ள தனியார் பள்ளிக்கூடங்களைப் பொறுத்தவரைக்கும் நல்ல பக்கா கான்கிரீட் பில்டிங்குகளாக இருந்தாலும்கூட, இரண்டே ஆண்டுகளுக்குத் தான் அங்கீகாரம் கொடுக்கிறார்கள். மீண்டும் ஒரு வருஷம் கழித்து அதற்கு அங்கே பள்ளிக்கூடம் நடத்தலாம் என்கிற ஒரு அத்தாட்சியினை பி.டபிள்யூ.டி. விடத்திலோ அல்லது அது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளிடமிருந்தோ பெற்று வந்தால்தான் தொடர்புபட்ட அந்தப் பள்ளிக்கு அங்கீகாரம் கொடுக்க முடியும் என்கின்ற ஒரு குழ்நிலை இருக்கிறது. எனவே, இரண்டாண்டுக் காலம் அல்லது மூன்றாண்டுக் காலத்திற்கு நீங்கள் அனுமதி கொடுத்து, அங்கே நல்ல புதியதோர் கட்டிடம் இருக்குமென்று சொன்னால் 15 ஆண்டுகளுக்கு அல்லது 20 ஆண்டுகளுக்கு புதிதாக அங்கீகாரம் பெறுகின்ற விதத்தில் அந்தக் கட்டிடத்திற்கான சான்றிதழ்கள் வேண்டும் என்கின்ற உத்தரவை நீங்கள் ரத்து செய்து கொடுப்பீர்கள் என்று சொன்னால் அது சிறந்ததாக இருக்கும். ஏனென்று சொன்னால் அதிலே பயிலுகின்ற மாணவ—மாணவியர்கள் இந்த அத்தாட்சிகிடைக்காத காரணத்தால் அங்கே உரிய நேரத்திலே பரீட்சைகள் எழுத முடியாமல் காலதாமதம் ஆகிக்கொண்டிருக்கக் கூடிய குழ்நிலை ஏற்படுகின்றது. எனவே, ஒரு முறை நீங்கள் அங்கீகாரம் அளித்துவிட்டால், நல்ல கட்டிடமாக இருக்குமென்று சொன்னால்—ஆனால் அரகப் பள்ளிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட கட்டாயம் கிடையாது; தனியார் பள்ளிகளுக்கு மாத்திரம்தான் அது இருந்து கொண்டிருக்கிறது. எனவே, நீங்கள் அதைக் கவனத்திலே கொண்டு, தனியார் பள்ளிகளுக்கு என்று வைத்திருக்கின்ற தனிச் சட்டத்தை மாற்றி எல்லோரையும்போல நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது).

இன்னும் ஒரே நிமிஷம். விளையாட்டுத் துறையை ஊக்குவிக்கும் வகையை நீங்கள் கூறியிருக்கின்றீர்கள். பாராட்டுக்குரிய நிகழ்ச்சிகள்தான். இந்த விளையாட்டு மையங்களைத் தமிழ்நாட்டில் ஒட்டுமொத்தமாக எல்லா மாவட்டங்களுக்கும் ஒரு மையத்தை அமைத்து, உடற்பயிற்சிகள் அளிக்கவும் விளையாட்டு துறையை ஊக்குவிக்கின்ற விதத்தில் நீங்கள் செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும்....

1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் கவனிக்க வேண்டும். முன் வரிசையிலே இருக்கின்றவர்கள் பின்னாலே வருகின்றவர்கள் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டும். இப்படி ஒரேயடியாக ஆக்கிரமிப்பு செய்வது சரியாக இருக்காது. தங்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்ட நேரம் முடிந்து விட்டது. முடியுங்கள்.

டாக்டர் தே. குமாரதாஸ் : முடித்து விடுகிறேன். இறுதியாக ஒரேயொரு வேண்டுகோள், மாண்புமிகு கல்வியமைச்சரவர்களுக்கு. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும் 13 தனியார் கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. அங்கே ஒரு கல்லூரி கூட அரசுக் கல்லூரி கிடையாது. அங்கே ஒரு சட்டக் கல்லூரியோ, தொழிற்பயிற்சிக் கல்லூரியோ, ஒரு மருத்துவக்கல்லூரியோ ஏதாவது ஒன்றை நீங்கள் அமைத்துத் தருவதற்கு அங்கே நீங்கள் முன் வரவேண்டும். ஏனென்று சொன்னால், அங்கே படித்தவர்கள் அதிகமாக இருக்கின்ற மக்கள் வெளிப் பகுதிக்குத்தான் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே, எந்த அரசும் செய்து தராத ஒரு நல்ல சாதனையை நீங்கள் செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டு ஒரு தொழிற்பயிற்சிக் கல்லூரியை அங்கே அமைத்துத் தர வேண்டுமென்று இறுதியாக உங்களிடம் கேட்டுக்கொண்டு, அளித்த வாய்ப்புக்கு நன்றி கூறி, அமர்கிறேன், நன்றி, வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. ஜி. விசுவநாதன்.

திரு. ஜி. விசுவநாதன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, கல்வியில் சிறந்தது தமிழ்நாடு. கம்பனைக் கொடுத்த தமிழ்நாட்டைப், பார்த்துத்தான் இங்கிலாந்தும், ஐரோப்பாவும் தங்களுடைய கல்விப் பணிகளை விஸ்தரித்தார்கள் என்று வரலாறு நமக்குச் சொல்கிறது. சர் அலெக்சாண்டர் ஜான்சன் அவர்கள், சார்லஸ் கிரான்ட் என்பாருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

“The system of instruction in them was that which in consequence of its efficiency, simplicity and cheapness was a few years ago introduced from Madras into England and from England into the rest of Europe”..... என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள்.

முற்பகல் 11-25

அப்படிப்பட்ட தமிழ்நாடு, இன்றைக்கு ஐரோப்பாவை அண்ணாந்து பார்த்து, நாம் தரையிலே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். டாக்டர் சர்வபள்ளி இராதாகிருஷ்ணனையும், ஏ.எல். முதலியார், சர் சி. பி. போன்றவர்களையும் உருவாக்கிய புகழ்மிக்க கல்வியாளர்களை உருவாக்கிய தமிழ்நாடு, மீண்டும் இந்தியாவிலேயே முதலிடத்தை புரட்சித்

[திரு. ஜி. விசுவநாதன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

தலைவியின் ஆட்சியிலே பெறும்; பெற வேண்டுமென நான் விரும்புகிறேன். 1991-இல் தமிழ்நாட்டிலே கல்வியறிவு பெற்றவர்களுடைய எண்ணிக்கை 64 சதவிகிதமாக உயர்ந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இந்தியாவிலே இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம். ஆனாலும், இன்னும் 78 இலட்சம் பேர் எழுத்தறிவற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். புரட்சிக் கவிஞர் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அவர்கள் சொல்வார்கள் :

“இன்பத் தமிழ்க்கல்வி யாவரும் கற்றவர்
என்றுரைக்கும் நிலை எய்திவிட்டால்—
துன்பங்கள் நீங்கும், சுகம் தரும், நெஞ்சினில்
தாய்மையுண்டாகிவிடும், வீரம் வரும்”

என்று குறிப்பிடுவார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமையை எய்த இன்னும் ஐந்தாண்டுகளாவது தேவைப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நூற்றுக்கு நூறு சதவிகிதம் கல்வி பெற எல்லாவிதமான நடவடிக்கையையும் நம்முடைய அரசு எடுத்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது. பள்ளிக் கல்வித் திட்டத் தோடு, புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் காலத்திலே துவங்கி, தி.மு.க. ஆட்சிக் காலத்திலே மூடப்பட்ட திறந்தவெளி பள்ளிக் கல்வி Open School Scheme திட்டம் மீண்டும் துவங்கப்பட்ட வேண்டுமென்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதே போல், Merit scholarship தகுதி படிப்பதவித் தொகை வழங்கும் திட்டம் இப்போது வந்திருக்கிறது. இது மிகமிக தரம் உயர்வதற்கு, கல்வித் தரம் உயர்வதற்கு வழி செய்ய ஒரே ஒரு வேண்டுகோள்.—இதிலே எல்லோரும் போட்டி யிருகிற வண்ணம் தரப்பட்டிருக்கிற வருமான உச்ச வரம்பை நீக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எல்லா மட்டங்களிலும் கல்வித் தரம் உயரவேண்டுமானால், தொடக்கப் பள்ளிகளிலே முழு கவனத்தை நாம் செலுத்தியாக வேண்டும். நாம் எவ்வளவோ பணத்தை செலவழித்தாலும், இன்னும் முழுமையாக தொடக்கப் பள்ளிகளிலே நாம் கவனம் செலுத்த வில்லை என்றே நான் கருதுகிறேன். 30 ஆயிரம் தொடக்கப் பள்ளிகளும் சரியாகி விடுமானால், நம்முடைய கல்வியின் அஸ்திவாரத்தை நாம் சரியாக ஆக்கிவிடுவோம். ஆயிரம் கட்டிடங்களை இந்த ஆண்டு கட்டப் போவதாக அறிவித் திருக்கிறோம். ஆனாலும் நிலைமை, இன்னும் பலநூற்றுக் கணக்கான பள்ளிகளுக்கு கட்டிடங்கள் இல்லை. ஒவ்வொரு பள்ளிக்கும் தனித்தனியாக வகுப்பறை கிடையாது. ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலைமை கிடையாது. ஆசிரியர்களுக்கு நாகாலி கிடையாது. நான் போய் பார்த்தபோது, பல இடங்களில் பள்ளிகள் இருக்கின்றன; ஆனால் மாணவர்கள் 30 பேர், 40 பேர் தான் மொத்த எண்ணிக்கையே இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பள்ளிகளால் நமக்குப் பயனே கிடையாது. அப்படிப்பட்ட பள்ளிகளை மக்கத்

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. ஜி. விசுவநாதன்]

திலே இருக்கிற பள்ளிகளோடு சேர்த்து விடவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஒவ்வொரு பள்ளிக்கும் குறைந்த பட்சம் 5 ஆசிரியர்களாவது இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் வகுப்பறைக்கு ஒரு ஆசிரியரை நம்மால் பொறுப்பேற்க செய்ய முடியும். அதுவும் மூன்றாம் வகுப்பு வரை தேர்வு இல்லை என்று சொல்லிவிட்ட பிறகு, ஆசிரியர்கள் சரிவர போகிறார்களா, இல்லையா என்று பார்க்க வேண்டிய கடமை இருக்கிறது. அந்தக் கடமையை இன்றைக்கு அங்கே இருக்கிற உதவி கல்வி ஆய்வாளர்களும், டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர்களும் செய்கிறார்கள். அது போதுமானதாக இல்லை. ஆகவே, அதை இன்னும் அதிகப்படுத்துகிற அளவுக்கு நாம் சில கோரியங்களைச் செய்தாக வேண்டும். தங்களுடைய கூடுதல் வருமானத்திற்காக, ஆசிரியர்களே வேறு தொழிலைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை அரசாங்கம் எப்படி தடுத்து நிறுத்தப் போகிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. வேண்டுமானால், Non-Practicing Allowance கொடுத்தால்கூட எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. அவர்கள் முழு நேரமாக ஆசிரியர் தொழிலை மட்டும் செய்ய வேண்டும். அதற்கு நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். தொடக்கப் பள்ளிகள் தற்போது உள்ளாட்சி நிருவாகத்தினுடைய கண்காணிப்பில் இல்லை. ஊராட்சியிலே இருக்கிறது. இதிலே பல்விதமான கருத்துக்கள் உண்டு. பி.ஜி. கர் கமிட்டி அது உள்ளாட்சி நிருவாகத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறது. ஆனால் பல்வந்தராய் மேத்தா கமிட்டி இதிலே கொஞ்சம் மாறுபட்டது. நான் அமைச்சர் அவர்களை வேண்டி விரும்பிக் கேட்டுக் கொள்வது, ஒன்று, இந்தப் பள்ளிகள் ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் நிர்வாகத்தில் இருக்க வேண்டும்; அல்லது, சொந்த ஒன்றியத்திலே ஆசிரியர்கள் பணிபுரியாமல்..... (மணியடிக்கப்பெற்றது)!..... எனக்கு கொஞ்சம் கூடுதலான நேரம் கொடுத்தால் நல்லது. நான் பொதுவாக கொள்கையளவிலேதான் பேசுகிறேன். தொகுதிக்காக எதுவும் கேட்கவில்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தயவுசெய்து கவனிக்கவும். கல்வி மானியத்தில் அளவுக்கு அதிகமான உறுப்பினர்கள் ஆர்வத்தைக் காட்டுகிற காரணத்தினால், ஐந்தைந்து நிமிடங்கள் மட்டும் உறுப்பினர்களுக்கு அனுமதிக்கப்படுகிறது.

திரு. ஜி. விசுவநாதன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது எல்லா வற்றையும் சேர்த்து வைத்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

[திரு. ஜி. விசுவநாதன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

நான் வேறெந்த மானியத்திலேயும் பேசவில்லை என்று உறுதியையும் அளித்து, எனக்கு பத்து நிமிடமாவது கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கையிலே பேசுவது, மருந்து சாப்பிடுவது போன்றது. ஒரே நேரத்தில் அவ்வளவையும் சாப்பிடுவது சரியாக இருக்காது.

திரு. ஜி. விசுவநாதன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொடக்கக் கல்விக்கு இன்றைக்கு இயக்குநர் இருக்கிறார். ஆனால் அவருக்கு இயக்குநரகம் கிடையாது, பட்டாளம் இல்லாத தலைவர் மாதிரி. அவருக்குப் பணியாளர் தொகுதி இல்லை. மாவட்டத்தில் அவருக்கு கல்விக்கு என்று தனியாக மாவட்ட அலுவலர்கள் கிடையாது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில்தான் தொடக்கக் கல்வி இருக்கிறது. எனவே, அதிக கவனத்தை அதிலே செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். உயர்நிலை, மேல்நிலைப் பள்ளிகளில், கடுமையான இட நெருக்கடி இருக்கிறது. அதிலேயும் குறிப்பாக, ஆங்கில மீடியம் ஒரு செக்ஷன் வேண்டுமென்று கேட்கின்ற பள்ளிகள் இருக்கின்றன. கேட்கின்ற அந்தப் பள்ளிகளுக்கு அரசாங்கம் அனுமதி வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.
முற்பகல் 11-30

எல்லா உயர்நிலைப் பள்ளிகளையும் மேல்நிலைப்பள்ளிகளாக மாற்ற வேண்டுமென்று வேண்டுகோள் வருவது தேவையற்றது. எங்கெங்கே வசதிகள் இருக்கிறதோ, அதை மட்டும் மேல்நிலைப் பள்ளியாக மாற்றித் தரவேண்டுமென்று, 'கோத்தாரி கமிஷன்' குறிப்பிட்டிருப்பதையும் இந்த நேரத்திலே சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். ப்ளஸ் 2-லே உள்ள பாடத்திட்டத்தை பொறுத்தவரை, இன்றைக்கு ப்ளஸ் 1-லே இருக்கின்ற பாடங்களில் கேள்விகள் கேட்பதில்லை. அந்த ஓர் ஆண்டு ஆசிரியர்களும் கவலைப்படுவதில்லை. மாணவர்களும் கவலைப்படாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, கேள்வித் திட்டத்தை மாற்றி, ப்ளஸ் 1-லே உள்ள பாடத் திட்டத்திலேயும் கேள்வி கேட்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பல்கலைக் கழகங்களைப் பொறுத்தவரை, இன்றைக்கு அதைப் பார்த்துத்தான் நம்முடைய நாகரீகத்தையும், நம்முடைய அறிவையும் வெளிநாட்டவர்கள் எடை போடுகிறார்கள். ஆனால், இன்றைக்கு இருக்கின்ற பல்கலைக் கழகங்களினுடைய சூழ்நிலை சரியாக இல்லை. கல்லூரிகள் சரியாக இயங்கவில்லை, அதுவும், குறிப்பாக, அரசாங்கக் கல்லூரிகள் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்றைக்கு கல்லூரிகளும் பல்கலைக்கழகங்களும் hot bed of politics என்று சொல்கின்ற அளவுக்கு மாறிக்கொண்டு வருகின்றன. அதை நிவர்த்தி செய்வதற்கு, கட்டுப்பாட்டிற்குக் கொண்டு வரு

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. ஜி. விசுவநாதன்]

வதற்கு, அரசாங்கம் எல்லாவிதமான முயற்சிகளையும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆசிரியர்கள் அரசியலை விட்டுவிடவேண்டும். அல்லது அரசியலில் அதிக ஈடுபாடு இருந்தால் ஆசிரியர் தொழிலையாவது விட்டு விட வேண்டும். அரசு கல்லூரிகளில் தேர்தல் முறை ரத்து செய்யப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதற்கு மாறாக class representatives வகுப்புப் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டுமென்ற முறையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பல்கலைக் கழகம் என்னவாயிற்று என்பதைச் சென்ற இரண்டு ஆண்டுகாலத்தில் நாம் பார்த்தோம். திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியிலே, 130 ஆண்டுகளாக, வரலாற்றிலே இல்லாத ஒரு கொடுமையை, ஒரு ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரியைக் கொண்டு போய், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு ரிஜிஸ்ட்டிராராக நியமித்த அந்தக் கொடுமையை, நாம் மறந்து விட முடியாது. அப்படிப்பட்ட தவறுகள் எதிர்காலத்தில் நடக்காவண்ணம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப் பெற்றது). ஒரு கல்லூரியை மூடுவதற்கு என்னவெல்லாம் பழி வாங்கலாம் என்ற போக்கில் ஈடுபட்டார்கள். அந்தப் பழி வாங்கும் போக்கை மீண்டும் திருப்பிச் சரி செய்வதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பெண்கள் கல்லூரி இல்லாத ஒரு மாவட்டம் திருவண்ணாமலை-சம்புவராயர் மாவட்டம், ஆகவே, அங்கே பெண்கள் கல்லூரியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப் பெற்றது) அது மிக வேகமாக முன்னேறி வருகின்றது. ஆனால், அதே நேரத்தில் நாம் இன்றைக்கு டிப்ளமோ படித்தவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்குகிறோம். ஓர் ஆண்டு அவர்களுக்கு சலுகை வழங்க வேண்டும், பி.இ.-யில் சேர்ந்து கொள்வதற்கு.

பொறியியல் கல்லூரிகளுக்குத் தகுதிபெற்ற ஆசிரியர்கள் கிடைக்கவில்லை. ஐ.ஐ.டிக்குக் கோடிக்கணக்கிலே செலவழிக்கின்றோம். அவர்கள் ஏன் இந்தக் காரியத்தைச் செய்து ஆசிரியர்களைக் கொடுக்கக் கூடாது. அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். A.I.T.C. என்று சொல்லப்படுகின்ற, அகில இந்தியத் தொழில் நுட்பக் கவுன்சில் எல்லா அதிகாரத்தையும் தன்னிடத்தே வைத்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், ஒரு காரியத்திலேயும் ஈடுபடுவதில்லை. அந்த A.I.T.C. சட்டத்தைத் திருத்தி, வேண்டிய அதிகாரத்தை மாநில அரசுக்கும்,

[திரு. ஜி. விசுவநாதன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

பல்கலைக் கழகத்திற்கும் கொடுக்க வேண்டிய அளவுக்கு அதைத் திருத்த வேண்டுமென்றும், அதற்கு அரசு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் இந்த அரசைக் கேட்டுக் கொண்டு, முடிக்கின்றேன். நன்றி, வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. இராம சாமி அம்பலம்.

திரு. கே. ஆர். இராமசாமி அம்பலம் : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவை துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி. தமிழகத்தைப் பொறுத்த மட்டில் ஆரம்பக் கல்வியினுடைய நிலைமை மிக மிகப் பின்தங்கிய நிலைமையில் இருக்கிறது. ஆரம்பப் பள்ளியிலே சரியாக ஆசிரியர்கள் செல்வது இல்லை. பல பள்ளிகளிலே மாணவர்கள் மாத்திரம் அந்தப் பள்ளிகளுக்குச் சென்று, திரும்பி வரக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இந்த ஆரம்பக் கல்வியை நல்லமுறையிலே சீர்திருத்தி, இளம் சிறார்கள் கல்வி கற்கக் கூடிய வாய்ப்பை இந்த அரசு செய்து தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மற்றும், பள்ளிகளிலே ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறை அதிகமாக இருக்கிறது. அங்கே போதிய ஆசிரியர்களை நீங்கள் நியமித்துத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளியைப் பொறுத்த மட்டில் 6-வது வகுப்பில், ஒரு குறிப்பிட்ட பள்ளியில் 170 மாணவர்கள் இன்றைக்குப் பயிலுகின்ற நிலைமை இருக்கிறது. இதை, ஏறத்தாழ, நான்கு வகுப்புகளாகப் பிரிக்கலாம். ஆனால், ஒரே வகுப்பிலே வைத்து 170 மாணவர்களுக்கு இன்றைக்குக் கல்வி போதிக்கக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இந்த நிலைமை மிக மிக மோசமான நிலைமை, இந்த நிலைமை நீடித்தால், ஒரு நல்ல கல்வியை மாணவர்கள் பெற முடியாத சூழ்நிலை ஏற்படும் என்று நாங்கள் அஞ்சுகிறோம். மற்றும் எனது தொகுதியைப் பொறுத்தமட்டில், அது மிக, மிகப் பின்தங்கிய பகுதி, இந்தப் பகுதியிலே புளியால், பெரியகாறை போன்ற ஊர்களில் புதிதாக உயர்நிலைப் பள்ளிகளை எற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

முற்பகல் 11-35

தேவகோட்டையிலே தனியார் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அரசுக்குச் சொந்தமான ஒரு பள்ளி கூட இல்லாத நிலை இருக்கிறது. எனவே அங்கே ஒரு அரசு உயர்நிலைப்பள்ளியை ஏற்படுத்தித் தரும்படி உங்களை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. கே. ஆர். இராமசாமி அம்பலம்]

கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் புராதனமிக்க நகரமான தொண்டியில் ஒரு கல்லூரி ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று நான் உங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தேவகோட்டையிலே இருக்கக் கூடிய கல்லூரியில் கம்ப்யூட்டர் வகுப்புகள் திறக்கப்பட்டும் அதற்குரிய நிதியாதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. அவ்வாறு நிதியாதாரங்கள் கிடைக்காததால் அந்தக் கல்லூரியில் பயில்கின்றவர்கள் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாகி இருக்கிறார்கள். அந்தக் கல்லூரி சிறப்பாக நடக்கிறது. எனவே அந்த கம்ப்யூட்டர் வகுப்புக்கான நிதியாதாரங்களைக் கொடுக்கும்படி நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி. ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியைப் பொறுத்தவரையில் இந்த அரசு என்ன நினைக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் எங்கள் மாவட்டத்தில் இரண்டு பள்ளிகள் நடக்கின்றன. அந்த ஆசிரியர் பள்ளிகளில் ஏறத்தாழ ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் இன்றைக்குக் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தேர்வு எழுத முடியாத நிலை இருக்கிறது. அங்கீகரிக்கவில்லை என்று கூறுகிறார்கள். ஏன் அங்கீகரிக்கப்படாத பள்ளிகளை அங்கே ஏற்படுத்தினார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அவ்வாறு அங்கீகரிக்கப்படாமல் இருப்பதால் பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் இன்றைக்குத் தேர்வு எழுத முடியாத நிலை இருக்கிறது. அதைச் சீர் செய்து தேர்வு எழுதுவதற்கு ஏற்பாடு செய்து தரவேண்டும். ஆனால் அரசினுடைய அங்கீகாரம் பெறாமல் அந்தப் பள்ளிகள் எவ்வாறு நடக்கின்றன என்பதை நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒவ்வொரு மாணவரையும் அந்தப் பள்ளியில் சேர்ப்பதற்கு ஏறத்தாழ குறைந்தபட்சம் 10,000 ரூபாயாவது அங்கே பெறப்படுகிறது. இவ்வாறு ஒரு மோசமான நிலைமை எங்களது மாவட்டத்தில் இருக்கிறது. தமிழகம் முழுவதும் இவ்வாறு மோசமான நிலைமை இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். இந்த நிலையில் உடனடியாக அரசு தலையிட வேண்டும். ஏன் அவர்கள் அங்கீகாரம் பெறாமல் பாடம் மக்கள் வைத்திருக்கக்கூடிய 10,000 ரூபாயையும் பெற்றுக்கொண்டு கடைசி நேரத்தில் பரிட்சைகூட எழுத முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டது என்பதை நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நல்லதொரு கல்வியை நமது தமிழகத்தில் ஏற்படுத்த நீங்கள் ஆவன செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். சிறுபான்மை பிரிவுக்கு என்று நீங்கள் அனுமதி கொடுக்கிறீர்கள். சிறுபான்மைப் பிரிவு என்று சொல்லி முன்னுரிமை கொடுத்து இந்தப் பள்ளிகள் திறப்பதற்கு நீங்கள் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள். அதிலே எனக்கு மாறுபட்ட கருத்து இல்லை. ஆனால் அவ்வாறு திறக்கப்படக்கூடிய பள்ளிகள், கல்லூரிகளில் எல்லா ஜாதி மக்களும் சரிநிகராகச் சேர்வதற்கு அங்கே அடமிஷன்

[திரு. கே. ஆர். இராமசாமி அம்பலம்] [1991 செப்டம்பர் 13]

கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அட்மிஷன் நேரங்களில் பல முறைகேடுகள் நடக்கின்றன. அட்மிஷன் நேரங்களில் 'டொனேஷன்' என்ற பெயரில் பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபாய் பெறுகிறார்கள். இந்த நிலைமை தமிழகத்தில் மிக மிக மோசமான நிலைமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறது. இதை நீங்கள் கவனமாகக் கவனித்து இவ்வாறு டொனேஷன் பெறுகின்ற பள்ளிகளின் மீது ஏன் நீங்கள் நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதுபோன்ற கல்லூரிகள் டொனேஷன் பெற்றுத் தான் நடத்தவேண்டுமென்றால் அந்தக் கல்லூரிகளை முடுவதற்குக் கூட நீங்கள் ஆணை பிறப்பிக்கலாம். இந்த நிலைமை குறிப்பாக எங்கள் மாவட்டத்தில் மிக மோசமாக இருக்கிறது. பள்ளிகளில் குழந்தைகளைச் சேர்க்க முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. இன்னொன்று, ஏதாவது ஒரு கல்லூரியிலோ அல்லது பள்ளியிலோ ஒரு மாணவரைச் சேர்க்க வேண்டுமென்றால் மதிப் பெண் அடிப்படையில்தான் அட்மிஷன் கொடுப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். நான் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒரு மாணவன் 60 மார்க் எடுத்தால்தான் அந்தக் கல்லூரியிலே சேர்ப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் 50 சதவீதம் மார்க் எடுத்தால் பாஸ் செய்து விடுகிறான். அவனை எந்தக் கல்லூரியிலும் சேர்ப்பது இல்லை. 60 மார்க் எடுத்தால்தான் கல்லூரியில் அட்மிஷன் கொடுப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். இது கல்லூரிகள் மட்டத்தில் நடப்பது. இப்போது ஹைஸ்கூல் மட்டத்தில் கூட 9-வது வகுப்பில் ஒரு பையனைச் சேர்க்கவேண்டும் என்றால் மார்க் அடிப்படையில் எடுக்கிறார்கள். எனவே குறைந்த மதிப் பெண் பெற்று வெற்றி பெற்றவன் கல்லூரியிலோ, பள்ளியிலோ சேர முடியாத நிலை இருக்கிறது. இதற்கு அரசு ஒரு சரியான முடிவெடுத்து அந்தப் பகுதி மக்களின் துயரைத் துடைக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : சீக்கிரம் முடித்துவிடுங்கள்.

முற்பகல் 11-40

திரு. கே. ஆர். இராமசாமி அம்பலம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அரசைப் பொறுத்த மட்டில், தமிழக மக்கள் ஒட்டுமொத்தமாக வாக்களித்து வெற்றி பெறச் செய்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தக் கல்வித் தொழிலையே நிச்சயமாக ஒரு சிறந்த மாறுதலை மக்கள் எதிர்பார்க்கின்றார்கள். இதைச் செய்து தரவேண்டுமென்று உங்களைக் கேட்டுக் கொண்டு, எனக்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றியைத் தெரிவித்து விடைபெறுகிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கவனத்திற்கு, மணியடித்தவுடன் அரை நிமிடத்தில் நீங்கள் உங்களுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். திரு. ம. தனபால்.

*திரு. ம. தனபால் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே இந்த கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு முதலிலே என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நம்முடைய தமிழக அரசு, புரட்சித் தலைவி அவர்களின்கீழ் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த அரசு கல்விக்காக நல்ல பல திட்டங்களைத் தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்காக கிட்டத்தட்ட 1,300 கோடி ரூபாயை ஒதுக்கி இருக்கிறது என்று சொன்னால் அது கல்வியின் தரத்தை மேலும் மேலும் சீர் செய்வதுடன் நாட்டிலே, குறிப்பாக தமிழகத்திலே கல்வி அறிவு இல்லாதவர்களே இல்லை என்ற நிலைமையை இந்த 5 ஆண்டுக் காலத்திலே நிச்சயமாக ஏற்படுத்த முடியும் என்று இந்த நேரத்திலே கூறிக் கொள்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலே இருக்கின்ற பள்ளிகள் ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறை காரணமாக நன்றாகச் செயல்படாத ஒரு நிலைமையிலே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. பள்ளிகளிலே 5-வது வகுப்புவரை இருக்கிறது என்று சொன்னால், அந்த 5வது வகுப்புகளுக்கு மொத்தமாக சேர்த்து இரண்டு ஆசிரியர்கள் பணியாற்றுகிற நிலைமைதான் நமது தமிழகத்திலே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த நிலைமையை மாற்றி வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற வசத்திலே நாம் நடவடிக்கை மேற்கொண்டாலொழிய கல்வித் தரம் உயரமுடியாது. குறிப்பாகச் சொல்லப் போனால் நான் இருக்கும் தாம்பரம் தொகுதியிலே குடுமியாண்டித் தோப்பு என்று ஒரு கிராமம் இருக்கிறது. அந்த கிராமத்திலே இருக்கும் பள்ளியில் கிட்டத்தட்ட 250 பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள். 5-வது வகுப்பு வரை உள்ள அந்தப் பள்ளியில் இரண்டு ஆசிரியர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பாடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்ற நிலைமைகள் இருக்கின்றன. நான் ஒரு யோசனையை இந்த நேரத்திலே சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒன்று, இரண்டு, அந்த வகுப்புகளுக்கு மட்டும் ஒரு ஆசிரியரை நியமித்துவிட்டு, 3-வது வகுப்புக்கு மேலாக இருக்கின்ற அந்த வகுப்புகளுக்கு ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர்தான் என்று ஒரு கட்டாயத்தை இந்த அரசு செயல்படுத்துமானால் கல்வித் தரம் நிச்சயமாக முன்னேறும் என்று இந்த நேரத்திலே சொல்லிக்கொள்கிறேன். பள்ளிகளிலே இலவசப் புத்தகங்கள் கொடுக்கிறார்கள். தமிழக அரசு மூலம் கொடுக்கப்படுகின்ற இலவசப் புத்தகங்கள் பள்ளி ஆரம்பித்த நாளிலிருந்து 4, 5 மாதங்கள் கழித்து வழங்கப்படுகிறது. அந்த வகையிலே குழந்தைகளுக்கு இலவசப் புத்தகங்கள் வழங்கினால் அது எந்தவகையிலே அவர்களுக்குப் பயன்படும். நம்முடைய புரட்சித் தலைவியின்கீழ் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற

[திரு. ம. தனபால்]

[1991 செப்டம்பர் 13]

இந்த அரசு கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு பாடுகின்ற இந்த அரசு, எழுத்து அறிவு நாள் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த அரசு, குழந்தைகளுக்கு ஆண்டின் முதலிலேயே புத்தகங்கள் கிடைப்பதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதே போன்று என்னுடைய தொகுதியிலே இருக்கின்ற பள்ளிகள் குறிப்பாக தைலூர் கிராமத்திலே இருக்கின்ற ஒரு நடுநிலைப் பள்ளி கிட்டத்தட்ட 42 ஆண்டுகளாக நடுநிலைப் பள்ளியாகவே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த சுற்று வட்டாரத்திலே அந்தப் பகுதியிலே கிட்டத்தட்ட 7, 8 கிலோ மீட்டருக்குள்ளே எந்த ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியும் இல்லாத சூழ்நிலை இருக்கின்றது. அங்கே அதைச் சூழ்ந்த பகுதியிலே தொடக்கப்பள்ளிகள்தான் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. எனவே, நடுநிலைப்பள்ளியாக 42 ஆண்டுக்காலமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதிகமான மாணவர்களைக் கொண்ட இந்த பள்ளியை, உயர்நிலைப்பள்ளியாக மாற்றித் தருமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தனியார் தொடக்கப்பள்ளிகள் கூரைகளிலே நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அது மட்டுமல்ல வெளியிலே மரத்தடியிலே நடந்து கொண்டிருக்கின்ற சூழ்நிலையைக் காண்கிறோம். அவற்றை அரசு தடை செய்ய முடியாத சூழ்நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அவற்றைக் கட்டாயப்படுத்தி மாணவர்களுக்கு வெளியிலே நடத்துகின்ற, மரத்தடியிலே நடத்துகின்ற நிலைமையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று தனியார் பள்ளிகளுக்கு அறிவுரை வழங்கி அவர்கள் பள்ளிக் கட்டடங்களை கட்டுவதற்கான வழிவகைகள் செய்ய வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

முற்பகல் 11-45

தனியார் கல்லூரிகளிலே பணியாற்றுகின்ற மார்க்கர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் பல ஆண்டுக் காலமாக நிரந்தரம் செய்யப்படவில்லை. பல ஆண்டுக்காலமாக அவர்கள் தொகுப்பு ஊதியம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அந்தப் பதவிகளை நிரந்தரம் செய்ய வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்..... (மணியடிக்கப்பெற்றது).

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: திருமதி ரெ, சியாமளா.

*திருமதி ரெ. சியாமளா: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, "பட்டங்கள் ஆள்வதும், சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்" என்ற கமாகவிபாரதி படைத்த இலட்சியப் பெண்ணாக, புதுமைப் பெண்ணாக,

[1991 செப்டம்பர் 13] [திருமதி ரெ. சியாமளா]

புரட்சித் தலைவியாக, மக்களால் மணிமகுடம் சூட்டப்பட்ட மாதரசியாக விளங்கும் எனது இதய தெய்வம் புரட்சித் தலைவியின் பொற்பாதத்தொட்டு வணங்கி காவல் தெய்வம் புரட்சித் தலைவி மீது நம்பிக்கை வைத்து, வரலாற்று சிறப்புமிக்க இந்த மாமன்றத்திற்கு என்னைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பிய எனது கோவில்பட்டி தொகுதி வாக்காளப் பெருமக்களுக்கு நன்றியைக் காணிக்கையாக சமர்ப்பித்துக்கொண்டு கல்வி மானியத்தின்மீதான எனது கன்னி உரையைத் தொடங்குகின்றேன்.

“அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தலைவிட, ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டலைவிட ஆங்கோர் ஏழைக்கெழுத்தறிவித்தல் சிறந்தது” என்ற எங்கள் மண்ணின் மைந்தன் மகாகவி பாரதியின் கருத்தையே மனதில் கொண்டும் நாம் பெறுக்கூடிய செல்வங்களில் எல்லாம் கேடில்லாத செல்வமான கல்விச் செல்வம் சமுதாய மாற்றத்திற்கும், மறுமலர்ச்சிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த பொருண்மையாக விளங்கும் கல்விக்கு இதுவரை எந்த அரசும் செய்யாத அளவிற்கு ரூபாய் 1,299 கோடி ஒதுக்கீடு செய்துள்ளது. புறப்பொருட்டாக உள்ள துறைகளின் செலவைக் காட்டிலும் அகப் பொருட்டாக விளங்குகின்ற அறிவு வளர்ச்சிக்கு செலவிடும் தொகை ஒரு சமுதாயத்தின் எதிர் காலத்தை மிக உன்னதமான நிலைக்கு கொண்டு செல்லும் என்ற உன்னத கருத்தை மனதில் கொண்ட ஒப்பற்ற தலைவி, கல்விக்கு முக்கியத்துவத்தையும், அதற்கு உரிய முன்னுரிமையையும் வழங்கியுள்ளார் என்றால் அது மிகையாகாது. மாநிலத்திற்கு இயற்கை அளித்தது இரு கண்கள். மாநிலத்தில் இடம் பெறுவது இரு மொழிக் கொள்கையாகும். தமிழ், ஆங்கிலம் என்ற இருமொழிகளே அறிவுக் கண்களைத் தரும் என்கிற கொள்கை முடிக்கமிட்டுள்ள நம் புரட்சித் தலைவியும், நமது மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அறிவித்த இருமொழி திட்டத்தை சிறுவர்களுக்கு கட்டாயமாக கற்பிக்க வழிவகை காணப்படும் என்று திட்டவட்டமாக அறிவித்துள்ளார்கள். அதை நான் பாராட்டுகிறேன்.

கல்விச் சத்துடன் உணவுச் சத்தையும் ஊட்டி வளர்த்தால் தான் உரம்பெறும், கல்வியின் தரம் உயரும், கற்றோர் எண்ணிக்கை உயரும், என்ற உயரிய கருத்தோடு புரட்சித் தலைவர் டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். சத்துணவுத் திட்டத்தினை மேலும் பல ஆக்கமான வழிகளில் முனைப்புடன் செயல்படுத்தி வருகிறார் நமது பொன்மாதா புரட்சித் தலைவி என்பதை நாமறிவோம், நாடறியும்.

“அனைவருக்கும் தொடக்கக் கல்வி” என்ற கோட்பாட்டிற்கு இந்த அரசு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளது. பள்ளிக்குச் செல்லும் குழந்தைகள் இடையில் படிப்பை நிறுத்திவிடும் நிலையை மாற்றிட “மாநிலப் பள்ளி சாராக் கல்வித் திட்டம்” எனப்படும் புதிய திட்டமொன்றைத் தந்துள்ளார்கள்.

[திருமதி ரெ. சியாமளா] [1991 செப்டம்பர் 13]

இதனால் படித்த வேலையில்லாத இளைஞர்களுக்கு ஆண்டுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வழங்கி ஓராண்டில் தலா பத்துக் குழந்தைகளுக்கு தொடக்க கல்வி அளிக்க ஆவன செய்துள்ள கல்வி அமைச்சர் அவர்களையும், புரட்சித் தலைவி அவர்களையும் பாராட்டுகிறேன். இத்திட்டத்தில் 1.5 இலட்சம் படித்த இளைஞர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு 15 இலட்சம் மாணவர்கள் கல்வி அறிவு பெறுவர். மாநிலத்தில் பள்ளிப் படிப்பை இடையில் நிறுத்திய மாணவியர், குறிப்பாக 6 வயது முதல் 14வயது உள்ளவர்கள் தொடர்ந்து கல்வி பயில இது ஏதுவாக இருக்கும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

இடைநிலைப் பள்ளியின் தரத்தை மேம்படுத்துவதுடன், 1991-92-ம் ஆண்டில் 27 உயர்நிலைப் பள்ளிகளை கூடுதலாக திறக்க அரசு அனுமதித்துள்ளதை நான் பாராட்டுகிறேன்.

அடுபட்டும் பெண்களுக்கு படிப்பைதற்கு? என்று வினவுவோர்க்கு பதிலடி தரும் வகையில் மகளிர் கல்வியை மேம்படுத்த தனி முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு நிதி நிலை மிக நெருக்கடியாக உள்ள காலகட்டத்திலும் மிகப் பின்தங்கிய மாவட்டமான தர்மபுரியில் மகளிருக்கென ஒரு அரசினர் கலைக் கல்லூரியை தந்துள்ளது மகிழ்ச்சிக்குரிய நிகழ்ச்சியாகும். . . . (மணியடிக்கப்பெற்றது).
முற்பகல் 11-50

“கல்வியில் பெருக்கம் வேண்டும். கலைகளில் புதுமை வேண்டும்; சொல்லிலே உண்மை வேண்டும், சோர்விலர் உள்ளம் வேண்டும்” என்ற அண்ணா வழியைப் பின்பற்றி கல்விக்காக நமது புரட்சித் தலைவி அவர்கள் இவ்வளவு அதிகமான நிதி ஒதுக்கீடு செய்துள்ளதை அனைவரும் பாராட்டுகின்றனர்.

கல்வியின் தரம் உயர எனது சில கருத்துக்களைக் கூற நான் வழைகிறேன்.

தற்காலத்தில் ஆசிரியர் மத்தியில் கல்விப் பண்பாடு, Academic Culture வளர்வதற்குப் பதிலாக தொழிற்சங்க பண்பாடு, Industrial culture மிக வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. அதற்கேற்ப கல்வி கற்பிக்கும் நேரமும் குறைந்துபோகிறது. இதுவும் கல்வித் தரத்தின் வீழ்ச்சிக்கு காரணமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன். கல்வி நிறுவனங்களில் ஆசிரியர்கள் மத்தியில் கடமை உணர்வை, அதாவது அக்கவுண்டபிளிட்டியை வற்புறுத்துவதற்கு வகை செய்யப்படவில்லை என்றால் கல்விக்குச் செலவிடப்படும் பணத்திற்கு ஏற்ற பலனை நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. ஸ்டேட் கவுன்சில் ஃபார் ஹைர் எஜுகேஷன் என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தி கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த நாம் அனைவரும் பாடுபட வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். (மணி அடிக்கப்பெற்றது.)

1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: டாக்டர் ச. ஆரோக் கியசாமி.

* டாக்டர் ச. ஆரோக்கியசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மலைக்கோட்டை மாநகரம் திருச்சிராப்பள்ளி-1 சட்டப்பேரவைத் தொகுதியினுடைய உறுப்பினராக என்னை உருவாக்கியதாயும், தந்தையுமாக விளங்குகின்ற புரட்சித் தலைவி அவர்களை தாள் பணிந்து வணங்கி நன்றி சொல்கிறேன். ஆழநீர் கங்கை அம்பி கடாவிய ஏழை வேடனுக்கு எம்பிநின் தம்பி நீ என்ற கம்பனுடைய காவிய அடிகளை ஒட்டி, என்னையும் ஒரு தம்பியாக புரட்சித் தலைவி அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டு, இந்த மாமன்றத்தினுடைய உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்க என்னுடைய திருச்சிராப்பள்ளி நகர மக்களுக்கு புரட்சித் தலைவி அவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தபோது, அதனை வேதவாக்காக எடுத்துக்கொண்டு, என்னைத் தேர்ந்தெடுத்த மலைக்கோட்டை மாநகரமாம் திருச்சிராப்பள்ளி-1 தொகுதி மக்களுக்கு என்னுடைய இதயம் கனிந்த நன்றியை இந்த மாமன்றத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கல்வி மாணியக் கோரிக்கையில் பேசுகின்ற வாய்ப்பை ஏற்படுத்தி கொடுத்திருக்கின்ற இந்த நேரத்தில், “வயிற்றுக்கு சோறிடல் வேண்டும், இங்கு வாழும் மனிதற்கெல்லாம் பயிற்று பல கல்வி தந்து இந்தப் பாரை உயர்த்திடல் வேண்டும்” என்ற பாரதியினுடைய கூற்றுக்கொப்ப புரட்சித் தலைவி அவர்கள் தன்னுடைய பட்ஜெட்டில் 1298.90 கோடி ஒதுக்கி உள்ளார்கள். இதற்காக நான் மனமார்ந்த பாராட்டைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் இதிலே மிகவும் குறிப்பாகவும், சிறப்பாகவும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியது, கல்விக்கு சேவை செய்கின்ற சிறுபான்மை கிருத்துவர்கள் பாராட்டப்பட்ட வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். புரட்சித் தலைவி அவர்கள் சிறுபான்மை கிருத்துவர்களுக்கு அரணாகத் திகழ வேண்டும். கடந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு நம்முடைய சிறுபான்மை மக்களுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டு சிறுபான்மையினர் நடத்துகின்ற கல்வி நிறுவனங்களை அடக்கி, ஒடுக்கி ஆண்டு வந்திருக்கிற வரலாற்றை புரட்சித்தலைவி அவர்கள் போக்கிடல் வேண்டும். கடந்த 10 ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகின்ற சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனங்களெல்லாம் ஒடுக்கப்பட்டு, நசுக்கப்பட்டு, அடக்கப்பட்டு வருகின்ற நிலைமை புரட்சித் தலைவி அவர்கள் ஆட்சியில் போக்கப்பட்ட வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். புரட்சித் தலைவி அவர்கள் சிறுபான்மை மக்களுக்கு அரணாகத் திகழ வேண்டும். அவர்கள் பால் கருணை காட்ட வேண்டும். நம்முடைய தமிழக அரசு செய்கின்ற கல்விப் பணியை ஏற்றுத்தான் எங்களுடைய சிறுபான்மை சமுதாயத்தினர், மிகவும் முக்கியமாக கிருத்துவ சமுதாயத்தினர் இதற்காக உழைத்து வருகிறார்கள். தங்களுடைய உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் அதற்காக அர்ப்பணித்

[டாக்டர் ச. ஆரோக்கியசாமி]

[1991 செப்டம்பர் 13]

துள்ள குருமார்களையும், கன்னிகளையும் இழிவுபடுத்திய திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு கடந்த 2 ஆண்டுகளில் எங்களுடைய கன்னியர்கள் மீதும் குருமார்களமீதும், அவர்கள் கல்வி நிறுவனங்கள் நடத்துகின்றகாரணத்திற்காக, வழக்குகள் தொடர்ந்து வழக்கு மன்றத்திலே அவர்களை நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த அவல நிலையைப் போக்க வேண்டுமென்று நான் தான் பணிந்து கேட்டுக் கொள்கிறேன். புரட்சித் தலைவி அவர்களே, உங்களை நாங்கள் எந்தவிதமான முன் நிபந்தனையும் இன்றி, சிறுபான்மை கிருத்துவர்கள் ஆதரித்தோம். அதற்கு ஈடாக நீங்கள் எங்களை வாழ வைக்க வேண்டும். உங்கள் கருணை கண்கொண்டு எங்கள்மீது கருணை காட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். (மணி அடிக்கப்பெற்றது) இங்கே முன்னால் பேசிய கல்வி அமைச்சரவர்கள் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். சிறுபான்மைப் பிரிவினர் நடத்துகின்ற கல்வி நிறுவனங்களை எப்படியோ நடத்துகிறார்கள் என்று கூறினார்கள். நாங்கள் எப்படியோ நடத்தவில்லை. எங்களுடைய குருமார்கள் தங்களுக்கு வருகின்ற சம்பளத்தையும், எங்களுடைய கன்னியர்கள் தங்களுக்கு வருகின்ற சம்பளத்தையும் தான் இதற்காக உபயோகப்படுத்தி நடத்துகிறார்கள். ஆகவே யாரோ செய்த தவறுகளுக்காக எங்களுடைய கிருத்துவ சமுதாயம் சிறுபான்மை சமுதாயம், மத்திய அரசு எங்களுக்கு வழங்கியுள்ள உரிமையை விட்டுக் கொடுக்காது. எங்களுடைய புரட்சித்தலைவி அவர்கள் அதை விட்டுக் கொடுக்க விட மாட்டார்கள் என்று நான் இந்த நேரத்தில் எங்களுடைய தலைவிமீது ஆணையிட்டுச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

முற்பகல் 11.55

ஆகவே நம்முடைய மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் சொல்வதிலிருந்து நான் வேறுபடுகின்றேன். ஏனென்றால் சிறுபான்மையினருக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த உரிமைகளை நிச்சயமாக நாங்கள் மீறமாட்டோம். ஆனால் யாரோ ஒருவர், ஒரு சிலர் சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனங்களுக்காக எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர்.

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஆரோக்கியசாமி அவர்கள் 'கல்வியமைச்சர் சிறுபான்மைப் பிரிவினர் நடத்தும் கல்வி நிலையங்களைப் பற்றி கருத்துத் தெரிவித்தார்' என்று இங்கே கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் இன்னும் எந்தக் கருத்தையும் இந்த அவையிலே தெரிவிக்கவில்லை. அவர் எதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு பேசுகிறார் என்றே தெரியவில்லை. ஆகவே தயவு செய்து தெளிவாகப் பேசவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13]

டாக்டர் ச. ஆரோக்கியசாமி : இங்கே முன்பொரு முறை நடைபெற்ற விவாதத்தின்போது கல்வியமைச்சர் அவர்கள் இதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். வேண்டுமானால் நான் ஆதாரத் தோடு....

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, இதற்கு முன்பு ஒரு நாள், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தையொட்டி ஆசிரியர்கள் வேலை நிறுத்தம், உண்ணா விரதம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற பிரச்சினை எழுந்த போது, சில கல்வி நிறுவனங்கள், தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள், சிறுபான்மைப் பிரிவைச் சார்ந்த கல்வி நிறுவனங்கள், அரசு அனுமதியின்றி ஆசிரியர்களை நியமித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், ஆகவேதான் இந்த சிக்கலான பிரச்சினை வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்ற அந்தக் கருத்தைத்தான் தெரிவித்தேனே தவிர, வேறு எந்த முடிவையும் தெரிவிக்கவில்லை. ஆகவே, தயவுசெய்து ஆளுகிற கட்சியிலேயிருந்து பேசுகின்ற உறுப்பினர்கள் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாகவும், எச்சரிக்கையாகவும் பேச வேண்டுமென்று அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : டாக்டர் ச. ஆரோக்கியசாமி உடனடியாக முடிக்க வேண்டும்.

டாக்டர் ச. ஆரோக்கியசாமி : ஆகவே இந்த மானியத்தின் மீது பேசுகின்ற இந்த வரப்பை அளித்தமைக்காக நன்றி கூறுகின்ற அதே வேளையில் ஒரிரண்டு கருத்துக்களை வைக்க ஆசைப்படுகிறேன். எங்களது கல்வி நிறுவனங்கள் கடுமையாக தாக்கப்படுகின்றன. உதாரணத்திற்கு ஒன்றை மட்டும் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். திருச்சி ஹோலிகிராஸ் கல்லூரியில் நடைபெற்றுவந்த பி.எஸ்.சி. நர்சிங் கோர்ஸ் படிப்பு கடந்த தி.மு.க. அரசால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோல் திருச்சியில் நடத்தப்படுகின்ற கேம்பியன் மேல்நிலைப்பள்ளி, தமிழ்நாட்டிலே மிகச் சிறந்த பள்ளி. ஏறத்தாழ 50 ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டு வருகிற அந்தக் கல்விக்கூடமானது கடந்த 10 ஆண்டுக்காலமாக டெம்பரரி ரிகக்னிஷனில்தான் நடக்கிறது. புரட்சித்தலைவி அவர்களின் காலத்தில் இவையெல்லாம் சரிசெய்யப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். புரட்சித் தலைவி அவர்கள் சிறுபான்மை கிருத்தவ மக்களுக்கு அரணாகவும் நல்ல துணையாகவும் இருந்து, பைபிளில் சொல்லப்படுகின்ற வார்த்தைகளைப் போல, பாளையம் இறங்கி, எங்களைக் காக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் வேண்டுகோள் விடுத்து, வாழ்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி கூறி அமர்கின்றேன், நன்றி, வணக்கம்.

மேற்கோள் நூல்

[1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. கு. சிவசுப்பிரமணியன்.

*திரு. கு. சிவசுப்பிரமணியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, எனக்கு இந்த கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது பேச வாய்ப்பளித்தமைக்காக மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன், வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் எங்களுடைய அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு ஆசிரியராக இருந்தவர்கள் என்ற முறையிலும், இங்கே பேசுகிறபோது எனக்கு ஒன்றிரண்டு நிமிடங்கள் கட்டாயம் அதிகப்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அப்போதே கண்டிப்புடன் தான் இருந்திருக்கிறேன். (சிரிப்பு).

திரு. கு. சிவசுப்பிரமணியன் : இங்கே என்னுடைய கண்ணீர் பேச்சை நிகழ்த்துகிற நேரத்தில், ஆன்றோரும் சான்றோரும் இங்கே பல சட்ட திட்டங்களை வகுத்த இந்த அவையிலே என்னை ஒரு சட்டமன்ற உறுப்பினராக ஆக்கி, இந்த அவையில் பேச வைத்தமைக்காக என்னுடைய காவல் தெய்வம், இதய தெய்வம், புரட்சித் தலைவி அவர்களுக்கு என்னுடைய கோடானு கோடி வணக்கங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளும் இந்த நேரத்தில் என்னை இந்த அவைக்குத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பிய என்னுடைய குறிஞ்சிப்பாடி தொகுதி வாக்காளர் பெருமக்களுக்கும் இந்த நேரத்தில் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய கல்வியமைச்சர் அவர்கள் 1991-92-ஆம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியத்திற்கு 1,299 கோடி ரூபாயை ஒதுக்கியுள்ள இந்த நிதியைக் கோரும் மானியத்தில் நானும் என்னுடைய கருத்துக்களை கூறுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த ஆண்டுக்கான திட்டச் செலவுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள ரூபாய் 47.97 கோடிக் கணக்கான இந்த திட்ட ஒதுக்கீட்டுச் செலவில் நானும் என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூறுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

நண்பகல் 12-00

கல்வி வளர்ச்சி என்பது ஒரு நாட்டினுடைய முழு மலர்ச்சிக்குத் துணை புரிவதாக இருப்பதாகும். கல்விப் பணி என்பது ஒரு நாட்டினுடைய கண்ணைத் திறக்கும் பணி என்பதை நாம் நன்கு உணர்வோம். கல்வி வாழ்க்கையே நாகரீக வாழ்க்கை. கல்வி, வாழ்வதற்கு அடிப்படை என்பதை நாம் அறிவோம். ஒரு மாநிலத்தில் வழங்கப்படும் கல்விதான் அந்த மாநிலத்தில் வாழும்

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. கு. சிவசுப்பிரமணியன்]

மக்களிடையே சமுதாய மாற்றத்தையும், மறுமலர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தக்கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படும் என்பதை நாம் அறிவோம். எதிர்காலத் தேவைக்கேற்ப தன்னை உருவாக்கிக் கொள்ளும் மனப்பாங்கு கல்வியால் மலர்வதாகும். ஆகவே இன்றைக்கு மனிதன் தன் ஆற்றலையும், திறமையையும் தேர்ச்சியையும் வளப்படுத்தும் திட்டத்திற்குத்தான் கல்வித் திட்டம் என்று பெயராகும். இன்றைக்கு வளரும் சிறு உள்ளங்களில் மறைந்து கிடக்கும் அறிவாற்றலை மேலும் மேலும் வளர்க்க கல்வியைப் பரப்பவேண்டும் என்பதுதான் இந்த அரசினுடைய தலையாய கொள்கையாகும். ஆகவே இன்று பட்டம் பெற்று வேலையற்றவர்கள் 32.44 இலட்சம் பேர் வேலை வாய்ப்பு அலுவலகங்களில் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும் நேரத்தில் அவர்களுக்கெல்லாம் நாம் தொழில் கல்வியின் மூலம் பயிற்றுவித்திருந்தால் இன்றைக்கு அவர்கள் சுய வேலை வாய்ப்பிலே தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்க முடியும். ஆகவே எதிர்காலத்திலே தொழில் கல்வியை நாம் ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே நான் இந்த அவையில் நம்முடைய மாண்புமிகு கல்வியமைச்சருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். ஆகவே தொடக்கக் கல்வியிலே இன்றைக்கு இருக்கிற குறைபாடுகள், நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சுட்டிக்காட்டியதைப் போல, ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறைதான். ஐந்தாம் வகுப்பு வரையில் ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் 70 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் ஒரே ஒரு ஆசிரியர் மட்டும் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒன்று முதல் ஐந்தாம் வகுப்பு வரையில் உள்ள அத்தனை பேரையும் கண்காணித்து வரும் நிலையும் இருந்து வருகிறது. இதை மாற்றியமைக்க நாம் பாடுபட்டாக வேண்டும். எப்படி இந்த அரசாங்கம் தன்னுடைய கல்வித் திட்டத்தை மாற்றியமைக்க முன் வந்திருக்கிறதோ அதே போல இன்றைக்கு நாம் செலவுழிக்கிற அத்தனை ரூபாயும் நம்முடைய மக்களுக்கு நல்ல முறையில் சென்று சேர்ந்ததாக வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இன்றைக்குப் பள்ளிக் கட்டிடங்களைக் கட்டித் தந்தாக வேண்டும். தன்னிறைவுத் திட்டத்தின் கீழ் ஒரு கோடி ரூபாய் ஒவ்வொரு ஊராட்சி ஒன்றியத்திற்கும் ஒதுக்கி இருக்கும் நேரத்தில் ஆயிரம் தொடக்கப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடம் கட்ட இருக்கிறது என்பதை அறிவித்திருக்கிறார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். அதே நேரத்தில் இன்றைக்கு மாநில பள்ளிசாரா கல்வித் திட்டத்தை இந்த அரசு அறிமுகப் படுத்தியுள்ளது. அந்த திட்டத்தின் கீழ் ஒரு கோரிக்கையை வைக்கிறேன். நம்முடைய பேரவைத் துணைத் தலைவர் மூலமாக நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதை புரட்சித் தலைவி முதலமைச்சர் பள்ளிசாரா கல்வித் திட்டம் என்று அறிவிக்க வேண்டும் என்று இந்த அவையிலே நான் கோரிக்கையை வைக்கிறேன்.

[திரு. கு. சிவசுப்பிரமணியன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

அதற்கடுத்து நம்முடைய இளைஞர்கள். பத்துக் குழந்தைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆண்டுக்கு ரூபாய் ஆயிரம் வழங்கப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் படிப்பு அறிவற்றவர்கள் பல பேர் இன்றைக்குக் கல்வி அறிவைப் பெறுவார்கள் என்பதை நாம் நன்கு உணர முடியும்.

பள்ளிகளில் கல்வி போதிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு ஆசிரியர் பணியிடைப் பயிற்சியை ஊக்குவிக்க வேண்டும். பணியிடைப் பயிற்சி பெற்றால்தான் ஆசிரியர்கள் நல்ல முறையில் மாணவர்களுக்குப் பாடத்தைப் போதிக்க முடியும். ஏனென்றால் இப்போது பாடத்திட்டம் கடினமானதாக இருக்கிறது. நாங்கள் பி.எஸ்.ஸி.-யில் படித்த படிப்பில் இருந்த பாடத்திட்டம் இன்றைக்கு எட்டாவது மாணவர்களுக்கு சிலபஸாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படி இந்த அரசு பல்வேறு திட்டங்களை அறிவித்திருக்கிறது. ஆகவே இந்த அரசினுடைய கல்வி மாணியக் கோரிக்கையை வரவேற்கிறேன்.

வள்ளலார் பிறந்த பகுதியான வடலூரில் ஒரு கல்லூரியை நிறுவ வேண்டும் என்று நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்தப் பகுதியிலே வள்ளலார் குருகுல உயர்நிலைப் பள்ளி இருக்கிறது. அதை மேல்நிலைப் பள்ளியாக அடுத்த ஆண்டுக்கு மாற்றித் தர வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் என்னுடைய வேண்டுகோளை வைக்கிறேன்.

பிற்பகல் 12-05

அதே நேரத்தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே இளநிலைப் பட்டப்படிப்பை மீண்டும் தொடங்க வேண்டும் என்று கல்வியமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆகவே இன்னபல நிலைகள் எங்கள் பகுதியில் இருந்தாலும் நம்முடைய திட்டங்கள் நல்ல முறையில் நடைபெறுவதற்குத் தொழில் நுட்பக் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்க இந்த அரசு முன்வர வேண்டும். பல்கலைக் கழகங்களிலே இன்றைக்கு 11.70 கோடி ரூபாய் என்று இருந்ததை இந்த ஆண்டு 18.83 கோடி ரூபாயாக உயர்த்தி இருப்பதை நான் வரவேற்கின்றேன். (மணி அடிக்கப்பெற்றது.) இத்துடன் என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : டாக்டர் திருமதி) பியாட்ரிக்ஸ் டி. சோசா

1991 செப்டம்பர் 13]

***Dr. Thirumathi Beatrix D' Souza :** Hon. Deputy Speaker, Sir, I will cut short my speech. Please allow me five minutes. The Non Plan Expenditure for Anglo-Indian and Primary Schools in 1989-90 was Rupees 216.50 lakhs, and in 1990-91, Rupees 157.50 lakhs the figure remains the same for 1991-92. I would like to draw the attention of the Hon'ble the Minister for Education on the following demands of our Anglo-Indian Schools.

The grant for Anglo-Indian Children is based on the fee structure for 1982-83. The grant may be updated.

Higher Secondary Schools in order to get recognition have to create an endowment of Rupees 25,000. The grants for the Schools have not been received in recent years. Minority Schools claim exemption from this pre-condition. We request the Government to subsidise the payment of arrears to teachers consequent on the rise in salaries with retrospective effect. Schools who pay salaries out of current fees are not able to meet this commitment of arrears.

The Hon. Member, Thiru Panruti Ramachandran has called for a fresh caste census for reservation. In this connection, I would like to point out that the Anglo-Indian community is the only christian community that has no caste distinction and therefore, the B.C. reservation to other Christians is not available to us. The Minority Muslim Community has also both B. C. and M. B.C. reservation. The Government may consider Anglo-Indians as a minority and an economically Backward Community and allow us two seats in all professional Colleges and job-oriented courses in Arts Colleges.

The Government may also consider the introduction of a new job-oriented course— B.Sc., Physical Education— in both Men and Women's Colleges. The Presidency College has all the facilities to start the course. There will be no financial commitment to the State as the U. G. C. will finance the course for five years.

The Presidency College is celebrating its 150th year. Its Post-Graduate and Research Departments have a high standard of excellence. It is only fitting that the mother of Madras University be accorded 'Deemed University' status.

I would now like to comment on two important features of Higher Education— utilisation of human resources and the concept of autonomy.

[Dr. Tmt. Beatrix D' Souza] [1991 செப்டம்பர் 13]

The Policy Note on Education and the Performance Budgets 1991-92, laid before the House are impressive records of statistics. Human Resources flesh out these statistics and in the context of education, human resources are the students and the teachers who constitute the wealth of the Country.

பிற்பகல் 12-10

21 per cent of the total expenditure of the State—Rupees 1,299 crores is allotted for Education in the current Budget. The student at all levels is catered for informal as well as non-formal education. But what happens to the College teacher? Let us look at one segment—the Government College teacher—as charity begins at home. The Government runs 54 colleges, employing 41,579 teachers. If a survey is made—unfortunately there are no statistics for this—it will show that teachers in Government Colleges are on the whole better qualified than those in Private Colleges. Presidency College, for example, has 103 teachers with Ph. D. Degrees, most of them guiding research. However, compared to their private College counterparts, Government College teachers have to contend with poor lab facilities, lack of class rooms and even furniture. Heads of Departments have to repeatedly ask for vacancies to be filled even Science Departments. When a Professor with a Ph. D. has just settled down in a Post-Graduate Institution and has started a research programme, he is transferred. Transfer is like the Guillotine—it falls, as in the French Revolution, on a select few. The College teachers, with some of them Ph. Ds engaged in research programmes have been transferred from a city college, to mofussil colleges with no Post-Graduate courses. The teachers allege victimisation. The Honourable the Chief Minister in her election manifesto gave an assurance that there would be no victimisation. It is for the Honourable the Minister for Education to go into this matter. I am not interested in the matter of transfers—every teacher accepts the fact of transfer in principle—I am pointing out the poor utilisation of human resources.

Again there is the matter of contract teachers, many of whom have research degrees. There are about 400 contract teachers in Government colleges. The Honourable the Chief Minister has very aptly called this type of employment 'bonded labour'. Teachers now expect the Honourable the Chief Minister to be lion-hearted and have their services regularised.

Next, a word about autonomy. Tamil Nadu tops all the States in having the maximum number of autonomous Colleges, 38 out of a total of 210. Autonomy should be by means Government of the college, by the college, through the Governing Body, Academic Council, Boards of Studies etc.

1991 September 13] [Dr. Tmt, Beatrix D' Souza]

Yet, autonomy can easily degenerate into autocracy. The success of autonomy depends on the people behind the concept. The Madras Christian College, a premier institution of more than 150 years old has had a long history of liberal tradition autonomy in principle if not, in fact.

It is ironic, however, that after autonomy has been formally conferred on this institution, there should be a power struggle, going on for more than one year, between management and staff. Five teachers who have been suspended, have not been reinstated even after a University Syndicate Sub-Committee, has recommended revocation of the suspension. The tragedy in all these cases is that the real victim is the student. Unfortunately the aggressive stance of some Teachers' Associations makes them suspect and unpopular with the authorities though their demand may be legitimate. Let us remember that there is no smoke without fire....

(The bell was rung and the next Member was called upon to speak)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. எச். எம். ராஜு.

* திரு. எச். எம். ராஜு : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையில் பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி என்னுடைய சில கருத்துக்களை கூற விரும்புகிறேன்.

1991-92 ஆம் ஆண்டு கல்வித் துறைக்கு செய்த ஒதுக்கீடு ரூபாய் 1,298 கோடியே 89 லட்சத்து 69 ஆயிரம் ஆகும். இந்தத் தொகையானது மாநில மொத்தச் செலவில் 21 விழுக்காடு ஆகும். எழுத்தறிவு பெற்ற முதல் மாநிலமாக 90.59 விழுக்காடு பெற்ற கேரள மாநிலத்திற்கு அடுத்ததாக இரண்டாவது நிலையில் நாம் 63.72 விழுக்காடு பெற்றிருக்கிறோம். அப்போதும் கூட நமக்கும் கேரள மாநிலத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் 26.87 சதவீதம் ஆகும். இந்த விழுக்காட்டை அதிகரிக்கச் செய்யும் வகையில் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்தவும் அதற்கு ஆசிரியர்களுக்கு உரிய சலுகைகளைக் கொடுத்து அவர்களுடைய உரிமைகளை மதித்து, அவர்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகளையும் நிறைவேற்றினால்தான் நாம் கல்வியில் முன்னேற வழிவகைச் செய்யலாம்.

நம் மாநிலத்தில் 1990-91 ஆம் ஆண்டில் பள்ளிப் படிப்பை இடையில் விட்டுவிட்டவர்கள் விழுக்காடு 20.32 ஆகும். இதில் பெண்களின் சதவீதம் அதிகமாக உள்ளது. படிப்பைத் தொடர்ந்து படிக்க வழிவகை செய்வது நல்லது. நம் மாநிலத்தில் கச்சா கட்டிடம் மற்றும் கூரைக் கட்டிடம் உள்ள பள்ளிக்

[திரு. எச். எம். ராஜு] [1991 செப்டம்பர் 13]

கூடங்களின் எண்ணிக்கை 11,075 ஆகும். நிரந்தரமான புதியக் கட்டிடங்களைக் கட்டவும், அத்தியாவசிய வசதிகளைப் பெருக்கவும், விரிவான பள்ளிக் கல்வித் திட்டத்தை உருவாக்கி அதற்கான பணத்திற்கு உலக வங்கியை நாடி திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் கொடுப்பதில் இந்தப் பள்ளிக் கட்டிடங்களுக்கு கணிசமான ஒரு தொகையை ஒதுக்கி வழிவகை செய்வதன் மூலம் புதிய பள்ளிக் கட்டிடங்களைக் கட்டலாம்.

வாழ்க்கைக் கல்வித் திட்டத்தை அரசு அறிமுகப்படுத்தி குடும்ப நலத் திட்டங்கள், குடிப் பழக்கத்தின் தீமைகள், போதை மருந்துகள் மூலம் அழியும் குடும்பங்கள் வரதட்சணைக் கொடுமைக்கு ஆளாகி உயிரை இழக்கும் தாய்மார்கள் பற்றிய பாடங்களை உயர்நிலைப் பள்ளி வகுப்பில் அறிமுகம் செய்வதன் மூலம் இளம் வயதிலேயே மாணவியர்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கு வழிவகை செய்யலாம்.

புரட்சித் தலைவர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் அறிமுகப்படுத்திய மேநிலைப் பள்ளிகளில் ஆசிரியர் பயிற்சியை மீண்டும் உடனடியாக அமல்படுத்துவதன் மூலமாக அதிக அளவுக்கு மாணவியர்கள் பயிற்சி பெற முடியும் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

பிற்பகல் 12-15

உதகையில் உள்ள காது கேளாதோர் பள்ளிக்கு நடப்பாண்டில் ஆறாவது வகுப்பை உடனடியாக அறிமுகப்படுத்தி, அதன் மூலமாக 5-வது வகுப்பு தேறிய குழந்தைகள் அல்லல்படாமல், ஆறாவது வகுப்புச் செல்ல வழிவகை செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நம் மாநிலத்தில் உள்ள துவக்கப் பள்ளிகள் மற்றும் நடுநிலைப் பள்ளிகளில் பயிலும் மாணவ மாணவிகளுக்கு பரிசோதனை மற்றும் சிகிச்சை அளிக்க இலவச மருத்துவ உதவித் திட்டம் ஒன்றை வகுக்க வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆறாவது முதல் 11-வது வரை பள்ளியில் சேரும் பெண் குழந்தைகளின் சேர்க்கை 94.46 சதவீதத்திலிருந்து 100 சதவீதமாக்க முயற்சிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மருத்துவம், பொறியியல், வேளாண்மை, சட்டம் போன்ற தொழில் சார்ந்த வகுப்புகளில் சேர நுழைவுத் தேர்வு பயிற்சித் திட்டத்தில் எல்லா மாணவர்களும் பயன்பெறவேண்டிய அளவிற்கு எல்லா மாவட்டத்திலும் குறைந்தது 200 பயிற்சி மையங்களை நிறுவுவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. எச். எம். ராஜு]

நம் நாட்டுக்கும், நம் மாநிலத்திற்கும் மிகப் பெரிய அளவில் பெருமைத் தேடித் தரும் மாணவர்கள், உதாரணமாக முன்னாள் மாணவர், கிரான்ட் மாஸ்டர் விஸ்வநாதன் ஆனந்த் போன்ற விளையாட்டு வீரர்களுக்கு அரசு மிகவும் சிறந்தவகையில் கௌரவித்து, ஊக்குவித்து, அவர்களுக்குத் தேவையான எல்லா வசதிகளையும், சலுகைகளையும் செய்துகொடுக்க வேண்டும். அதன்மூலமாக மாணவர் சமுதாயத்திற்கு ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்த முடியும் என்பதை நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1990-91ஆம் ஆண்டில், 1 முதல் 8-ஆம் வகுப்பு வரை படிப்பை இடையில் விட்டுச் செல்லும் மாணவியர்களின் சதவீதம் 49.43 ஆகும். ஏழ்மை, பணிக்குச் செல்லுதல், தம்பி, அல்லது தங்கைகளைப் பராமரிக்கும் சூழ்நிலை போன்ற காரணங்களினால், ஏற்படும் நிலையை மாற்றி சிறந்த திட்டங்களை அரசு வகுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பள்ளி மாணவ மாணவியர்கள், பள்ளிக்கு உரிய நேரத்தில் சென்றுவர, போக்குவரத்துக் கழகங்கள் முன்வருவதன்மூலம் இடையில், படிப்பை நிறுத்துவதைத் தடுக்கலாம். பெண்களின் மாநில எழுத்தறிவு சதவீதம் 52.3-லிருந்து ஆண்களுக்குச் சமமாக 74.9-க்கு முன்னேற வழிவகை செய்தல் அவசியம் என்பதைக் கூறிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். 100 சதவீதம் எழுத்தறிவு வழங்கும் திட்டத்தில், தற்போது எழுத்தறிவில் குறைவான சதவீதம் உள்ள மாவட்டங்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

10-வது மற்றும் 12-வது வகுப்புத் தேர்வில், 50 சதவிகிதத்திற்குக் கீழே மதிப்பு பெற்ற பள்ளிகளுக்கு மீண்டும் தீவிரமாக பயிற்சி அளித்து, அவைகள் நல்ல சதவிகிதத்தை பெறுவதற்கு வழிவகை செய்யக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பெண்கள் கல்வியின் வளர்ச்சிக்காக சமூக முன்னேற்றச் சங்கங்கள், தொண்டு நிறுவனங்கள் மூலமாக குடியிருப்புகளில், காலனிகளில், அறிவு ஒளி இயக்கங்களை ஆரம்பித்து, அதன்மூலம் பெண்களின் கல்வி வளர்ச்சியை முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மத்திய அரசின் மூலம் அமுல்படுத்தும், சுற்றுப்புறச் சூழல் கல்வியை, தென் ஆற்காடு, தர்மபுரி மாவட்டங்களில் அறிமுகப்படுத்தியதுபோல், மற்ற மாவட்டங்களுக்கும் இதை நீட்டிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நீலகிரி மாவட்டத்திற்கு ஒரு மருத்துவக் கல்லூரியும் என்னியரிங் கல்லூரியும் அல்லது இரண்டையும் அமைத்துத் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. எச். எம். ராஜு] [1991 செப்டம்பர் 13]

ஆதிவாசிகள் குறித்த ஆராய்ச்சிக்காக அமைந்துள்ள தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகம், ஊட்டியில் நல்லமுறையில், சிறந்தமுறையில் செயல்படும் வழிவகை இல்லாமல் இருக்கிறது. அதைச் சிறந்த முறையில் செயல்பட அரசு ஒத்துழைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திருந்தரமான மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியை, எங்கள் மாவட்டமான நீலகிரி மாவட்டத்திற்கு உடனடியாக நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கோத்தகிரி அரசு பயிற்சிப் பள்ளியில், நீலகிரி மாவட்ட மக்களுக்கு இடமே இல்லாமல், அவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதில் 25 சதவிகிதத்தையாவது, அவர்களுக்குக் கொடுத்து, அவர்கள் கல்விப் பயிற்சியைத் தொடர உதவி செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உதகை அரசுக் கல்லூரி, ஆங்கிலேயரின் முதல் கமிஷனர் பங்களாவில் 14-7-1955 முதல் இயங்கிக் கொண்டு வருகிறது. அந்தக் கல்லூரிக்கு ஒரு புதிய கட்டிடத்தைக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும், புதிய அரங்கம், ஆடிட்டோரியம், ஒன்றையும் மாணவர்களுக்கு கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மாணவர்கள் வசதிக்காக மேற்படி கல்லூரியில் எல்லாப் பாட வகுப்புகளையும் ஆரம்பித்து, அவர்களுக்கு எல்லாக் கல்வியையும் கற்றுக்கொடுக்க வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நீலகிரி மாவட்ட முதன்மைக் கல்வி அலுவலகம், தற்போது அரசு மேல்நிலைப் பள்ளியில் சிறு அறைகளில் இயங்கி வருகிறது. இதனால் மாணவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே முதன்மை கல்வி அலுவலகத்திற்கு ஒரு புதிய கட்டிடத்தைக் கட்டித் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உதகை ஸ்ரீ சாந்தி விஜயா பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியை பிளஸ் 2 படிக்கின்ற வகையில் தரம் உயர்த்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும், 7-4-1989-ல் கல்வி மானியத்தில் நான் பேசிய சில நல்ல கருத்துக்களை, தமிழக அரசு மீண்டும் பரிசீலித்து, ஆவன செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நடுநிலைப் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் பகுதிநேரத் தொழில் ஆசிரியர்களை, அரசு ஆணை எண் 1367 நாள், 5-9-1986-ன் படி, முழுநேரத் தொழில் ஆசிரியர்களாக பணிபுரிய ஆவன செய்யவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. எச். எம். ராஜு]

சில இயக்குநர்கள், அரசியல் கட்சி தலைவர்களை, முந்தைய அரசின் மூலமாக வற்புறுத்துதல் மூலமாக அவர்களுடைய வற்புறுத்தலுக்கு அடிமையாகி அவர்கள் மேல் தாவா செய் திருக்கிறார்கள் என்று நாங்கள் அறிகிறோம். அந்த தாவா நிலுவையில் இருக்கும்போது, யார் அதைச் செய் தார்களோ, அவர்கள் அந்த நிலையில் இல்லாமல் அவர்கள் வேறு இடத்திற்கு மாற்றப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்த தலைவர் அவர்களுக்கும், நல்ல உள்ளங்களுக்கும், நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன், ஜெய் ஹிந்த்.

பிற்பகல் 12-20

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. ச. இராமச்சந்திரன்.

*திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மூன்றே மூன்று கருத்துக்களை மட்டும் நான் தெரிவிக்க விழைகின்றேன். அதற்கு மட்டும் தாங்கள் அனுமதித்தால் போதுமானது.

பொதுவாக எல்லோருக்கும் அடிப்படை கல்வி தேவை என்பதை உலகம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த கி.பி. 2000-க்குள் எல்லோரும் படிப்பறிவு பெற்றவர்களாக ஆகவேண்டுமென்பதற்காக இம்மாதம் 8 ஆம் தேதி கூட அதற்கு விழா எல்லாம் எடுக்கப்பட்டது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் விஸ்வநாதன் அவர்கள் பேசுகிறபோது எடுத்துச்சொன்னதைப்போல நம் முடைய நாட்டில் நம்முடைய முன்னோர்கள் கல்விக்கு மிகப் பெரிய முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

“கல்லாது நிற்பார் பிறர் இன்மையின் கல்வி முற்ற வல்லாரும் இல்லை அவை வல்லர் அல்லாரும் இல்லை எல்லாரும் எல்லாப் பெரும் செல்வமும் எய்தலாலே இல்லாரும் இல்லை உடையார்களும் இல்லை மாதோ”

என்று கம்பர் அவர்கள் ஒரு நாட்டை அவருடைய கற்பனையிலே காணுகிறபோது கூறுகிறார். அந்த நாட்டிலே படித்தவர்களும் கிடையாது, படிக்காதவர்களும் கிடையாது. ஏனென்றால் எல்லோரும் சமமாக படித்திருக்கின்றார்கள் என்று அவருக்கே உரிய முறையிலே சொல்கிறார்.

பள்ளி சாராக் கல்வித் திட்டத்தின் மூலம் இவ்வரசு சுமார் 15 இலட்சம் குழந்தைகளை, பிள்ளைகளை, பள்ளியிலிருந்து கல்வியைத் தொடரமுடியாமல் போகிறவர்களை, படிப்பறிவு உள்ளவர்களாக ஆக்குவதற்கு சிறப்புத் திட்டத்தைக் கொண்டு

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

[1991 செப்டம்பர் 13]

வந்திருக்கிறது. நான் அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுகின்ற போது ஏற்படுகின்ற சில சிரமங்களை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். அண்மையிலே பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருகின்ற பிள்ளைகள் ஏன் பாதியிலே நிறுத்திவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள் என்பது பற்றி ஓர் ஆய்வு நடந்து அதுபற்றி ஒரு அறிக்கையை இன்று மிக முன்னேறிய நாடான அமெரிக்க நாட்டிலேயே தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். அதைத் தங்களுடைய அனுமதியோடு நான் இங்கே படிக்க விரும்புகிறேன்.

Poverty is the single greatest obstacle to school work. Kids are dealing with severe social and economic problems. That take their mind off school. Teens drop out and go to work to put foot on the family table. Many students have conflicting roles. They are trying to be students, but often they have to work to help their parents out. "You are not going to make it. You might as well drop out." Teachers say. They got struck on welfare or on low paying jobs.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பள்ளி வர ஒரு பெரும் தடை ஏழ்மையே. கடுமையான சமூகப் பொருளாதார பிரச்சினைகளே அவர்களைத் தாக்குகின்றன. அவை அவர்களின் மனதை பாதிக்கிறது. சிறு பிள்ளைகள் பள்ளியை விட்டு வெளியேறுகின்றனர். வேலைக்குப் போகின்றனர். குடும்பத்திற்கு உணவைத் தேடி உழைக்கின்றனர். பல மாணவர்களுக்கு முரண்பாடான நிலைகள் ஏற்படுகின்றன. மாணவர்களாக இருக்க முயற்சிப்பதற்கு. ஆனால் அவர்கள் பெற்றோர்களுக்கு உதவிட அவர்கள் அடிக்கடி வேலைக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. உனக்குப் படிப்பு வராது. நீ பள்ளிக்கூடத்திற்கு வராமல் இருப்பதே நல்லது என்று ஆசிரியர்களும் கூறுகின்றனர். அவர்கள் ஏழ்மைப் படுகுழியில் விழுகிறார்கள். அல்லது குறைந்த வருவாய் தரும் தொழிலில் காலம் கழிக்கின்றனர். ஆகவே பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்து படிப்பைத் தொடரமுடியாமல் போவதற்கு முழு முதல் காரணமாக இருப்பது ஏழ்மையே. இந்தத் திட்டத்தில் படிப்பு சொல்லிக்கொடுக்கின்ற படித்து வேலையில்லாதவர்களுக்கு ரூ. 100 தருகிறோம் என்றால், 10 மாணவர்கள் என்கின்றபோது ரூ. 1,000 அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். ஆனால் வறுமையிலே இருக்கின்ற அந்தக் குடும்பத்தில் இருக்கின்றவர்கள், அந்தப் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவதற்கு என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்? அதற்கு என்ன திட்டம் இருக்கிறது? என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

எல்லோரையும்விட மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அந்தக் கஷ்டத்தை அனுபவத்திலே உணர்ந்தவர். ஆகவே பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போய் படிப்பைத் தொடரமுடியாமல்

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

பாதிமியலே வெளியேற வேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறபோது அந்த வறுமையுற்ற குடும்பத்தினர் எவ்வாறு அவர்களுடைய பிள்ளைகளை அனுப்பப் போகிறார்கள்? அவர்களை ஈர்ப் பதற்கு என்ன திட்டம் இருக்கிறது என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவதாக ஐந்தாம் வகுப்பு வரை ஆசிரியைகளை நியமிப்பது ஒரு நல்ல திட்டம்தான். ஆனால் அதேநேரத்தில் அதில் இரு சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை அரசின் கவனத் திற்குக் கொண்டுவருவது என்னுடைய கடமை என்று கருதுகின்றேன். சில பகுதிகள் மலைப்பகுதிகளாக இருக்கின்றன. இப்போது ஐவ்வாறு, கல்ராயன் மலைப்பகுதிகளிலோ அல்லது ஆற்காடு ஒன்றியங்களை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கே சில இடங்களிலே ஆசிரியர் பணி செய்ய வேண்டுமென்றால் கழுதை மேலே போக வேண்டியிருக்கிறது. அந்த டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல்ஸ் வருகிறார் என்றால்கூட முதலிலே கழுதை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அத்தகைய இடங்களில் எல்லாம் நாம் என்ன குங்குமம் சுமந்த கழுதைகளைத் தேடிக்கொண்டு போகப்போகிறோமா என்பதை மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் விளக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பிற்பகல் 12-25

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. வி. தண்டாயுதபாணி.

திரு. வி. தண்டாயுதபாணி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் ராமச்சந்திரன் அவர்கள் பேசுகிறபோது காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய உறுப்பினர் திரு. பீட்டர் அல்போரன்ஸ் அவர்கள் சொன்ன உபமானத்தை சொல்லி அதில் மறைமுகமாக காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர்களை இழிவுபடுத்துவதைப் போல பேசுகிறார். அப்படி அவர் பேசுவது நல்லது அல்ல என்பதை மட்டும் நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, காங்கிரஸ் கட்சியின் மீது எனக்கு மிகப்பெரிய மரியாதை உண்டு. அதை அப்படி அவர்கள் எடுத்துக்கொள்வார்களேயானால், நீங்கள் வேண்டுமானால் அந்த வார்த்தையைக் கூட எடுத்து விடலாம். அதை நான் லேசாகத்தான் சொன்னேனே தவிர அவர்கள் மனத்தை புண்படுத்துவதற்காக நிச்சயமாக நான் சொல்லவில்லை என்பதை அவர்களுக்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் இருக்கக்கூடிய நிலை அது....

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் கழுதை மேல் செல்வது கஷ்டமாக இருக்கும் என்றால் குதிரைகளைக் கொடுக்கச் சொல்லி பரிந்துரைக்கிறாரா?

[1991 செப்டம்பர் 13]

திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, அது தாய்மார்களே தீர்மானிக்க வேண்டிய விஷயம். ஆகவே நாம் அதில் ஏதாவது கொடுத்து அதில் வம்பு வந்துவிடக் கூடாது என்று நான் தங்களுக்கு தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். ஆனால் அத்தகைய சிரமங்களான இடங்கள் இருக்கின்றன என்பதை கவனத்திலே கொண்டு தாய்மார்களை நியமிக்க வேண்டும் என்ற யோசனையை, நிறைவேற்றுகிற போது சில இடங்கள் அதைப்போல் இருக்கின்றன என்பதையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

அதில் இன்னொரு பிரச்சினை, சமூக நீதி மட்டும் வழங்குகிற ஒரு திட்டமாக இது இருக்கக் கூடாது. பொருளாதார நீதியும் அதில் இணைக்கப்பட வேண்டும் என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். சான்றாக ஒரு வசதியான குடும்பத்தில் 3 பெண்கள் படித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்த வேலைகளை கொடுத்து விடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அதிலேயும் ஒரு வறிய குடும்பம் இருக்கிறது. அதிலே ஒரு பையன் படித்திருப்பான். ஆனால் அவனுக்கு இந்த வேலை கிடைக்காது. நாம் சமூக நீதி என்ற அடிப்படையில் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த 3 ஆசிரியைகளுக்கு வேலை கொடுத்து விடுகிறோம். ஆனால் பொருளாதார நீதி என்று பார்க்கிறபோது, ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வறுமையுற்ற ஒரு இளைஞனுக்கு அந்தக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிற வகையிலே வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதமாவது வறுமை கோட்டிற்கு கீழே இருக்கின்றவர்கள் அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பெண்கள் போதுமான அளவு கிடைக்காதபோது அல்லது பெண்களுக்கு முன் உரிமை தந்து ஒரு குடும்பத்திலே ஒரு பெண்ணுக்கு கொடுத்து விட்டோம், அத்தோடு போதும், மீதி 3 பெண்களுக்குத் தேவையில்லை என்ற அடிப்படையிலாவது வைத்து அந்த வறுமையுற்ற குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு வேலை வழங்குவதில் தவறு இல்லை என்பதை நான் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

குடும்பத்திற்கு ஒருவருக்கு வேலை வாய்ப்பு என்பது ஏற்கெனவே மறைந்த புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் இருக்கின்ற போதும் தேர்தல் அறிக்கையிலே குறிப்பிடப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு இந்திய அரசில் இருக்கக் கூடிய காங்கிரஸ் கட்சியின் தேர்தல் அறிக்கையிலே கூட குடும்பத்திற்கு ஒருவருக்கு வேலை வாய்ப்பு என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இந்த இரண்டு பிரச்சினைகளையும், அந்த உத்தரவு வழங்குகின்றபோது கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மூன்றாவதாக. . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பாயின்ட் ஆப் ஆர்டரா? பாயின்ட் -ஆப் கிளாரிபிகேஷனா? திரு. ஜி. விசுவநாதன்.

1991 செப்டம்பர் 13]

திரு. ஜி. விசுவநாதன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பொருளாதார அளவுகோலைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் பண்டுட்டி இராமச்சந்திரன் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். பிற்படுத்தப்பட்டோர் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆகியோருக்கு வழங்குகின்ற சலுகையிலேயும் இதே பொருளாதார அளவுகோலை பயன்படுத்துவதற்கு அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்களா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : இது பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் இல்லை. திரு. ச. இராமச்சந்திரன்.

திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் இதிலே சொல்வது சோஷியல் அண்டு எக்கனாமிக்ஸ் அதாவது சோஷியோ எக்கனாமிக்ஸ் என்ற அடிப்படையில் சொன்னேன். பிற்பட்டோர் நலத்துறை வரும்போது அது பற்றி பேசிக்கொள்ளலாம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் விசுவநாதன் அவர்களுக்கு ஒன்றும் இது தெரியாதது அல்ல.

மூன்றாவதாக நான் சொல்வதற்கு விரும்புவது தமிழைக் கட்டாய கல்வியாக ஆக்கவேண்டும். தமிழ் நாட்டிலே இருக்கின்றவர்கள் தமிழ் தெரியாமல் ஒரு பொறியாளர் ஆவதோ அல்லது மருத்துவராக ஆவதோ எவ்வாறு நியாயம் என்றுகேட்பது பொருத்தமானது. ஆனால் இது என்ன நிலைமைக்கு வந்து விடுகிறது என்றால் அரசு நடத்துகின்ற பள்ளிகளில் அல்லது கல்லூரிகளில் படிக்கின்ற ஏழை மாணவர்களுக்கு இந்தச் சட்டம் வரும். ஆனால் சிறுபான்மையினோர் நடத்துகின்றார்களே அதில் அவர்கள் ஆங்கிலத்திலே படித்து விட்டு, பிரெஞ்சிலே படித்து விட்டு உலகம் முழுவதும் வேலைக்குப் போவதற்கு வாய்ப்பு வந்துவிடும். ஆகவே அதைத் தடுப்பதற்கு என்ன வழி என்பதை மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் தெரிவிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் எப்பொழுதும் அரசாங்கத்தினுடைய சட்டதிட்டங்களில் ஏழைகள் மட்டும் சிக்கிக் கொண்டு, வசதி படைத்தவர்கள் அவர்களுக்கு என்று இருக்கக்கூடிய கல்லூரிகளில் நன்றாகப் படித்து அவர்களுடைய பிள்ளைகளை மேலும் மேலும் படிக்க வைக்கிறார்கள். அரசியல் சட்டத்தில் வாய்ப்பு கிடைக்குமானால் அது நமக்கு எந்த அளவுக்கு பாதகத்தை தரும் என்பதையும் நீங்கள் எடுத்துக் கூற வேண்டும் என்று கூறி என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன். நன்றி வணக்கம்.

பிற்பகல் 12-30

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. வே. தம்புசாமி.

*திரு. வே. தம்புசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த கல்வி மானியத்தின் மீது பேசுவதற்கு அனுமதி தந்த உங்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. வே. தம்புசாமி] [1991 செப்டம்பர் 13]

பொதுவாக கல்விக்கு 30 சதவீதம் ஒதுக்கீடு என்பது இன்றைக்கு பொதுமானதாக இருக்காது. காரணம் தமிழகம் முழுவதும் கல்வித்துறை அல்லது பள்ளிகள், ஆசிரியர்கள், பள்ளி நலன்கள் இவைகளையெல்லாம் பாதுகாப்பதற்கு புதிய கல்வி நிலையங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு இது பொதுமானதாக இருக்காது என்பதை மார்க்கெட்டில் கட்சியின் சார்பிலே நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

பொதுவாக திருவாரூரை மையமாகக் கொண்டு ஒரு பெண்கள் கல்லூரி அமைப்பதற்கான நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும். அது போன்று கொரடாச்சேரி பெண்கள் அரசு உயர்நிலைப்பள்ளிக் கட்டிடம் கீழே விழுந்துள்ளது. இதுவரை பழுது பார்க்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. அங்கே மாணவ மாணவிகளுக்கு மரத்தடியிலே பாடம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுபோன்று புவிவலம், தேவூர், சாட்டியகுடி போன்ற என்னுடைய தொகுதியைச் சார்ந்த பகுதிகளிலே இருக்கின்ற பள்ளிக்கூடங்கள் மிகவும் பழுதடைந்த, சீரழிந்தநிலையில் இருக்கின்றன. அதை சீரமைப்பதற்கு இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் தேவைப்படுகின்றன. அதுபோன்று உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலே விஞ்ஞானத்துறையிலே பயிற்சி பெறுகின்ற மாணவர்களுக்கு, பயிற்சி பெறுவதற்கான உபகரணங்கள் கிடையாது. அந்த உபகரணங்களை வாங்கிக் கொடுப்பதற்கே பல இலட்சம் ரூபாய் தேவைப்படுகின்ற சூழ்நிலை இருக்கிறது. அதுபோன்று குரனூர் பள்ளிக்கூடம் உள்ளது. அதிலே மாணவர்களுக்கு பாடம் நடத்த இடம் இல்லாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. எனவே இந்த அடிப்படையிலே தான் இந்தக் கல்வி நிதியை ஒதுக்கியதை பற்றி முறையாக பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பொதுவாக இன்றையதினம் கல்வியிலே ஆண்கள் 65 சதவீதமும் பெண்கள் 55 சதவீதமும் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். அதை மேலும் அபிவிருத்தி செய்வதற்காக நல்ல சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும். ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமமான கல்வி அபிவிருத்தி ஏற்பட வேண்டும். அது போன்று ஆரம்பக் கல்வி என்பதுதான் இந்தச் சமுதாயத்தினுடைய அடிப்படை கல்வியாக அமைந்திருக்கிறது. அந்த ஆரம்பக் கல்வியை விரிவுபடுத்துவதற்கு, அதிகரிப்பதற்கு கடுமையாக முயற்சித்து, முன்னுரிமை கொடுத்து அரசு முயற்சிக்க வேண்டும். இந்த ஆண்டிலே குறைவாக இருந்தாலும் கூட அடுத்த ஆண்டிலே நூற்றுக்கு நூறு ஆரம்பக் கல்வியை நாம் தரம் உயர்த்த இருக்கிறோம் என்ற ஒரு நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதுபோன்று இன்றைய தினம் பள்ளிக் கூடங்களிலே ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறை அதிகமாக இருந்து வருகிறது.. அந்த ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறையைப் போக்குவதற்கு அரசு வேகமாக நிரப்ப முயற்சிக்க வேண்டும். ஐந்து வருடங்கள் இருக்கின்ற பள்ளிகளில் இரண்டு ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலே கூட இன்றையதினம் இரண்டு ஆசிரியர்கள்

வாக்கெடுப்பும்

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. வே. தம்புசாமி]

இருக்கிறார்கள். அப்படி இரண்டு ஆசிரியர்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி முழுவதிலும் பாடம் நடத்த வேண்டும் என்று சொன்னால் அதனால் எதிர்காலத்திலே அந்த மாணவர்கள் தேர்விலே வெற்றிபெறுவார்களா, வெற்றி பெறுவது மிக மிக சிரமமான காரியமாக இருக்கும். ஆகவே ஆசிரியர்கள் நியமனத்தை விரைவுபடுத்தி, ஆசிரியர்கள் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். எனக்கு முன்னாலே மாண்புமிகு உறுப்பினர் பண்டுட்டியார் அவர்கள் பாதியிலே மாணவர்கள் படிப்பை நிறுத்தப்படுகிறார்கள் என்றார். பாதியிலே மாணவர்கள் நிறுத்தப்படுவது என்பது ஏதோ படிக்கக் கூடாது என்பதற்காக அல்ல. குடும்பப் பொருளாதார நெருக்கடி. அந்த குடும்பப் பொருளாதார நெருக்கடியைச் சமாளிப்பதற்கு தங்களுடைய குழந்தைகளையும் கையோடு அழைத்துக்கொண்டு போய் அந்த வேலையிலே பயன்படுத்த வேண்டும். வருமானம் வரும் என்ற உணர்வு இன்றைய தினம் மேலோங்கி இருக்கிறது. குறிப்பாக சிவகாசி, கோவை போன்ற, தொழில்கள் அதிகமாக இருக்கக்கூடிய நகரப் பகுதிகளில் பார்ப்போமானால் அந்த சிறு வயதிலேயே மாணவ மாணவிகளுடைய படிப்பை பாதியிலே நிறுத்திவிடுகிறார்கள். ஆகவே, அந்த குடும்ப பொருளாதாரத்தை உயர்த்துவதற்கான முயற்சிகளை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏழை, எளிய குடும்பத்தினுடைய மாணவ மாணவியர்களுக்கு சகல உதவிகளையும் செய்து அவர்கள் படிப்பை இடையிலே நிறுத்திவிடாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். அதுபோன்று இன்றைய தினம் பள்ளிக் கூடங்களிலே தளவாடங்கள் இல்லை. தளவாடங்களை பள்ளிகளுக்கு வழங்குவதற்கு அரசு முழு முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

அதேபோன்று முறைசாரா கல்விமுறை. முறைசாரா கல்வியை வேகமாக அனைத்து கிராமங்களிலும் விஸ்தரிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும்.

பிற்பகல் 12-35

அதுபோன்று அறிவொளி இயக்கம். அறிவொளி இயக்கம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அதற்கு முன்னுரிமை கொடுத்து அந்த இயக்கத்தைச் சிறப்பாக நடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளை அரசு செய்ய வேண்டும். மதிய உணவுத் திட்டத்தை இன்னும் சிறப்பான முறையில் அமல் செய்ய வேண்டும். காரணம் மதிய உணவு திட்டத்தின் மூலம் அந்த மதிய உணவை பல்வேறு ஜாதியைச் சேர்ந்த குழந்தைகள் ஒன்று சேர்ந்து சாப்பிடுகின்ற உணர்வு; பழகுகின்ற உணர்வு, விளையாடுகின்ற உணர்வு, ஒரு சம அந்தஸ்தை எதிர்காலத்தில் பெறுவதற்கு ஒரு அடிப்படையாக அமைந்திருக்கிறது. அதே போன்று அனைத்து சிறு குழந்தைகளுக்கும் ஒரே மாதிரியான உடையை வழங்க அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதன் மூலம் தான் எதிர்காலத்திலே அது ஒன்றுபட்ட சமுதாய அமைப்புக்கு பாதுகாப்பாக ஒரு சீரான சமத்துவத்தை உருவாக்க முடியும். அதே நேரத்தில்

[திரு. வே. தம்புசாமி]

[1991 செப்டம்பர் 13]

35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற விகிதத்தில் ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இடைநிலை ஆசிரியர்கள் 1200 பேரை நியமிக்கப்போவதாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். இது போதுமானதாக இல்லை.

அடுத்து சுய நிதி கல்வி நிறுவனங்களை இனிமேல் திறக்க அனுமதி வழங்க வேண்டாம் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த சுயநிதி நிறுவனத்தின் மூலம் கல்வி வியாபாரமாக மாற்றப்படுகிறது. இது பொதுவாக அனைத்து மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கும் தெரியும். சாதாரணமாக பிள்ளைகளை சுயநிதி கல்வி நிலையங்களில் சேர்க்கவேண்டுமென்றால் ஆயிரம் ரூபாய்; இரண்டு ஆயிரம் ரூபாய்; 5 ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் நிதி வழங்கவேண்டியிருக்கிறது. இவ்வளவு கொடுத்து அந்தப் பள்ளிகளில் சேர்த்தாலும் அங்கே நல்ல முறையில் கல்வி பெறமுடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதை நாம் அனைவரும் அறிவோம். அந்த வகையில் அதை இனிமேல் அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதேபோல் இன்றையதினம் கல்வி வியாபாரமாக மாற்றப்படுவதை தடுப்பதற்கு உண்டான சகல முயற்சிகளையும் அரசு மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

அதேபோல் ஆசிரியர்களுக்கு சட்டப்படி ஊதிய சலுகைகளுக்கு உத்திரவாதம் செய்யவேண்டும். அதேபோல் தனியார் பள்ளிகளை துவக்குகின்றபோது அந்த நேரத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு அரசிடமிருந்து சம்பளம் கேட்கக் கூடாது என்று சொல்லப்படுகிறது. அது சரியானதாக இல்லை. ஆகவே அதை அரசு அங்கீகரித்து அவர்களுக்கும் அரசு சார்பில் பணியில் இருக்கக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கக்கூடிய அனைத்து சலுகைகளையும் வழங்க வேண்டும். அனைத்து கடன் சலுகைகளையும் வழங்க வேண்டும்.

அதேபோல் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள், தமிழ் ஆசிரியர்கள். பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் இன்றைக்கு 1640 ரூபாய் என்ற சம்பள விகிதத்தில் வழங்க வேண்டும். அவர்களுக்கு சர்வீஸ் அடிப்படையில் பதவி உயர்வு வழங்க வேண்டும். இவர்களை இடமாற்றம் செய்யவேண்டும் என்றால் அந்த ஆசிரியர் சங்கங்களுடன் பேசி அவர்களுக்கு இடமாற்றம் செய்வதற்கான நல்ல சூழ்நிலையை உருவாக்கவேண்டும். அப்படி செய்வதன் மூலம் ஆசிரியர்களுக்கும் அரசு நிர்வாகத்திற்கும் இடையில் எந்தவிதமான ஒரு மனக் கசப்பும் இல்லாமல் அது எதிர்காலத்தில் சிறப்பாக செயல்படுவதற்கு உதவி செய்யும். அதேபோல் மாநில கல்லூரி ஆசிரியர்களை தொலைதூரத்திற்கு மாற்றி இருப்பதை

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. வே. தம்புசாமி]

ரத்து செய்யவேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை கல்வி அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் வைக்கிறேன். (மணியடிக்கப்பெற்றது) அதே போல் கல்லூரிகளுக்கு தன்னாட்சி அந்தஸ்தை இனிமேல் வழங்குவதை நிறுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதே போல் சென்னை நகரத்தைச் சுற்றியுள்ள தாம்பரத்தில் இருக்கக் கூடிய கல்லூரி ஆசிரியர்கள் 5 பேர்கள் பழிவாங்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தயவுசெய்து கல்வி அமைச்சர் அவர்கள், அந்த ஆசிரியர்களுடைய கோரிக்கைகளை பரிசீலித்து எதிர்காலத்தில் அந்த நடவடிக்கையை ரத்து செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏறத்தாழ தமிழகத்தில் 1000, 1500 பள்ளிகளுக்கு மேலாக ஆசிரியர்கள் இல்லை. அவைகளை விரைவாக பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல் நிர்வாகத்துறையில் டி.இ.ஓ., சி.இ.ஓ., இடங்கள் அதிகமான அளவில் காலியாக உள்ளன. அந்த காலி இடங்களை நிரப்பாத காரணத்தால் அந்த நிர்வாகம் சிறப்பாக செயல்பட முடியாமல் இருக்கிறது. எனவே அந்த நிர்வாகம் சிறப்பாக செயல்படவேண்டும் என்றால் அந்த இடங்களை எல்லாம் நிரப்ப வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதே போல் எல்லாப் பள்ளிகளிலும் மாணவர்கள் தேர்வு நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல் பல்கலைக் கழகத்தினுடைய செனட்டில் மாணவர்களுக்கும் இடம் அளித்து அவர்களின் கோரிக்கையை எதிர்காலத்தில் பரிசீலிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பொதுவாக தொடர்ந்து ஆசிரியர்கள் அரசு நிர்வாகத்தில் ஏற்படக்கூடிய குறைபாடுகளை ஆசிரியர்களோடு சேர்ந்து பேசி, அவ்வப்போது குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கு எதிர்காலத்தில் ஒரு நல்ல சூழ்நிலையை உருவாக்குகிற வகையில் அரசு முன் முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் முன்னாள் அ. தி. மு. க. அரசில் ஆசிரியர்கள் தொழில் வரியை கட்டவேண்டாம் என்று ஒரு உத்தரவு இருந்தது. இடைக்காலத்தில் அது மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. மீண்டும் அந்த உத்தரவை-ஆசிரியர்கள் தொழில் வரி கட்ட வேண்டாம் என்ற அந்த உத்தரவை தொடர்ந்து அமல் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொதுவாக எதிர்காலத்தில் சிறப்பான முறையில் கல்வித் துறையை செயற்படுத்துவதற்கு இடையில் இருக்கக்கூடிய தேக்க நிலைகளை எல்லாம் போக்கி ஒரு சிறப்பான முறையில் தமிழகத்தில் கல்வித்தரத்தை உயர்த்த சகல முயற்சிகளையும் அரசு மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் எனது சார்பிலும் மார்க்சிஸ்டு கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் சார்பிலும் இந்தக் கருத்தைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்தக் கருத்துக்களைக் கூற வாய்ப்பு அளித்த மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி சொல்லி அமர்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

[1991 செப்டம்பர் 13]

பிற்பகல் 12-40

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. ஜி. பழனிசாமி.

திரு. ஜி. பழனிசாமி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையிலே பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்ததற்கு நான் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கல்வி மேம்பாட்டு திட்டத்திற்காக நம்முடைய மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற பல்வேறு திட்டங்களில் என்னுடைய கருத்துக்களைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி முடிக்கலாம் என்று கருதுகின்றேன். பொதுவாக, இன்றைக்கு தமிழகத்தில், நகரங்களிலும், கிராமங்களிலும் நர்சரி பள்ளிகள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன. நர்சரி பள்ளிகள் ஊழலுக்கு ஊற்றுக்கண்ணாக அமைந்திருக்கக்கூடிய நிலைமையும், இன்றைக்கு தமிழகத்திலே அவரவர்களும் இஷ்டப்படி துவங்குகின்ற ஒரு நிலையும் இருக்கிறது. இதனை அரசு கண்காணிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதேபோன்றுதான், இன்றைக்கு, பள்ளி ஆசிரியர்களுடைய, மாணவர்களுடைய கணக்குகள் இதிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு ஆசிரியருக்கு அதாவது தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியருக்கு 46; நடுநிலைப்பள்ளி ஆசிரியருக்கு 46; உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியருக்கு 37; மேல்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியருக்கு 33 மாணவர்கள் என்று பார்க்கிறபோது சென்ற ஆண்டு பட்ஜெட்டிலே இருந்த அதே உரையைத்தான் இந்த ஆண்டிலும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இது உண்மைக்குப் புறம்பானது. அதிகாரிகள் அதை அப்படியே அச்சடித்து கொடுத்து இருக்கிறார்கள். அனேகமாக. 40 முதல் 90 வரையில் மாணவர்கள் ஒரு வகுப்பிலே இருக்கிறார்கள். பள்ளிக்கூடங்களைப் பார்த்தோமாவால், மாணவர்கள் மாட்டு மந்தை போன்று அடைக்கப்பட்டு ஒரு இடத்தில் பாடம் சொல்கிறபோது மறு பக்கத்தில் குழந்தைகள் உட்காருவதற்குக் கூட இடமில்லாத ஒரு அவல நிலை இருக்கிறது. இதையெல்லாம் அரசு மறுபரிசீலனை செய்து ஆசிரியர்கள், வகுப்பறைகள் போன்றவற்றை அதிகரிக்கின்ற திட்டங்களை கொண்டு வருவதற்கு, அரசு முயற்சிக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேபோன்று அரசுத் தேர்வாணைக் குழுவின் மூலமாக தேர்ந்தெடுக்கப்படக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு இன்றைக்கு குறிப்பாக சொல்லவேண்டுமென்று சொன்னால், அவர்களுக்கு தொகுப்பு ஊதியம் என்ற அடிப்படையில் 400 விரிந்து 900 வரை பெறக்கூடிய, ஆரம்பப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. ஆரம்பப் பள்ளிகளிலேயிருந்து கல்வாரி வரையிலும் உள்ள தொகுப்பு ஊதியம் என்ற அந்த அடிப்படையே இருக்கக்கூடாது. முற்றிலும் இதை எடுத்தாக வேண்டும்

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. ஜி. பழனிசாமி]

தொகுப்பு ஊதியம் என்ற அடிப்படையிலே அப்படிப்பட்ட ஒரு பாகுபாடு இருக்கிறது. இதனால் ஆசிரியர்கள் மனவேதனை அடைகிறார்கள். அதைப் போக்குவதற்கு அரசு முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேபோன்று ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள். ஏற்கெனவே அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி இருந்தபோதுதான் ஆசிரியர் பயிற்சி என்று பள்ளிகளை தனியார்களுக்கு தாரை வார்த்து கொடுக்கப்பட்டு, அவரவர்களும் நடத்தினார்கள். பல்வேறு குழந்தைகள், 5 ஆயிரம், 10 ஆயிரம் கொடுத்து அந்தப் பள்ளிகளிலே ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றார்கள். அவர்கள் அந்த ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்று தங்களுடைய தேர்வை எழுதுகிற போது, அந்தத் தேர்வுகளெல்லாம் ரத்து செய்யப்பட்டன. இதனால், பல்வேறு குழந்தைகள், பெண்கள் வீதியிலே நின்றார்கள். அவர்கள், சர்ட்டிபிகேட்டை வாங்க முடியாத ஒரு அவல நிலை ஏற்பட்டது. அதற்கெல்லாம் ஒரு கட்டுப்பாட்டை கொண்டு வருவதற்கான ஒரு முயற்சியை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்கு ஒரு அளவுகோல் வேண்டும். இவ்வளவு பேர்தான் ஒரு ஆண்டுக்கு ஆசிரியர் பயிற்சி பெறவேண்டுமென்ற ஒரு கட்டாயத்தை இந்த அரசு கொண்டு வரவேண்டும். அந்த வகையிலே உங்களுடைய முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே போன்று, பொறியியல் கல்லூரி. பொறியியல் கல்வியைப் பொறுத்தமட்டில், இன்றைக்கு படித்திருக்கக் கூடிய ஏழையெளிய மாணவர்கள், குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமென்றால் மின்சாரத் துறையை எடுத்துக் கொள்ளலாம் இல்லையென்றால் போக்குவரத்துத்துறையை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதிகம் பேர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இதுபோன்ற துறைகளில் 72 விருந்து 90 சதவீதம் பெற்றிருக்கிற மாணவர்களைத்தான் இண்டர்வியூ இல்லாமல் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால், கிராமத்திலே படிக்கக் கூடிய மாணவர்கள், ஏழையெளிய மாணவர்கள் 60 சதவீதம்தான் பெறுகிறார்கள். காரணம், 72லேயிருந்து 90 சதவீதம் வரை பெற்றிருக்கிற மாணவர்கள் தனியார் பள்ளிகளிலே படித்திருக்கிறார்கள். அரசுப் பள்ளிகளிலே படித்த மாணவர்கள் அநேகமாக 60 சதவீதத்திற்கு மேல் மார்க்குகளை எடுக்க முடியவில்லை. ஏனென்றால், அங்கேயிருக்கக்கூடிய கருவிகள் போதவில்லை; அதற்கான பயிற்சியும் பாடங்களும் இல்லை. அந்த வகையிலே அப்படிப்பட்ட ஒரு பாதிப்புக்கு உள்ளாகிறார்கள். அதிலே வித்தியாசங்கள் பாராத வகையில் அரசு ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. ஜி. பழனிசாமி] [1991 செப்டம்பர் 13]

அதேபோன்று மருத்துவக் கல்லூரி. தமிழகத்திலே மருத்துவக் கல்லூரியைப்பற்றி சொல்ல வேண்டிய தேவையில்லை. ஏனென்றால், மருத்துவம் படித்த டாக்டர்கள் புலபேர் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இங்கே வருகை தந்திருக்கிறார்கள். மருத்துவ மாணியக் கோரிக்கை வரும்போது இதுபற்றி பேசிக் கொள்ளலாம். இதிலே படித்து தேர்ச்சி பெற்ற மாணவர்கள் தான் மருத்துவக் கல்லூரிக்குப் போகிறார்கள். இங்கே ஆரம்பத்திலேயிருந்து படிக்கிறவர்கள்தான் மருத்துவக் கல்லூரிகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். நான் எதற்காக இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், கிராமத்தில் பயிலுகிற மாணவர்களுக்கும், நகரத்தில் பயிலுகிற மாணவர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைச் சொல்வதற்காகத்தான் இதைச் சொல்கிறேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு தரமான கல்வி கிராமப்புற மாணவர்களுக்குக் கிடைப்பதற்கு நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பிற்பகல் 12-45

இன்றைக்கு ஆசிரியர்களுடைய வீட்டு வாடகைப்படிபற்றி குறிப்பிடும்போது, பல்வேறு ஆசிரியர்கள் சொல்கிறார்கள். அநேகமாக, கிராமப்புறத்திற்கும், நகர்ப்புறத்திற்கும் 150 ரூபாய் வரைக்கும் வித்தியாசம் வைத்து வாடகை நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். அரசு கொடுக்கக் கூடிய வீட்டு வாடகைப் படிக்கு ஏற்றவகையிலே அவர்களுடைய வீட்டு வாடகையையும் அவர்கள் அறிவிக்க வேண்டும். அதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும்.

அடுத்து, மாணவர்களுடைய விடுதி, மாணவர் விடுதியைப் பொறுத்தமட்டில், இன்றைக்குச் சாதாரணமான ஏழை எளிய மக்கள் மாணவர் விடுதியிலே படிக்கக் கூடிய தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களாக இருந்தாலும், பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்களாக இருந்தாலும் போதுமான வசதிகள் கிடையாது. குடிதண்ணீர் கிடையாது, இருப்பதற்கு சுத்தமான ஹாஸ்டல் கிடையாது. அப்படிப்பட்ட சிரமங்கள் இருக்கின்றன. இவை மாணவர்களிடத்திலே எழுச்சிகள், போராட்டங்கள் தொடங்குவதற்கு அடிப்படையான காரணங்களாக அமைகின்றன. இந்தப் பிரச்சினைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

அதேபோல, பல ஆண்டுக் காலமாக அவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய உணவுச் செலவு என்பது போதுமானது அல்ல. மிகக் குறைவு. அதிலும் பல்வேறு தவறுகள் நடைபெறுகின்றன. அதையெல்லாம் போக்கக்கூடிய விதத்தில் அந்த உணவுக் கட்டணத்தைக்கூட அரசு உயர்த்துவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. ஜி. பழனிசாமி]

அதேபோன்று, மாவட்டக் கல்வி அலுவலர்கள் தமிழகத்திலே 36 இடங்கள் காலியாக இருக்கின்றன. அவர்கள் உடனடியாக நியமிக்கப்பட வேண்டும். மேல்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களைக் கொண்டுதான் இன்றைய தினத்திலே அந்தப் பணிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டையும் கண்காணிக்க முடியாத சிரமங்கள் இன்றைக்குத் தமிழகத்திலே இருக்கின்றன. எனவே, கல்வி அலுவலர்களை உடனடியாக நியமிப்பதற்கு அரசு அதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதைப்போன்றுதான் இன்றைக்கு மாநில பேராசிரியர்கள் போன்றவர்களெல்லாம் திடீரென்று மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு ஏதோ அரசியல் காரணம் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். ஆசிரியர்களுக்கு அது மிகப்பெரிய வகுத்தத்தை இன்றைக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட திடீர் மாற்றங்களை உடனடியாகச் செய்யக்கூடாது. அப்படி சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற ஆசிரியர்களுடைய அந்த அமைப்புக்களைச் சேர்ந்தவர்களைக் கூப்பிட்டுப் பேசி, அதன் மூலமாக அந்த மாற்றங்களைச் செய்வது தான் இந்த அரசுக்கு நல்லதாக அமையும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதுபோல (மணியடிக்கப்பெற்றது), ஒரேயொரு விஷயம். என்னுடைய தொகுதியின் சார்பாக இரண்டொரு கருத்துக்களை நான் சொல்லியாக வேண்டும். காரணம் என்னவென்று சொன்னால், பொதுவாக இன்றைக்குத் தமிழகத்தில் இருக்கிற நிலைமைகள் நான் சொல்லியிருக்கிறேன். திருத்துறைப் பூண்டியில் இருக்கக்கூடிய மேல்நிலைப்பள்ளி வெள்ளையர்ஆட்சிக் காலத்திலே கட்டப்பட்டது. இன்றைக்குப் படிப்படியாக அந்தப் பள்ளியிலே படித்துக்கொண்டு இருக்கின்ற மாணவர்கள் பல்வேறு சிரமங்களுக்கு உள்ளாகக்கூடிய அளவிற்குக் கட்டிடங்கள் இடியக் கூடிய அளவிற்கு இருக்கிறது. அதைப் புதுப்பிப்பதற்கு— பி.டபிள்யூ. டி. கட்டிடம் என்றால் கண்காணிப்பதே இல்லை. பி.டபிள்யூ.டி.யினுடைய நிர்வாகத்தில் கொடுத்த காரணத்தால் முழுமையாக அவர்கள் கண்காணிப்பது இல்லை, பராமரிப்பது இல்லை, வெள்ளையடிப்பது இல்லை. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இன்றைக்கு பொதுப் பணித் துறையில் இருக்கிறது. கொடுக்கிற பணத்தை, கொடுத்த காலத்திற்குள்ளாக அந்தப் பணியை நிறைவேற்றினால், இப்படிப்பட்ட குறையிலிருந்து மீள முடியும்.

நான் சட்டமன்ற உறுப்பினராக வந்த பின்னால் கோயில் இடங்களை வாங்கி ஒரு பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளி கொண்டு வர வேண்டுமென்பதற்கு 86,000 ரூபாய் போட்டு ஒரு

[திரு. ஜி. பழனிசாமி] [1991 செப்டம்பர் 13]

ஊராட்சி ஒன்றியத்திற்குப் பொதுமக்களிடத்திலே வசூல் பண்ணினோம். கோயில் இடத்தைக் கொடுங்கள் பள்ளி கட்டுவதற்காக என்று நாங்கள் அனுமதி கேட்டிருக்கிறோம். அது கூட பள்ளிக் கட்டிடங்களுக்காக கோயில் இடங்களைப் பெறுவதற்கு நம்முடைய கல்வியமைச்சரவர்கள் நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும். காரணம், ஏற்கனவே அவர்கள் அறநிலையத் துறை அமைச்சராக இருந்த காரணத்தால் கல்விக்கு அநேகமாகக் கோயில் இடங்களைக் கொடுத்து அதற்கான பணியைச் செய்வது என்பது தமிழகத்திலே பல்வேறு இடங்களிலே பள்ளிகளைக் கொண்டு வருவதற்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்பு ஏற்படும். அந்த வகையிலே கல்விக் கூடங்கள் கட்டுவதற்கு கோயில் இடங்களை பெற அமைச்சரவர்கள் அனுமதி கேட்க வேண்டுமென்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதேபோன்றுதான் (மணியடிக்கப்பெற்றது).....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : ஐந்து நிமிஷங்கள் போதும் என்று சொன்னார்கள். எட்டு நிமிஷங்கள் எடுத்துருக்கிறீர்கள்.

திரு. ஜி. பழனிசாமி : நன்றி. வாய்ப்பளித்த பேரவைத் தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடிக்கின்றேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு.

*திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வித் துறை மானியக் கோரிக்கையின்மீது நேரம் கருதி சுருக்கமாக ஒன்றிரண்டு கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லி அமர விரும்புகிறேன்.

1991-92-இல் கல்வித் துறைக்கு மொத்தம் ரூ. 1,299 கோடி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே ரூ. 1,244 கோடி திட்டமில்லாத செலவுக்கும், ரூ. 54 கோடிதான் திட்டச் செலவுக்கும் ஒதுக்கப் படுகிறது.

இந்த ரூ. 54 கோடி திட்டச் செலவு என்பது மிகக் குறைவாகும். இதிலே அரசு, வருகிற ஆண்டுகளிலே திட்டத்திற்கான செலவினங்களுக்கான ரூபாயை அதிகமாக்கும் விதத்திலே கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று சுருக்கமாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதேபோல, கல்வியிலும் தொழில் கல்வியிலும் அதிகமாகக் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். மாண்புமிகு முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் இருந்தபொழுது, பொதுவாக கலைக் கல்லூரிகளைத் தமிழகத்திலே ஆரம்பிப்பது இல்லை என்று ஒரு கொள்கை முடிவெடுத்து, எல்லா இடங்களிலும் என்னினியரிங் கல்லூரி, பாலிடெக்னிக், ஐ.டி.ஐ. இது போன்ற கல்லூரிகளைத்தான் துவங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு]

பிற்பகல் 12-50

அதிலே அனைத்திந்திய அளவிலே தொழில் கல்வி படிப்பவர்கள் 5 சதவீதம் பேர். தமிழ்நாட்டிலே அது உயர்ந்து ஏறத்தாழ 18 சதவீதமாக இருக்கிறது. அது மகிழ்ச்சிக்குரியது என்றாலும் கூட இந்த 18 சதவீதம் தவிர இன்னும் 82 சதவீதம் பேர் சாதாரணமாகப் படிக்கிற பி.ஏ., பி.எஸ்ஸி., எம்.ஏ., எம்.எஸ்ஸி. போன்றவற்றை ஆர்ட்ஸ் காலேஜ்களில் படிக்கிற சூழ்நிலை இருக்கிறது. அவர்கள் படித்ததற்குப் பின்னாலே வேலைவாய்ப்பும் கிடைக்கவில்லை. அதனால் ஏறத்தாழ 35 இலட்சம் பேர் படித்துவிட்டு வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்திலே பதிவு செய்துவிட்டு, அவர்கள் தனியாகவும் எந்தத் தொழிலும் தொடங்க முடியவில்லை; அவர்களுக்கு வேறு எங்கும் உடனடியாக வேலை கிடைப்பதும் இல்லை. அத்தகைய சூழ்நிலை இருக்கிறது. எனவே தொழில் கல்வி பயிலுகின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை உயர வேண்டும். அந்த வகையிலே நம்முடைய கல்வித் திட்டம் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதைப் போல படிப்பை பாதியிலே நிறுத்திவிடுகிற குழந்தைகளின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்தால் 1980-81-லே ஏறத்தாழ 30 சதவீதம் குழந்தைகள் படிப்பை பாதியிலே விட்டு விடுகிற சூழ்நிலை இருந்தது. மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் சத்துணவுத் திட்டம் கொண்டுவந்ததினால் குழந்தைகள் எல்லாம் பள்ளிக்குச் செல்லும் சூழ்நிலை வளர்ந்து அந்த எண்ணிக்கை 20 சதவீதம் அதிகரிக்கிறது. 1990-91 ஆம் ஆண்டு கணக்கைப் பார்க்கும்போது, இது ஒரு மகிழ்ச்சிக்குரிய, போற்றத்தலுக்குரிய மாறுதல், ஆனாலும் கூட சத்துணவுத் திட்டத்தை மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் கொண்டு வந்த பின்னாலும் கூட இன்னும் பள்ளியில் படிப்பை பாதியிலே நிறுத்தி விடுகிற குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை 20 சதவீதம் இருக்கிறது. அதாவது ஐந்தில் ஒரு குழந்தை இன்னும் தன்னுடைய படிப்பை பாதியிலே நிறுத்திவிடுகிற சூழ்நிலை இருக்கிறது தமிழ்நாட்டில். இதை மாற்றியமைக்க தீவிரமாக கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் தகுதி, படிப்பு உகவித் திட்டத்தின் கீழே ஒருமாவட்டத்திற்கு 50 மாணவர்கள், 50 மாணவிகள் என்று வகுத்து இருக்கிறார்கள். இந்த எண்ணிக்கை உயர வேண்டும். இது போதாது என்று நான் கூறிக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் மொத்தமே ஒரு மாவட்டத்திற்கு 100 பேர்தான் வருகிறார்கள்.

[திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு] [1991 செப்டம்பர் 13]

அதைப்போல 1991-92 ஆம் ஆண்டிலே மேல்நிலைப் பள்ளி, உயர்நிலைப் பள்ளிக் கட்டடங்களுக்கு வெறும் 75 இலட்சம் ரூபாய் தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கட்டடம் இல்லாத பள்ளிகளை எடுத்துக்கொண்டால் உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில் 265 பள்ளிகள் கூரைக் கட்டடத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதைப்போல மேல்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில் 37 பள்ளிகள் இன்னும் கூரை கட்டடத்திலே இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதைப்போல நடுநிலைப் பள்ளிகள் 1,022 இருக்கின்றன; தொடக்கப் பள்ளிகள் 7,286 இருக்கின்றன. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒவ்வொரு ஒன்றியத்திற்கும் ஒரு கோடி ரூபாய் கொடுத்து, ஒரு 'ஸ்பெஷல்' திட்டமாக அறிவித்து, அதிலிருந்து பெருந்தொகையை பள்ளிக் கட்டடங்கள் கட்டுவதற்குச் செலவிடப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நடப்பாண்டில் அந்த வகையில் சுமார் 1,000 கட்டடங்கள் தமிழ்நாடு முழுவதும் கட்டப்பட விருக்கிறது என்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது என்றாலும் கூட இன்னும் 6000-க்கு மேற்பட்ட ஆரம்பப் பள்ளிகள் கூரைக் கட்டடத்திலே இயங்கும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஆகவே, இதில் அரசு பிரத்தியேகமான கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொதுவாக ஆண்களை விட பெண்கள் படிப்பது வயது கூடக் கூட குறைந்து கொண்டே வருகிறது. 6 வயதிலிருந்து 15 வயது வரையில் உள்ள குழந்தைகள், பள்ளிக்குச் செல்ல தகுதி யானவர்கள் சுமார் 38 இலட்சம் பேர்கள் என்றால் அந்த வயதிலே அதாவது 6 முதல் 11 வயது வரையில் பள்ளியில் சேர்க்கின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை சுமார் 36 இலட்சமாக இருக்கிறது. அது ஏறத்தாழ 95 சதவீதம். ஆண் குழந்தைகளுக்கு சமமாக பெண் குழந்தைகளையும் அனுப்புகிறார்கள். ஆனால் வயது கூட கூட, 11 வயது முதல் 14 வயது என்று ஆகிறபோது பள்ளியிலே சேர்க்கப்படுகிற குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ 13 இலட்சம் ஆகிறது. அதாவது 37 இலட்சத்திலிருந்து 13 இலட்சத்திற்கு வருகிறது. அதுவும் 14 வயது முதல் 16 வயது வரை என்று ஆகிறபோது அவர்களுடைய எண்ணிக்கை 5 இலட்சம் ஆகிறது. மேலும் 16 முதல் 18 வயது என்று வருகிற போது பள்ளிக்குச் செல்லுகின்ற குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ 2 இலட்சமாகி, அதற்குள்ளே பல பெண்களுக்கு திருமணமே முடிந்து, குழந்தைகளையும் பெற்றுவிடுகிறார்கள். ஆகவே, இதிலே அரசு பிரத்தியேகமான கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆண் குழந்தைகளுக்கு நிகராக பெண் குழந்தைகளும் பள்ளிக்கு வருகிற சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதிலே இந்த அரசு கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு]

பிற்பகல் 12.55

பொதுவாகவே, பள்ளிகளிலே மருத்துவ உதவித் திட்டம் என்று சொல்லி, சில பள்ளிகளிலே மட்டும் ஒரு குழந்தைக்கு ஒரு ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே, ஆறாவதிலிருந்து 12-ஆவது வரை படிக்கிற குழந்தைகளிடத்திலே, வாங்கிக் கொண்டு அவர்களையெல்லாம் பரிசோதித்து, தொடர்ச்சியாக மருந்து வழங்குகிற திட்டத்தை வைத்திருக்கிறார்கள். நான் இந்த அரசைக் கேட்டுக் கொள்வேன் ; மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களையும் கேட்டுக் கொள்வேன். இந்தத் திட்டத்தைக் கண்டிப்பாக எல்லா பள்ளிகளிலேயும் அபிவிருத்தி செய்து, இந்த ஒரு ரூபாய் வாங்குவதனால், கூடுதலாக அரசுக்குப் பெருந்தொகை ஒன்றும் வந்துவிடப் போவதில்லை. இதைவிட்டுவிட்டு எல்லா குழந்தைகளையும் — குறைந்தபட்சம் நடுநிலைப் பள்ளிகளிலே படிக்கிற குழந்தைகளுக்காவது— ஏனென்றால் நகர்ப்புறங்களிலே வாழ்கிற வசதியானவர்கள் அல்லது படித்தவர்களுடைய குழந்தைகளை அவ்வப்போது மருத்துவச் சிகிச்சைக்கு அனுப்பி, அவர்களைப் பரிசோதித்து, அவர்கள் நல்ல உடல்நலத்தோடு வாழ்கிறார்கள். ஆனால், கிராமங்களிலே வாழ்கிற சாதாரண ஏழை எளிய மக்களுடைய குழந்தைகள் மருத்துவப் பரிசோதனைக்கு ஆட்படுத்தப்படுவதில்லை. ஏதாவது பெரிய வியாதி வந்தால்தான் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு செல்லப்படுவார்கள். அவர்களுக் கெல்லாம் தனியாக புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் இதுபோல ஒரு திட்டத்தை எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு மெடிகல் சர்டிபிகேட் கொடுத்து....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத்துறை அமைச்சர் அவர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. சு. முத்துசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தகவலுக்காக, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்கு சௌகரியமாக இருக்குமென்று கூறுகிறேன். ஏற்கனவே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லி, இவர்களுக்கு மருத்துவப் பரிசோதனைக்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அக்குழந்தைகளுக்கு செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக, இப்போது சென்னை மாநகரத்தில் திட்டம் துவக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற இடங்களிலே விரிவாக்கப் படுவதற்காகவும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்கிற தகவலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சென்னையிலே கூட தேவையில்லை. சென்னையிலே வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. இங்கே யெல்லாம் படித்தவர்கள் அல்லது எல்லாத் தரப்பிலேயும்,

[திரு. சு. முத்துசாமி] [1991 செப்டம்பர் 13]

மருத்துவச் சிகிச்சை பெறக்கூடிய வாய்ப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. கிராமத்திலேயும் இந்தத் திட்டத்தைத் துவங்க இருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. அதாவது நான் என்ன சொல்கிறேன் என்று சொன்னால், எலிமென்ட்ரி ஸ்கூல் அளவிலோ, மிடில் ஸ்கூல் அளவிலோ, இதைக் கண்டிப்பாக 'கம்பெல்சரி' ஆக்கி, ஒவ்வொரு குழந்தையினுடைய எடையிலிருந்து ஆரம்பித்து, அவர்களுடைய 'ப்ளட் குரூப்' என்ன வென்று ஆரம்பித்து, முழு 'மெடிகல் ரிப்போர்ட்', நீங்கள் நடுநிலைப் பள்ளிகளிலே கொடுத்து, அவர்களுக்கு ஏதாவது வியாதி வருகிறபோது, அவர்களுக்கு 'ஃப்ரீ டிரீட்மென்ட்' செய்து கொண்டு வந்தால், அந்தக் குழந்தைகள் நல்ல படிப்பறிவோடு வளர்வதோடு, நல்ல திடகாத்திரத்தோடும் அவர்கள் வளர்கிற வாய்ப்பு ஏற்படும் என்பதற்காக இதைச் சொன்னேன். எனவே அதை எல்லா மாவட்டங்களுக்கும் நீங்கள் விருத்தி செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல், தனியார் கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ்நாட்டிலே, பாலிடெக்னிக், இன்னும் மற்ற இஞ்சினீயரிங் கல் றரி இவைகளையெல்லாம் ஆரம்பிக்கிறோம். எஞ்சினீயரிங் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில் ஆறு அரசாங்கத்திலே இருந்தால், சுயநிதிக் கல்லூரிகள் 30 இருக்கின்றன. பாலிடெக்னிக் பொறுத்தவரையில் 24 அரசின் சார்பில் இருந்தால், சுய நிதிக் கல் றரிகள்—தன்னாலே அவர்கள் நிதி போட்டு நடத்துகிற கல்லூரிகள்—73 இருக்கின்றன. இதிலே அரசாங்கத்தினுடைய கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கையை கணிசமாக உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இங்கே நம்முடைய அருமை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர்கள் பேசும் போது சுயநிதிக் கல்லூரிகளை வேண்டாமென்று சொன்னார்கள். அதைக்கூட நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். அவர்கள் கொள்கை அடிப்படையிலே என்று சொல்கிறார்கள். சுயநிதிக் கல்லூரிகளை ஆரம்பிக்கலாம்; மேலும் கூட ஆரம்பியுங்கள். ஆரம்பிக்கிறபோது, ஒரே மாவட்டத்தில் பல கல்லூரிகளும் வந்து விடாத விதத்திலே சுய நிதிக் கல்லூரியே இல்லாத மாவட்டங்களிலே முன்னுரிமை கொடுத்து ஆரம்பியுங்கள். ஒரே இடத்திலே பார்த்தால்—இப்போது செங்கல்பட்டை எடுத்துக் கொண்டால் 20 சுயநிதிக் கல்லூரிகள் அங்கே இருக்கின்றன. ஒரே ஜில்லாவிலே, உதாரணத்திற்குச் சொல்கிறேன். ஆனால் வேறு ஜில்லாக்களிலே..... (மணியடிக்கப்பெற்றது) இரண்டு நிமிடங்களில் முடித்து விடுகிறேன்..... வேறு சில மாவட்டங்களிலே சுயநிதிக் கல்லூரிகளே கிடையாது. தனியார் கல்லூரிகள் ஆரம்பிக்கும்போது, பரவலாக இல்லாத மாவட்டங்களில் ஆரம்பிக்க வேண்டும். இது ஒன்று. இரண்டாவது, எ.பி.பி.எஸ். என்றால் 6 இலட்சம், பி.ஈ. என்று சொன்னால் 7மீ6-லிருந்து 1 இலட்சம்; கம்ப்ளூட்டர் படிக்க வேண்டும்

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு]

அல்லது எலக்ட்ரானிக் படிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் 1½ இலட்சம், பாலிடெக்னிக் என்று சொன்னால் 25 ஆயிரம், எல்.கே.ஜி., யூ.கே.ஜி. என்று சொன்னால் அதற்கு ஒரு தொகை. பப்படி தனியார் நடத்துகிற சுயநிதிக் கல்லூரிகளிலே அதிகமாக வசூலிக்கிறார்கள். சுயநிதி என்று சொல்கிறபோது, அவர்கள் வசூல் பண்ணித்தான் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும்; ஒப்புக் கொள்கிறேன். அதற்கு ஒரு சிலிங் வையுங்கள்; ஒரு அளவு—லிமிட்—வையுங்கள். சுயநிதிக் கல்லூரிகளே—இல்லையென்று சொன்னால், எல்லோரும் போய் பெங்களூரிலே, ஆந்திராவிலே, வட நாட்டிலே பணத்தைக் கொண்டுபோய் கொடுத்து சேரப் போகிறார்கள் என்பது உண்மைதான். எனவே, சுயநிதிக் கல்லூரிகள் இங்கே இருக்கட்டும், இல்லையென்றால் பெங்களூரிலே போய் 5 இலட்சம் கொடுத்து அங்கே போய்ச் சேர்வார்கள்; இல்லை, அங்கே எஞ்சினியரிங் காலேஜிலே ஒரு இலட்சம் ரூபாய் கொடுத்து அங்கே சேர்வார்கள். எனவே தான், புரட்சித் தலைவர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் தமிழ் நாட்டிலே அதை ஆரம்பித்தார்கள். நீங்களும் ஆரம்பியுங்கள்; தொடர்ந்து ஆரம்பியுங்கள், வரவேற்கிறேன். ஆனால் தயவு செய்து அந்தப் பணத்திற்கு ஒரு 'சிலிங்' வையுங்கள். 50 ஆயிரமோ, 70 ஆயிரமோ அல்லது 75 ஆயிரமோ—எவ்வளவு பேருக்கு சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும்; அல்லது ஒரு ஆண்டிற்கு எவ்வளவு கட்டணம் கட்டுகிறோம்; பணம் போட்டவர்கள் ஒரு தர்மஸ்தாபனமாக அந்த கல்லூரியை நடத்தப் போவ தில்லை; 'இண்டஸ்ட்ரிஸ்' மாதிரி ஆகிவிட்டது கல்லூரி. இருந்தாலும்கூட, இவர்களுக்கு மினிமம் பெர்சென்டேஜ். லாபம் கூட போகட்டும். அதையும்கூட நீங்கள் சேர்த்துக் கொண்டு, இவ்வளவு வந்தால் போதும் என்று சிலிங் வைத்து—இவ்வளவு சீட் என்று பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது என்று தெரிகிறது—(மனியடிக்கப்பெற்றது).

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : இரண்டு நிமிடங்களில் முடித்து விடுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இன்னும் இரண்டு உறுப்பினர்கள் பேச வேண்டும். உட்காருங்கள்.

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : நான் ஒன்றும் தப்பாகப் பேசவில்லை. இன்னும் இரண்டு நிமிடங்கள் கொடுங்கள். முடித்து விடுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. (குறுக்கீடு).

[1991 செப்டம்பர் 13]

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : நான் ஆலோசனைதான் தருகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மற்ற தலைவர்கள் அனைவரும் அந்தந்த நேரத்திற்குள் முடித்துக் கொண்டார்கள். அதை உங்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன். (குறுக்கீடு) மற்ற கட்சிகளின் தலைவர்களைப் போல நீங்களும் பேசி முடித்தால் நல்லது.

பிற்பகல் 13-00

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : எனவே, வெளியே, தனியார் கல்லூரிகளில் பணம் வாங்குவதற்கு 'சீலிங்'—ஒரு லிமிட் வைப்புகள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவ்வளவுதான். ஏனென்றால் கன்னாபின்னா என்று அதிகமாகப் பணம் வாங்குகிறார்கள். அதற்கு ஒரு சீலிங் வைக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இரண்டாவது ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். பொறுத்தவரைக்கும் தமிழ் நாட்டிலேயிருந்து போய் இந்தியா முழுவதும் வேலை பார்த்தது ஒரு காலத்திலே. இப்போது, அந்த எண்ணிக்கை தமிழ் நாட்டிலே அதிகமாகக் குறைந்துகொண்டே போகிறது. இந்த மாதிரி ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ்., ஐ.ஆர்.எஸ்., சென்ட்ரல் சர்வீசிலே நம்முடைய தமிழ்நாட்டிலேயிருந்து அதிகமான பேர் செலக்ஷன் ஆவதில்லை. அதற்குத் தனியாக, பிரத்தியேகமாக நீங்கள் கவனம் செலுத்தி, அதிகமான அளவிலே, ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ்., ஐ.ஆர்.எஸ். போன்ற அந்தத் தேர்வுகளிலே அதிகமான பேர்கள் தேர்ச்சி பெறுவதற்கான வசதிகளை செய்துதர வேண்டுமென்று நான் தமிழக அரசை, கல்வி அமைச்சர் அவர்களை, முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இரண்டாவது, இன்னும் ஒன்றே ஒன்று. இந்தக் கல்லூரி மாணவர்கள் மத்தியிலே எல்லாம் போகவேண்டும் என்று சொன்னால், அந்தப் பிரச்சினைகளை உடனடியாகக் கல்வி அமைச்சர் அல்லது முதலமைச்சர் அவர்கள், அவர்களுக்கு நேரம் இல்லையென்று சொன்னாலும், எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் ஒவ்வொரு கல்லூரி வாரியாக, முதலமைச்சர் அவர்கள் அழைத்து எடுத்துப் பேச முடியாது. எனவே, கல்வி அமைச்சரோ அல்லது கல்வித் துறை அதிகாரிகளோ உடனடியாகக் கவனம் செலுத்த வேண்டும். உதாரணத்திற்கு, பச்சையப்பா காலேஜை வைத்துக்கொள்வோம். அங்கே ஸ்டிரைக் 1 மாதம் தொடர்ச்சியாக நடந்தது. என்ன பிரச்சினையென்றால், காலேஜ் யூனியன் அங்கே ஆரம்பிப்பதற்கு அனுமதி தர வேண்டுமென்பது அவர்களுடைய கோரிக்கை. மெட்ராசிலே மற்ற காலேஜுகளுக்கு எலக்ஷனுக்கு அனுமதிக்கும்போது பச்சையப்பன் காலேஜுக்கு அனுமதி கொடுப்பதற்கு என்ன கஷ்டம்? கல்வி அமைச்சரே வந்து பார்த்திருக்கிறார்கள். கல்வித்

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு]

துறை அதிகாரிகளும் வந்து பார்த்திருக்கிறார்கள். எனவே, அவர்களை அழைத்துப் பேசி, அந்த முதல்வரிடம் எக்ஸ்ப்ளெய்னேஷன் என்று சொன்னால் அத்தோடு முடிந்துபோகும். ஊர்வலமோ, உண்ணாவிரதமோ, பஸ் மறியலோ செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மாணவர்கள் உணர்ச்சி வசப்படக் கூடியவர்கள். அவர்கள் பிரச்சினையில் உடனடியாக, அப்போதைக்கப்போது, தீர்வு செய்தால், அந்தப் பிரச்சினைகள் அப்போதே முடிந்துபோகும். அதை இழுத்து, ஆறப்போட்டு, பிரச்சினைகளை மேலும் அதிகப்படுத்த வேண்டாம் என்று நான் இந்த அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதே போல், தமிழ்நாடு தொடக்கப்பள்ளி, நடுநிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களிடமிருந்து, அவர்கள் சார்பிலே 5, 6 கோரிக்கைகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் வந்திருக்கும். தொடக்கப் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர்களாகப் பட்டதாரி ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டும், 5-ஆவது ஊதியக் குழுவிலே புறக்கணிக்கப்பட்ட ஊதிய உயர்வைப் பெற வேண்டும், நடுநிலை, மேல் நிலைப் பள்ளி களுடைய 6, 7, 8 வகுப்புகளுக்கு பட்டதாரி ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டும் என்று இப்படி, சில கோரிக்கைகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதையெல்லாம் அரசு கவனிக்க வேண்டும் என்று கூறிக் கொண்டு இந்த அளவிலே நன்றி கூறி முடிக்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. செ. கு. தமிழரசன்.

திரு. செ. கு. தமிழரசன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தியக் குடியரசுக் கட்டியின் சார்பிலே சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்பளித்தமைக்கு முதலிலே என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நேரம் கருதி மிக மிகச் சுருக்கமாக என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வேன். ஒரு நாட்டினுடைய முன்னேற்றத்திலே மிக அடித்தளமாக அமைவது கல்வி. எந்த அளவுக்கு கல்வியை உயர்த்துகிறோமோ அந்த அளவுக்குத்தான் எல்லா விதங்களிலேயும் நம்முடைய முன்னேற்றம் இருக்க முடியும். எனவே தான் இந்த மாநிலத்திலே கூட மொத்த நிதி ஒதுக்கீட்டிலே 21 சதவீத நிதி ஒதுக்கீட்டை, கல்விக்காக வழங்கியிருக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட 1,300 கோடி வழங்கியிருக்கிறார்கள். நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நான் மிக முக்கியமான ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 10-வது வகுப்பு வரை எல்லோருக்குமே கட்டாயக் கல்வியை நாம் கொண்டு வந்தால் நம்முடைய அரசியல் சட்டத்திலே அரசியல் சட்டச் சிறப்பி டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள், டைரக்டிவ் பிரிண்டிபிள்ஸ் என்று சொல்கிற வழி நடத்துக் கோட்பாடுகளிலே சொன்னதைப் போல இந்தியாவிலே படிக்காதவர்களே

[திரு. செ. கு. தமிழரசன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

இல்லையென்று சொல்கிற நிலைமையை உருவாக்குவதற்குக் கட்டாயக் கல்வியைக் கொண்டு வருவது நம்முடைய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தினுடைய முக்கியக் கடமையாக இருக்குமென்பதை நம்முடைய டைரக்டிவ் பிரின்சிபிள்ஸ் வலியுறுத்துவதைப் போல, இந்தியாவுக்கு எல்லாவற்றிலுமே முன் உதாரணமாக இருந்து கொண்டிருக்கிற நம்முடைய தமிழக முதல்வர் அவர்கள், முறையாக அந்தச் சட்டத்தை 10-வது வகுப்பு வரை கட்டாயக் கல்வி எல்லோருக்கும் அளிக்கவேண்டும் என்கிற சட்டத்தைச் செய்வார்களே யானால், மிகப் பெரிய சிறப்பாக இருக்கும் என்பதை நான் இங்கே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவதாக, நம்முடைய சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலே ஒரு பெரிய குளறுபடி இன்றைக்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தச் சட்டப் பேரவையிலே இருந்து, சட்டப் பேரவையின் மூலமாக கடந்த சட்டப் பேரவையிலே சிண்டிகேட் மெம்பர்களாக இரண்டு பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். ஒருவர் திரு. இரகுமான்கான். இன்னொருவர், திருமதி காஞ்சனா கமலநாதன். அந்தச் சட்டப் பேரவை கலைக்கப் பட்ட பிறகும் கூட, அவர்கள் இருவர் மட்டும் இன்னமும் அங்கே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலே சிண்டிகேட் உறுப்பினர்களாக இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இது எப்படிச் சாத்தியம்? அவர்கள் சிண்டிகேட் மெம்பர்களாக இருந்து கொண்டு இருப்பதினால், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலே அவர்கள் விருப்பத்திலே, அங்கே அலுவலர்களை ஆட்டிப்படைக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வெகு விரைவிலே அங்கே பல்கலைக் கழகத்திற்கான ரெஜிஸ்திரார் பதவியை நிரப்புவதற்காகத் தலைமைக் குழு, கூட இருக்கிறது.

பிற்பகல் 1.05

அப்போதும் கூட அவர்கள் நான் சொல்பவர்களைத்தான் ரிஜிஸ்திரார் ஆகப் போட வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு இருப்பதாகச் செய்திகள் வருகின்றன. இந்தப் பேரவைக்கே சம்பந்தம் இல்லாதவர்கள் இந்தப் பேரவையினுடைய பிரதி நிதியாக இன்று சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலே இருக்கிறார்கள் என்றால் அது ஒரு சரியர்ன் மரபாக இருக்காது. எனவே விரைந்து நடவடிக்கை மேற்கொண்டு அவர்கள் இருவரையும் நம்முடைய பேரவையின் பிரதிநிதிகளாக இருப்பதைத் தடுக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அது வரையிலும் பல்கலைக் கழக சிண்டிகேட் கூட்டப்படாமல் இருப்பதற்கு நீங்கள் ஒரு ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டும் என்று நான் இங்கே வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. செ. கு. தமிழரசன்]

இந்த ஆண்டை அண்ணல் பாபாசாகிப் அம்பேத்கார் அவர்களுடைய நூற்றாண்டு என மத்திய அரசு கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறது. மாநில அரசுகளும் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒன்றைப் பணிவன்போடு இங்கே வேண்டுகோளாக விடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பாபாசாகிப் அம்பேத்கார் அவர்களின் நூற்றாண்டு விழாவைக் கொண்டாடுகிற வகையிலே ஏதேனும் ஒரு பல்கலைக் கழகத்திற்கு அண்ணல் அம்பேத்கார் அவர்களின் பெயரைச் சூட்டலாம் என்கிற கோரிக்கையை இங்கே நான் முன் வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அது மட்டுமல்ல, அண்ணல் அம்பேத்கார் அவர்களின் நூற்றாண்டு விழாவைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்திலே பல்கலைக் கழகங்களிலும், பள்ளி, கல்லூரிகளிலும் 4 துணைப் பாடப் புத்தகங்களில் அண்ணல் அம்பேத்காரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சேர்த்து, இணைத்து பாடப் புத்தகங்களை உருவாக்கலாம் என்ற கோரிக்கையையும் நான் இங்கே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அண்ணல் அம்பேத்காரின் நூற்றாண்டு விழாவை ஒட்டி சென்னை அண்ணல் அம்பேத்கார் கலைக் கல்லூரியிலே, பி. எஸ்ஸி. கம்ப்யூட்டர் சயின்ஸை அறிமுகப்படுத்துவதாக நம்முடைய கொள்கைக் குறிப்பிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அண்ணல் அம்பேத்கார் பெயரிலே அந்தக் கல்லூரியைக் கொண்டு வருவதற்கு நாம் மிகுந்த முயற்சி எடுத்து 15 ஆண்டு களுக்கு முன்னாலே கொண்டு வந்தோம். ஆனால், இன்றைக்கு அந்தக் கல்லூரி வியாசர்பாடியிலே அமைந்து இருப்பதாலோ என்னவோ அங்கே இருக்கிற பொது மக்களினுடைய, ஏழை மக்களுடைய கழிவுறையாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கே காம்பவுண்ட் சுவர் வசதி கூட இல்லை. அங்கே மாணவர்கள் படிப்பதற்கு மேசை, நாற்காலி போன்ற அடிப்படை வசதி கூட இல்லாத நிலைமையில் வட சென்னையில் ஒதுக்கப்பட்ட புறத்தில் அந்தக் கல்லூரி அமைந்திருக்கின்ற காரணத்தால் கேட்பாரற்ற வகையில் இருக்கிறது. எனவே அந்தக் கல்லூரிக்குக் கொஞ்சம் அதிகமாக ஒதுக்கீடு செய்து அதை மேம்படுத்த வேண்டும் என்று நான் இங்கே கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

வடாற்காடு-அம்பேத்கார் மாவட்டத்திலே ஒரு பல்கலைக் கழகத்தைத் தொடங்க வேண்டும் என்று அரசு முடிவெடுத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அங்கே ஒரு எக்ஸ்டென்ஷன் செண்டர் உருவாக்கி அதற்கு 5 இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்து பக்கத்தில் இருக்கிற கரிகிரி என்கிற

[திரு. செ. கு. தமிழரசன்]

[1991 செப்டம்பர் 13]

கிராமத்தில் 500 ஏக்கர் நிலமும் பார்த்து பிறகு என்ன காரணத்தாலோ அது கிடப்பிலே போடப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, அரசு விரைவாக நடவடிக்கை எடுத்து வேலூரில் ஒரு பல்கலைக் கழகத்தை உருவாக்குவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேபோல் எங்களுடைய சம்புவராயர் மாவட்டத்தில் உள்ள நிலைமை பற்றிச் சொல்கிறேன். தமிழகத்திலேயே எந்த மாவட்டத்தில் ஒரு பெண்கள் கல்லூரி கூட இல்லை என்று சொன்னால் அது எங்களுடைய சம்புவராயர் மாவட்டமாகத் தான் இருக்கும். ஒரு பெண்கள் கல்லூரி கூட அங்கே இல்லை. எனவே, அங்கே ஒரு பெண்கள் கல்லூரியை உருவாக்க வேண்டும்.

வந்தவாசியிலே ஒரு பெண்கள் கல்லூரி ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற குறிப்பு கடந்த மூன்றாண்டுகளாக இருக்கிறது. எனவே தாயுள்ளம் கொண்ட நம்முடைய புரட்சித் தலைவி அவர்களும், வந்தவாசியில் பெண்கள் கல்லூரியை உருவாக்குவதற்கு, நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் உத்தரவிட வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியிலே உள்ள 6 உயர்நிலை பள்ளிகளிலே 3 ஆண்டுகளாகத் தலைமையாசிரியர்களே இல்லை. இவ்வாறு தலைமை ஆசிரியர் இல்லை என்று மாவட்டக் கல்வி அதிகாரிகளிடம் போனால் 3 ஆண்டுகளாக அங்கே மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியே இல்லை. சரி, பள்ளிக் கல்வி இயக்குநரையாவது சந்தித்து, 'அங்கே மூன்றாண்டுகளாக 6 பள்ளிகளில் தலைமையாசிரியர்களே இல்லை, உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்' என்று கேட்டால் அவர், நீங்கள் யாரையாவது சொல்லுங்கள், அவர்களை அங்கே போடுகிறேன், யாரைப் போட்டாலும் போக மாட்டேன் என்று மறுக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். இப்படியே நிலைமை நீடித்துக் கொண்டிருந்தால் நம்முடைய பிள்ளைகளின் கல்வித் தரம் குறைந்து விடும். கிராமத்தில் ஏழை மாணவர்கள் படிப்பதற்கு வசதிகள் குறைந்து விடும். எனவே, கட்டாயமாக எங்கே ஆசிரியர்களைப் போடுகிறார்களோ அதாவது பின்தங்கிய பகுதி போன்றவற்றில் எல்லாம் எந்தெந்த ஆசிரியர்களைப் போடுகிறார்களோ அங்கே அவர்கள் கட்டாயமாகப் போகின்ற ஒரு நிலைமையை நம்முடைய கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வர வேண்டும் என்று நினைவுபடுத்த நான் விரும்புகிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. செ. கு. தமிழரசன்]

நான் வேறு ஒன்றையும் இங்கே சுட்டிக்காட்டக் கடமைப் பட்டு இருக்கிறேன். கல்லூரி மாணவர் விடுதிகள் இருக்கின்றன. அவ்விடுதிகளிலே தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களும் தங்கிப் படிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவுக் கட்டணத்தை அரசே செலுத்தி விடுகிறது. அதாவது, அரசின் உதவித் தொகை மூலம் செலுத்தப்படுகிறது. அங்கே சக மாணவர்கள் படிக்கிறபோது, இவர்கள் எல்லாம் இலவசமாகப் படிக்கிறவர்கள் என்று ஏளனப்படுத்துகிறபோது ஜாதித் தகராறுகள் வந்து விடுகின்றன. இப்படி மட்டும் தமிழகத்தில் ஏறக்குறைய பல்வேறு கல்லூரி விடுதிகளில் ஜாதித் தகராறுகள் வந்து அந்த விடுதியே மூடப்படுகிற நிலைமை உருவாகி விடுகிறது.

பிற்பகல் 1-10

இப்போது கூட கடந்த சில மாதங்களாக மன்னார்குடியிலே இப்படி ஒரு நிலைமை. மன்னார்குடியினுடைய கல்லூரி மாணவர்கள் விடுதி ஜாதித் தகராறினால் இன்றைக்கு மூடப்பட்டு இருக்கிறது. மாணவர்கள் அங்கே இல்லை. எனவே, நான் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்படி ஜாதித் தகராறை உருவாக்கி ஏளனப்படுத்திக் கொண்டு,—அரசின் உதவித் தொகையின் மூலமாகப் படிப்பது என்பதிலே என்ன ஏளனம் இருக்கிறது என்று எனக்குப் புரியவில்லை.—மேற்சாதி மாணவர்கள் ஏளனப்படுத்துகிற போது பிரச்சினைகள் வந்து விடுகின்றன. அப்படிப்பட்ட மாணவர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

சுய நிதித் கல்லூரியிலே பாதி ஒதுக்கீட்டை நம்முடைய அரசு போடுகிறது. மீதி ஒதுக்கீட்டை அங்கே இருக்கின்றவர்கள் செய்கிறார்கள். நம்முடைய அரசின் ஒதுக்கீட்டின் மூலம் அங்கே தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கும் இடம் ஒதுக்கீடு செய்யப்படுகிறது. அங்கே இட ஒதுக்கீடு செய்கிறபோது அந்தக் கல்லூரியிலே என்ன கட்டணம் வசூலிக்கிறார்களோ அதே கட்டணத்தைத் தான் வசூலிக்கிறார்கள். என்னினியரிங் கல்லூரிகளிலே, மருத்துவக் கல்லூரியிலே 15 ஆயிரம், 25 ஆயிரம் என்று வசூலிக்கிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு கட்டணம் வசூலிக்கிறார்கள். அதைக் கொஞ்சம் குறைத்தால் நல்லது. இன்றைய தினம் 20 ஆயிரம், 30 ஆயிரம் என்றால் தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களால் கட்ட முடியாது. எனவே, அரசுக் கல்லூரிகளிலே இருப்பது போன்று கட்டணங்களை வசூலிப்பதற்கு அங்கே வழி வகை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டு நன்றியோடு அமைகிறேன். நன்றி. வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்.

[1991 செப்டம்பர் 13]

* திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீது ஒரு சில கருத்துக்களை நான் சொல்ல இருக்கிறேன். கல்விக்காக நம்முடைய திட்டத்தில் கிட்டத்தட்ட ரூ. 1299 கோடி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த 1299 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி கல்விக்காக நாம் செலவு செய்து கொண்டு வருகிறோம் என்றாலும் அது இன்னும் கூட போதாத நிலைமையில் இருந்து வருகிறது. எப்படியிருந்தாலும் இப்போது கல்லூரியை எடுத்துக் கொள்வோமானால் அங்கே ‘‘ அவைத் தலைவர் ’’ என்று ஒரு போட்டி ஏற்படுகிறது. இந்த ‘‘ அவைத் தலைவர் ’’ என்று ஒரு போட்டி ஏற்பட்டு அங்கே ஒருவருக்கொருவர் அடிதடி கலகம் செய்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அது ‘‘ அவைத் தலைவர் ’’ அல்ல. ‘‘ மாணவர் ’’ பேரவைத் தலைவர் ’’.

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தவறாகச் சொல்லிவிட்டேன். ‘‘ மாணவர் பேரவைத் தலைவர் ’’ என்று இந்த ஒரு தேர்தல் இருக்கின்ற காரணத்தினாலே அங்கே அவர்களுக்குள்ளே கலகம் ஏற்படுகிறது. ஜாதிக் கலவரம் ஏற்படுகிறது. இதற்கு அடிதடி கலவரம் ஏற்படுகிறது. சில சமயங்களில் வெட்டுக் காயம், குத்துக் காயம் எல்லாம் வருகிறது. இந்த நிலைமைகள் வர வேண்டுமா? இதற்காகத் தான் மக்களுடைய வரிப் பணத்தை, இவ்வளவு பணத்தை செலவழிக்க வேண்டுமா என்பதை தயவுசெய்து மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களும் அமைச்சர் அவர்களும் சிந்தனை செய்து பார்த்து யார் வகுப்பிலே ஒழுங்காக நடந்து கொள்கிறார்களோ அவர்கள் வர வேண்டும் என்ற அளவில் சில கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு வந்தால்தான் இந்தக் கல்வியை நாம் ஒழுங்கான முறையிலே செய்ய முடியும். ஆக யார் ஒழுங்காக வகுப்பிலே நடந்து கொள்கின்றார்களோ, யார் முதல் மாணவனாக, இரண்டாவது மாணவனாக இருக்கின்றார்களோ அவர்கள் தான் மாணவர் பேரவைத் தலைவர் என்று கூட ஒரு முறை வைத்தால் நல்லது. அதிலே ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. ஏனென்றால் ஒரு வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்தான் வந்து விடுகிறார் தலைவராக. இன்னொரு வகுப்பிலே இருந்தும் வரலாம். அரிஜன வகுப்பிலே பிறந்த சில மாணவர்கள் இருக்கின்றார்களே அவர்களை விரட்டி விரட்டி அடிக்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. மதுரை கல்லூரியிலே அவர்களை விரட்டி

1991 செப்டம்பர் 13] [திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்]

விரட்டி அடிக்கக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டு அங்கே நான் கூட சென்று அதை அமர்த்துவதற்காக பாடுபட்டது இருக்கிறதே அது மிகப் பெரிய பாடாக இருந்தது என்பதையும் இந்த நேரத்திலே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

எனவே, இந்தக் கல்லூரியிலே பேரவைத் தலைவராக, அதாவது கல்லூரி மாணவர்கள் தலைவராக வருவதிலே இருக்கக் கூடிய சிக்கலை தீர்ப்பதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதற்கு ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதற்கு அடுத்தபடியாக இன்றைக்கு இருக்கின்ற சூழ்நிலையில் நான் சொல்வது எழுத்தறிவே இல்லாதவர்கள் எழுத்தறிவை கண்டிப்பாக பெற்றவர்களாக எல்லோரும் இருக்க வேண்டும் என்ற முறையிலே நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் இன்றைக்கு 63.72 சதவிகிதம் அளவிற்கு. ஓரளவுக்கு எழுத்து அறிவு தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நமக்கு பெடிஷன்கள் வருகின்றனவே அந்தப் பெடிஷன்களைப் பார்த்தால் அதிலே எல்லாம் கை ரேகை தான் ஒட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வளவும் ரேகை தான். நான் அதைப்பார்க்கும்போது எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது. இங்கே முன்னாடி உட்கார்ந்து பார்க்க வெட்கமாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் எனக்கு முன்னாடி சீட்டு ஒதுக்கி இருக்கிறதனாலே எனக்கு எதிர்த்தாற் போல் முதல்வர் அவர்களும் மற்ற அமைச்சர்களும் இருக்கின்றார்கள். அதனாலே மறைத்து மறைத்து நான் எழுதுகிறேன். இதிலே பார்த்தால் ஒரு 100 கை ரேகைகள் இருக்கின்றன. 10 பேர்களின் கையெழுத்து தான் இருக்கின்றது ஆக இதற்கு இன்றைக்கு கொஞ்சம் ஊக்கம் கொடுத்து ஆங்காங்கு இருக்கின்ற ஆசிரியர்கள் அந்தந்த ஊர்களில் இருக்கக்கூடிய அத்தனை பேர்களும் குறைந்தது அவர்களுடைய பெயர்களுடைய எழுதிக் கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற ஒரு நிலைமையை உருவாக்குவோமானால் அது தலை சிறந்ததாக இருக்கும் என்று இந்த நேரத்திலே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு இந்தியாவிலே நம்முடைய தமிழகம் கல்வியில் இரண்டாவது நிலையிலே இருக்கிறது. அது நமக்கெல்லாம் பெருமைத் தரக் கூடிய ஒரு நல்ல விஷயமாக அமைந்திருக்கிறது.

அத்தோடு தொழில் கல்வி என்று கொண்டு வந்து நம்முடைய மாண்புமிகு முன்னாள் முதல்வர், மதிப்பிற்குரிய டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் 1978 ஆம் ஆண்டில் கல்வியிலே ஒரு புதுமையான புரட்சியைச் செய்தார்கள். அப்போது 79 மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலே கொண்டு வந்தார்கள். அதாவது உயர்நிலைப் பள்ளிகள் என்று இருப்பதை மேல்நிலைப் பள்ளி

[திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்] [1991 செப்டம்பர் 13]

களாக உயர்த்தி அதிலே தொழில் கல்வியைக் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தத் தொழில் கல்வியைக் கொண்டு வந்ததன் விளைவாக இன்றைக்கு 1,375 மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலே தொழில் கல்வியைப் புகுத்தி இருக்கிறோம். அப்படி இருந்தும் வெறும் 18 சதவிகிதத்திற்கு மேலே நாம் அந்த சதவிகிதத்தை ஏற்ற முடியவில்லை.

பிற்பகல் 1-15

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் 5-வதாக இருந்தாலும் நம்முடைய மாநிலம் இன்றைக்கு மேலாக இருக்கிறது. இது இன்னும் தொழில்துறையில் அதிகப்படியாக ஆக தொழிற்கல்வியை அக்கறை காட்டி வளர்த்தால்தான் அவர்கள் தன்மானத்தோடு, தன்காலிலேயே நிறக்கக்கூடிய ஒரு நிலை வரும், ஒரு சுயவேலை வாய்ப்பு பெறக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்குவார்கள் என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு மாணவர்கள் நல்ல திறமைசாலிகளாக வருகிறார்கள் என்றால், எல்லா வகையிலும் இப்போது நூற்றுக்கு நூறு மாணவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்கிறார்கள் என்று ஒரு கணக்குச் சொல்கிறார்களே அதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள், அதைக் கொண்டு வந்தவர்கள் நம்முடைய முன்னாள் முதல்வர் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் தான் என்பதையாரும் மறந்துவிட மாட்டார்கள். அவர்கள்தான் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் சத்துணவு கொண்டு வர வேண்டுமென்ற ஒரு நிலையை உருவாக்கினார்கள். அதற்காக என்னுடைய பாராட்டுதலையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு, இந்தத் திட்டத்திற்கு யார் மூல காரணமாக இருந்தவர் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. எங்களுடைய உத்தமத் தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்தபோது--அன்றைக்குக் குறைந்த வருமானம் வந்தது. —குறைந்த வருமானத்தை வைத்து அனைவருக்கும் உணவு கொடுக்க முடியவில்லையே என்று ஏக்கம் ஏற்பட்டு, கவலை ஏற்பட்டு வீடுகள் தோறும் பெரிய கலயம் ஒன்று இலாகாவினரால் கொடுக்கப்பட்டது. அப்போது, வினோபாஜி அவர்கள் இங்கே வந்திருந்தார்கள். அப்போது I was an M.L.A. அப்போது அவர்கள் பாத யாத்திரை வந்த சமயத்தில், தாய்மார்களிடத்தில் சொல்லி, நீங்கள் சமையல் செய்யும்போதெல்லாம் ஒரு பிடி அரிசியை இந்தப் பாணியில் அள்ளிப் போடுங்கள் என்கிற திட்டத்தை உருவாக்கினார்கள். அந்தத் திட்டத்தை அன்றைக்கு அவர்கள் உருவாக்கிய காரணத்தினால்தான், முதன் முதலாக மதிய உணவுத் திட்டத்தை, பகல் உணவுத் திட்டத்தை கொண்டு வந்த காரணத்தால்தான் காமராஜர் அவர்கள் கொண்டு வந்த காரணத்தால்தான் அந்தத் திட்டத்தை பின்னால் வாக்கூடிய சூழ்நிலையில் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள்...

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு வருவாய்த் துறை அமைச்சர்.

1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு திரு. எஸ். டி. சோமசுந்தரம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, காமராஜர் அவர்கள் கொண்டு வந்தார்கள் என்று சொல்வதிலே எங்களுக்கு எல்லாம் மகிழ்ச்சி தான். ஆனால் காமராஜர் அவர்கள் தான் முதன் முதலாகக் கொண்டு வந்தார்கள், கொண்டு வந்தார்கள் என்பதல்ல. அதற்கு முன்பே இந்த மாநிலத்தினுடைய தலைநகரான சென்னை யிலே முதல் மேயராக இருந்த வெள்ளுடை வேந்தர் தியாகராயர் அவர்கள் தான் முதன் முதலாக இத்திட்டத்தை கொண்டு வந்தார்கள். முன்னாலே இருக்கிற சரித்திரத்தைப் படிக்காதவர்கள் தான் காமராஜ் அவர்கள் இந்தத் திட்டத்தை முதன் முதலாக கொண்டு வந்தார்கள் என்கிறார்கள். காமராஜ் அவர்கள் அல்ல, வெள்ளுடை வேந்தர் தியாகராயர் அவர்கள்.

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்: ரொம்ப மகிழ்ச்சி ஐயா. அதனை நான் நன்றியோடு ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு சட்ட அமைச்சர்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணாமி: அந்தத் திட்டத்தையும் ஆயிரம் விளக்குத் தொகுதியிலே தான் ஆரம்பித்தார்கள். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி).

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்: எனக்குத் தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம். விட்டு இருக்கலாம். ஆனால் எனக்குத் தெரிந்தவரையில்—எனக்குத் தெரிந்ததைத்தான் சொல்ல முடியும். நான் கல்லூரியிலே சேர்ந்து படித்தது இல்லை. ஏதோ 10-வது வரை படித்திருக்கிறேன். ஆக, அவர்கள் அன்றைக்கு பகல் உணவு அளிக்கும் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததோடு, இலவசமாக புத்தகம் கொடுத்தார்கள், துணி வழங்கினார்கள். அத்தனையையும் அன்றைக்கே செய்தார்கள். அதன் பிறகு நம்முடைய மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் சத்துணவை பெரிய அளவில் கொண்டு வந்ததோடு, சீருடை வழங்கினார்கள், புத்தகம் வழங்கினார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் மிகப் பெரிய அளவிலே இலவச பஸ் பாஸ் வழங்கி சினார்கள். இலவச பஸ் பாஸ் எல்லாம் நடைமுறைக்கு வந்த காரணத்தினால் குழந்தைகள் இன்றைக்கு நூற்றுக்கு நூறு பேர் படிக்கக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகியுள்ளது என்பதை நான் பெருமையோடு சொல்கிறேன். இருந்தாலும் இந்த நாட்டுக்கு சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுத்தது காங்கிரஸ்காரர்கள்தானே. மாண்புமிகு முன்னாள் முதல்வர் எம். ஜி. ஆர். அவர்களே முதலில் ஒரு காங்கிரஸ்காரர் தான். பின்னர் மதிப்பிற்குரிய

[திருமதி ஏ.எஸ். பொன்னம்மாள்] [1991 செப்டம்பர் 13]

அண்ணா அவர்களுடைய கொள்கையும், லட்சியமும், பிடிப்பும் அவரை ஈர்த்த காரணத்தால்தான் அவர்களுடைய இயக்கத்திலே இணைந்தார்கள். ஆக, அவர்களும் ஒரு தேசியவாதிகள் என்பதை நான் பெருமையோடு உங்கள் மத்தியிலே கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு சட்ட அமைச்சர்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி: அதற்கு முன்பே அண்ணாவை உருவாக்கிய பெரியாரே ஒரு காங்கிரஸ்காரர்தான். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி).

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் : பெரியார் அவர்களே ஒரு காங்கிரஸ்காரராக ஆரம்பத்தில் இருந்து, துணியை தூக்கி விற்றவர். காங்கிரசில் இருந்து போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்கள். மூட்டை மூட்டையாக கைத்தறித் துணியை, கதர்த்துணியை தூக்கிக் கொண்டு போய் தெருத் தெருவாக விற்றார்கள். அதோடு ஜாதிகளை ஒழிப்பது சம்பந்தமாக போராட்டம் நடத்தினார்கள். சாதாரண குடிசையிலே, குப்பை மேட்டிலே பிறந்த இந்த பொன்னம்மாள் இந்த இடத்திலே வந்து பேசுகிறேன் என்றால், அதற்குக் காரணம், தந்தை பெரியார் அவர்கள் வகுத்துக் கொடுத்த மிகப் பெரிய சாதனையாகும். நான் திருச்சியிலே காரிலே செல்லும்போது அடிப்பட்டு என்னுடன் வந்தவர்கள் எல்லாம் இறந்துவிட்ட சூழ்நிலையில், காயமடைந்து மருத்துவமனையில் இருந்த என்னைத் தூக்கிப் பிடித்து தன்னுடைய மடியிலே வைத்து 'நீ அழாதே, உனக்கு எந்த நிலைமையும் ஏற்பட்டுவிடாது' என்று சொன்ன அந்த உத்தமத் தலைவர் தான் தந்தை பெரியார் அவர்கள்.

ஆக, அவர்கள் எல்லா வகையிலும் சிறந்தவர்கள். அந்தச் சிறந்தவர்கள் எல்லாம் கொண்டு வந்த திட்டங்களால்தான் இன்றைக்கு எங்களைப் போன்றவர்கள் எல்லாம் இங்கே இருக்கிறோம் என்பதை மீண்டும் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, இன்றைக்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகள் நிறைய இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளுக்குக் கட்டிட வசதி இல்லாமல் இருக்கிற சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஆயிரம் பள்ளிக் கட்டிடங்கள் இந்த ஆண்டுக் கட்டுவதாக மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களும் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் கூறியிருக்கிறார்கள். முதலில் பள்ளிகளுக்கு காம்ப்வுண்ட் சுவர் கட்ட வேண்டும். சாயங்காலம் 6 மணி 7 மணி ஆகிவிட்டால் ஆண்களும் பெண்களும் ஒதுங்குகிற இடமாக, பள்ளிக்கூடங்கள்

1991 செப்டம்பர் 13] [திருமதி ஏ.எஸ். பொன்னம்மாள்]

இருக்கிற காரணத்தால், ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். எனவே, முதலில் எல்லா பள்ளிகளுக்கும் காம் பவுண்ட் சுவர் கட்ட வேண்டும். அதற்கு கேட் போட்டு உள்ளே யாரும் நுழைய முடியாத சூழ்நிலையை உருவாக்கினால்தான் நன்றாக இருக்குமென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதற்கான வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

பிற்பகல் 1-20 மணி

அடுத்து உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடம் கட்டுவது பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்னுடைய தொகுதியில்கூட பழைய வத்தலக்குண்டில் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியை ஆரம்பித்தோம். அந்த உயர்நிலைப் பள்ளியை ஆரம்பித்ததிலிருந்து இதுவரையில் கட்டிடம் இல்லை. அவர்கள் என்னிடம் வந்து சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அம்மா அவர்கள் என்னை ப்ரோடெம் ஸ்பீக்கராக்கி, உட்காரவைத்து, என்னிடம் பேசி ஆசி வழங்கினார்கள். அதை பத்திரிகையில் பெரிதாகப் போட்டார்கள். அதன் விளைவு, நான் சொன்னதை எல்லாம் அவர்கள் செய்கிறார்கள் என்ற நினைப்பு அவர்களுக்கு வந்துவிட்டது. நான் அவர்களிடம் சொன்னேன், நான் தனிப்பட்ட வேலைகளைச் சொல்லமாட்டேன், பொதுவான வேலைகளைத்தான் சொல்வேன், அவர்கள் செய்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு இருந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று. எனவே இந்த உயர்நிலைப் பள்ளிக்குக் கட்டிடம் கட்டுவதற்கு ஒர் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து 6,000 பேர்களுக்கு மேலே மாணவிகள் 3 உயர்நிலைப் பள்ளி, மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலே படிக்கிறார்கள். தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் அன்றைக்கு ஓராசிரியர் பள்ளி ஆரம்பித்து, பள்ளிக்கூடமே இல்லாத ஊர்கள் இருக்கக்கூடாது என்ற நிலைமையை உருவாக்கினார்கள். எல்லா இடங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்கள் வேண்டுமென்ற ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கினார்கள். அதிலே நாங்கள் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்தோமே தவிர கல்லூரி வைக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. ரொம்ப நாளாக அடுத்த தொகுதி எம். எல். ஏ. நான். நிலக்கோட்டை பொன்னம்மா, நெல்லு விலை என்னம்மா என்று பாடினார்களே, அந்த நிலக்கோட்டை தொகுதி. இப்போது நம்முடைய மரியாதைக்குரிய ஒப்பற்ற தலைவி, அருமை முதல்வர் அவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய காலத்திலேதான் அங்கே ஒரு கல்லூரி வர வேண்டுமென்ற நிலைமை இருக்கிறதோ என்னவோ, தெரியவில்லை. (சிரிப்பு) அதனாலேதான் தள்ளிக்கொண்டே போயிருக்கிறது. அதனால் மாணவிகள் மேற்கல்வி பயிலாமல் இருக்கிறார்கள். யார் எப்போது வந்து காரியம் செய்ய வேண்டுமென்பதற்கு ஒரு நியதி இருக்கிறது. அதனால் அது தடைபட்டுப் போயிருக்கிறது.

[திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்] [1991 செப்டம்பர் 13]

அம்மாவிடம் எழுதிக் கொடுத்தேன். அவர்கள் டிப்பார்ட்மெண்டுக்கு அனுப்பினார்கள். நேற்றைக்குக்குட டைரக்டர் ஆஃப் ஸ்கூல் எஜுகேஷன் அண்டு காலேஜ் எடுகேஷன் அவர்களிடம் போனேன். அம்மாவிடம் கொடுத்தேன், அம்மா பரிசீலித்துத்தான் எழுதி இருப்பார்கள் என்று சொன்னேன். இந்த வருஷம் ஆரம்பிக்க முடியாது என்று பதில் கொடுத்தார்கள். சின்னப் பிள்ளை தூக்கிக் கொண்டு ஓடுவதுபோல ஒடினேன். ஆகவே தயவு செய்து.....

மாண்புமிகு செல்வி ஜே. ஜெயலலிதா : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, உங்கள் அனுமதியோடு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி பொன்னம்மாள் அவர்களுக்கு ஒரு விளக்கத்தைத் தர விருப்புகிறேன். தமிழக அரசு மிகவும் கடுமையான நிதிநிலை நெருக்கடியை சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற காரணத்தால், ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றதும் இந்த முதல் ஆண்டு பொதுமக்களுக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகள்—அதாவது குடிநீர், சாலைகள், தெரு விளக்குகள்—இவற்றுக்குத் தான் இருக்கின்ற நிதியைச் செலவு செய்ய வேண்டும் ; புதிய கல்லூரிகள் துவக்கப்படுவது போன்ற பணிகளை இரண்டாவது ஆண்டில் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று நான்தான் சொல்லியிருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் : அதற்காக நன்றி சொல்லிக் கொள்கிறேன். இதிலே செய்யாவிட்டால்கூட, இப்போது என்டோமென்ட் போர்ட் உங்கள் கையிலே இருக்கிறது. பழனி தேவஸ்தானத்தில் பணத்தைக் கொட்டுகிறார்கள். இதற்கும், அதற்கும் கொஞ்சம் தூரம்தான். நிலக்கோட்டைக்கும் செம்பட்டிக்கும் அதிக தூரமில்லை. பழனி தேவஸ்தானத்திலிருந்து இதை ஆரம்பிக்க முடியுமா என்பதை நீங்கள் சிந்தனையில் வைக்க வேண்டுமென்று கூறிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து அரிசன நலத் துறையிலே 1,214 பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அதற்காக அவர்கள் 30 கோடி ரூபாயை அந்தத் துறையிலே இருந்து செலவழிக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே அந்தத் துறையிலே இருக்கக்கூடியவர்கள் தவறாக நினைத்தால்கூட பரவாயில்லை. எங்கள் ஊரில் கூட ஐந்தாவது வரையில் ஒரு பள்ளி இருக்கிறது. அங்கே ஆசிரியர்கள் சரியாகப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்களா என்பது தெரியவில்லை. மற்ற பள்ளிகளோடு இந்தப் பள்ளியை கம்பேர் பண்ணினால், அவர்களால் ஒன்றும் எழுத முடியவில்லை. இந்த நிலை இருக்கிறது. எனவே தயவு செய்து அரிசன நலத்துறையிலே இருக்கின்ற பள்ளிகளை கல்வி இலாக்காவோடு இணைத்தால் சால்சிறந்த இருக்கும்.

1991 செப்டம்பர் 13] [திருமதி ஏ.எஸ். பொன்னம்மாள்]

அவர்கள் 30 கோடி ரூபாயை செலவழிக்கிறார்கள். அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு ஐ.டி.ஐ., பாலிடெக்னிக் போன்றவற்றை ஆரம்பித்து, நடத்த வாய்ப்பாக இருக்கும். எனவே இதைப் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து ரோஸ்டர் முறையில் ஆசிரியர்களை நியமனம் பண்ணுகிறார்கள். 1989, 1990-ல் ரோஸ்டர் முறை என்று கொண்டு வந்து அதன் மூலம் உண்மையிலேயே மூன்று லட்சம், நாலு லட்சம் பேர்களுக்கு வேலை தந்தாலும்கூட அதிலே என்னவாயிற்று என்றால் ஓ. சி., பி. சி., எம்.பி.சி., எஸ்.சி., எஸ்.டி., என்று இருந்தாலும், நம்முடைய முன்னாள் முதல்வர் அவர்களுடைய கருணையால் அதை ஓ.சி.-க்குத் தான் போட வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டார்கள். அப்படி ஓ. சி.-க்குத்தான் போட வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டதன் விளைவாக, இன்றைக்கு எஸ்.சி. எஸ். டி.-க்குக் கிடைக்கவில்லை. பி. சி. க்கு கிடைக்கவில்லை எம்.பி.சி.க்கு கிடைக்கவில்லை. இந்த மாதிரி அவர்கள் எல்லாம் பாதிக்கப் பட்டார்கள். அடுத்த வருஷம் பத்து இடம் வேகன்சி வந்தால் மீண்டும் இதே முறைதான் பின்பற்றப்படும். அதற்காக அவர்களுக்கு செய்ய வேண்டாமென்று சொல்ல வில்லை. ஆகவே அதை முறையாகச் செய்யாத காரணத்தால் பல சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த முறையை மறுபடியும் அமல்படுத்தும்போது, அது சரியானதுதானா என்பதை நீங்கள் சிந்தனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பிற்பகல் 1-25

அதே நேரத்தில் 5-வது வகுப்பு வரைக்கும் பெண்கள் தான் ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்று முதல்வர் அவர்கள் உத்தரவு போட்டிருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். மாண்புமிகு இராமச்சந்திரன் அவர்கள் சொல்லும்போது மலைப் பகுதியில் பெண்கள் போகமுடியாத இடங்கள் இருக்கிறதே, அங்கே கழுதையில் ஏறிப்போக வேண்டியிருக்குமே என்று சொன்னார்கள். நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கழுதையில் ஏறிப்போகும் அளவுக்கு முதல்வர் அவர்கள் விட்டுவிட மாட்டார்கள். அங்கேயும் ரோடைப் போட்டு பஸ்சை விட்டு, அந்த பஸ்சில் ஏறிப் போங்கள் என்று செய்துவிடுவார்கள். அல்லது சாரட் வண்டியில் அந்தப் பெண் ஆசிரியர்கள் போகலாம் என்று சொல்லுங்களே தவிர, விட்டுவிடமாட்டார்கள். அது எவ்வளவு புனிதமான செய்கை என்பதை நீங்கள் யோசனை செய்து பார்க்கவேண்டும்.

[திருமதி ஏ.எஸ். பொன்னம்மாள்] [1991 செப்டம்பர் 13]

ஆரம்பப்பள்ளிகளில் அவர்கள் தன்னை மறந்து அந்தக் குழந்தைகளுக்குத் தாயை போல இருந்து பாடம் சொல்லித் தருவார்கள் என்று கருதித் தான் 5வது வகுப்பு வரையில் பெண்களை ஆசிரியர்களாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அப்படி மலை மேல் அவர்கள் போகமுடியாத நிலை இருந்தால், கொஞ்ச நாளைக்கு ஆண் ஆசிரியர்களை அங்கே போட்டுவிட்டு, வேறு வசதிகளை செய்த பிறகு பெண்களைத்தான் ஆசிரியர்களாக நியமிக்கவேண்டுமென்று அரசும், அம்மா அவர்களும் ஏற்பாடு செய்து கொடுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அந்த முழு நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது. ஆகவே அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்.

அதேபோல்தான் வாத்தியார்கள் பிரச்சினை. ஏற்கெனவே பிளாக் என்று ஆரம்பித்தோம். கம்யூனிட்டி டெவலப்மெண்ட் என்று முதலில் லில்லாவுக்கு ஒன்று ஆரம்பித்தோம். பிறகு பஞ்சாயத்து வாரியாகப் பிரித்து, அந்த பிளாக்குகளை எல்லாம் 376 யூனியனாகப் பிரித்தார்கள். அதில் முதல் வேலையாக பிளாக்கில் வேலை செய்யக் கூடியவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிலைமையை எங்களது தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்தார்கள். அதேபோல இப்போது மேல் நிலைப் பள்ளி, இடைநிலைப் பள்ளிகள் எங்கெங்கே இருக்கிறதோ அந்த இடங்களில் ஆசிரியர்களுக்கு டீச்சர்ஸ் குவார்ட்டர்ஸ் கட்டுவதற்கான முயற்சிகளை — அது ஹட்கோ மூலமாகவோ அல்லது வேறு எந்தவித அமைப்புகளின் மூலமாகவோ — வீடுகளைக் கட்டிக்கொடுக்க நீங்கள் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இப்போது நாம் என்ன செய்கிறோம் என்று சொன்னால் எந்த நேரத்திலும் மாற்றிக் கொடுக்கிறோம். இடையில் அவர்கள் ஏதாவது தப்பு, தவறு செய்தால் மாற்றுவதில் தவறு இல்லை. அதன்பிறகு முக்கியமாக ஒன்று. கணவன் மனைவி எங்காவது வேலை செய்தால் மனைவி ஓரிடத்திலும், கணவன் 300 கி.மீ. தூரத்தில் ஒரு இடத்திலும் என்று போட்டு விடுகிறார்கள். அது சின்ன விஷயம் என்பதால் உங்களிடம் சொல்வதில்லை. நாங்களே போய் டைரக்டர் ஆபீசில் சொல்கிறோம். என்ன சார், இதைச் செய்து கொடுங்கள் சார் என்று கெஞ்சிக் கேட்கிறோம். அந்த நிலைமை மாற வேண்டும். கணவனும், மனைவியும் 10—20 கிலோ மீட்டர் தூரத்திற்குள் பணியாற்றும்படியான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இந்த முதலமைச்சர் காலத்திலேதான் அதை உருவாக்க வேண்டும். வேறு எந்தக் காலத்திலும் நடக்காது. அவர்கள் எந்தத் துறையில் இருந்தாலும் சரி, கணவனும், மனைவியும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். அப்படி 10, 20 கிலோ மீட்டர் தூரத்திற்குள் பணியாற்ற வகைசெய்ய வேண்டும். டாக்டர்களானாலும், என்ஜினியர்களாக இருந்தாலும், ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும், கணவன் மனைவியைப் பிரிக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சில குழந்தைகள் தகப்பனோடு இருந்தாலும்

1991 செப்டம்பர் 13] [திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்]

பும், சில குழந்தைகள் தாயோடு இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பும். ஆகவே அந்த இக்கட்டான நிலை அவர்களுக்கு ஏற்பட விடக்கூடாது. அதைப் பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, டைரக்டர் ஆப் டெக்னிகல் எஜுகேஷன் அவர்கள் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவர் மீது ஒரு கேஸைப் போட்டார்கள். எதற்காக போட்டார்கள், என்ன கேஸ் அது என்று எனக்குத் தெரியாது. அதற்குள் நான் போகவில்லை. அவர் ஒரு பொறுப்பானவர். நல்ல தகுதியானவர். முன்னாள் அமைச்சர். அவர்மீது ஒரு கேஸ் போட்டார்கள். அவர்மீது கேஸ் போட்டது நன்றாகப் படவில்லை. உள்ளுக்குள் போய்ப் பார்க்கவில்லை. பேப்பர்களைப் பார்த்ததுதான். தம்பி தண்டாயுதபாணி அவர்களும், இதைப்பற்றி நீங்கள் பேசும் போது சொல்லுங்கள் அக்கா என்று உத்தரவிட்டிருக்கிறார். ஆகவே அதை நிச்சயமாகச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். (குறுக்கீடு) காங்கிரஸ் கட்சியில் நாங்கள் தனியாக இல்லை, ஒரே தலைமையின் கீழேதான் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். எங்களுக்குள் வித்தியாசம் கிடையாது. வேறுபாடு கிடையாது. பாகுபாடு கிடையாது. ஆகவே அவர்மீது என்ன கேஸ், அதைப் போட்டது சரிதானா? கேஸ் தன்மை என்ன என்பதை முதலமைச்சர் அவர்களும், அமைச்சரவையும் சிந்தனை செய்து, டைரக்டர் ஆப் டெக்னிகல் எஜுகேஷனை அழைத்துப்பேசி, அதற்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு சட்டத்துறை அமைச்சர்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி யினுடைய தலைவர், போற்றுதலுக்குரிய சகோதரர் திரு. வாழப்பாடி அவர்கள் மீது... (மனியடிக்கப்பெற்றது).

பிற்பகல் 1.30

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அவையின் முன் அனுமதி யோடு அலுவல் நேரம் நீட்டிக்கப்படுகிறது.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. கிருஷ்ணசாமி: போற்றுதற்குரிய திரு. வாழப்பாடி இராமமூர்த்தி அவர்கள்மீது அரசியல் உள் நோக்கத்தோடு தி.மு.க. அரசு போட்ட வழக்கை, நல்ல மனம் கொண்ட மாண்புமிகு முதல்வர், புரட்சித் தலைவி அவர்கள் ஏற்கனவே வாபஸ் பெற்றுவிட்டார்கள் என்பதை அறிவித்துக் கொள்கிறேன். (மேசையைத் தட்டும் பலத்த ஒலி).

[1991 செப்டம்பர் 13]

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, உண்மையிலேயே எனக்கு வாபஸ் பெற்றது தெரியாது. அதற்காக நான் ரொம்பவும் மனம் கனிந்த நன்றியை, என் சார்பில் மட்டுமல்லாமல் காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பிலும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களுக்கு என் மனம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால், உண்மைக்குப் புறம்பான அந்தக் கேஸைப் போட்டு அனமானப்படுத்த வேண்டும் என்ற நிலையை உருவாக்கியதன் மூலம் அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்பட்டது. ஆகவே இதை நீங்கள் வாபஸ் வாங்கியதற்கு என்னுடைய கட்சியின் சார்பில் மனமுவந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கத்தைக் கூறிக் கொள்கிறேன். அடுத்து....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: ஏற்கனவே 1.31 மணி ஆகிவிட்டது.

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்: முடித்துவிடுகிறேன். நாம் ஹாஸ்டல்களை வைத்திருக்கிறோம். சில இடங்களில் இடம் போதாததால் பேச வேண்டியிருக்கிறது. வத்தலகுண்டில் ஒரு சி. எஸ். ஐ. போர்டிங் பள்ளி இருக்கிறது. அதன் ஹெட்மாஸ்டர் என்ஸிடம் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். இப்போதுதான் ரூபகம் வந்தது. அந்த சி.எஸ்.ஐ. உயர்நிலைப் பள்ளியில் 700 மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். அதிலே 300 குழந்தைகளுக்காக ஹாஸ்டலை நடத்துகிறார்கள். அதை அப்கிரேட் பண்ணி மேல்நிலைப் பள்ளியாக உயர்த்திக் கொடுத்து உதவ வேண்டும். மேலும் ஒரு கல்லூரியையும் எங்களுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று மீண்டும் உங்களைக் கேட்டு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தலைவருக்கு நன்றியைச் சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன் வணக்கம்.

*மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அவையின் முன் வைக்கப்பெற்ற கல்வி மானியத்தின் மீதும், தமிழ் வளர்ச்சித் துறை மானியத்தின் மீதும், ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் எதிர்க் கட்சி வரிசையில் உள்ள மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும், 17 பேர் கலந்து கொண்டு தங்களுடைய கருத்துக்களை, தங்கள் தொகுதிகளுடைய கோரிக்கைகளை, பொதுவாக தமிழ்நாட்டில் கல்வித் துறை வளர்வதற்கான கருத்துக்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னதற்காக மூதனிலே நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆனால் ஒரு இக்கட்டான சமயத்திலே என்னைக் கொண்டு வந்த நிறுத்திவிட்டார்கள். ஒன்றரை மணிக்கு அவை முடிய வேண்டிய நிலையில் 17 பேர், பல்வேறு பிரச்சினைகளையெல்லாம் இங்கே எழுப்பி அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய கடமையை என் தலையில் சுமத்தி முன்னாலே நிறுத்தி இருக்கிறார்கள். ஆகவே எவ்வளவு சுருக்கமாக விளக்க முடியுமோ, விளக்க

1991 செப்டம்பர் 13] 1திரு. இராம. வீரப்பன்]

முயற்சிக்குகிறேன். காரணம், இந்த அரசு என்பது தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டு வருகிற தமிழக வரலாற்றில் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தைத் தொடங்கியிருக்கிறது. அந்த அரசினுடைய நிதிநிலை அறிக்கையில் மாண்புமிகு டாக்டர் நாவலர் அவர்கள் இந்த அவையிலே உரையாற்ற மணி நேரம் படித்தார்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டதையும் அதற்கு அவர்கள் நேற்று முன்தினம் விவாதத்திற்குப் பதிலுரையாக ஒன்றரைமணி நேரத்திற்கு மேல் பதில் வழங்கியதையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். அப்படி பதில் வழங்கிய நேரத்தில் கல்வித் துறைக்குச் சுமார் ரூ. 1,300 கோடியை வழங்கியிருக்கிறோம். இது மொத்தச் செலவில் 21 சதவீதத்தைதொட்டு கொண்டிருக்கிறது என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். அதனாலேதானோ என்னவோ, ரூ. 6,250 கோடி செலவில், சுமார் இரண்டாயிரம் கோடி ரூபாயை ஒதுக்குகிற கல்வித் துறையினுடைய மாணியத்தை முதல்நாளே வைத்துவிட்டால் பெரும்பகுதியை இந்த மன்றம் ஒப்புதல் அளித்துவிடும் என்கிற உணர்வோடு இந்த விவாதம் முதல்நாளே வைக்கப்படுகிறதோ என்று கருதுகிறேன். நான் இந்தக் கல்வித் துறையிலே நடைபெற்ற விவாதங்களுக்குப் பதில் அளிக்கும் முன்பு இன்றைக்கு அரசுப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசின் தலைவர். தமிழகத்தில் 1967-ஆம் ஆண்டு அறிஞர் அண்ணாவின் தலைமையில் தொடங்கப்பெற்ற தமிழ் அரசின் தொடர்ச்சியாக, 1977-ஆம் ஆண்டு அதைத் தொடர்ந்த மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய 11 ஆண்டுக்கால ஆட்சி 1987 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்களிலே எதிர்பாராமல் நின்றவிட்ட சூழ்நிலைக்குப் பிறகு இழந்த திராவிட இயக்கத்தினுடைய சரியான அரசை, உண்மையான அரசை அறிஞர் அண்ணா உருவாக்கிய அந்த தமிழ் அரசை இன்றைக்கு அனைத்து இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைவரும் தமிழகத்தினுடைய கோடிக்கணக்கான மக்களின் பேராதரவை வரலாற்றிலேயே இல்லாத அளவுக்குப் பெற்று இந்த அரசை அமைத்து இருக்கிற மாண்புமிகு தமிழக முதலமைச்சர் புரட்சித் தலைவி அவர்கள் தொடர்கிற ஒரு வரலாற்றின் ஒரு அடிப்படையாக, முதல் அத்தியாயமாக கல்வித் துறையைப் பற்றிய கொள்கை விளக்கத்தையும் தெரிவிக்க வேண்டிய கடமை எனக்கு இருக்கிறது.

பிற்பகல் 1.3

நம்முடைய தமிழக முதலமைச்சர் அனைத்து இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் பொதுத் தேர்தல் நடைபெறுவதற்கு முன்பு வெளியிட்ட தேர்தல் அறிக்கையில் கல்வியைப் பற்றி அவர்கள் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். “ஒரு நாட்டின் மனித சக்தியே அந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு அடிப்படை ஆதாரமாகும். இந்தியா இன்றைக்கு ஒரு ஏழை நாடு எனக் கருதப்படும் நிலை உள்ளது. ஆனால் நம்மிடம் இருக்கும்

[திரு. இராம வீரப்பன்]

[1991 செப்டம்பர் 13]

மனித சக்தியையும் இயற்கை வளங்களையும் மனித வாழ்க்கைக்குச் சாதகமான தட்பவெட்ப நிலையினையும் இணைத்துப் பார்க்கிறபொழுது இந்தியா ஒரு செல்வ வளமிக்க நாடு என்பது தெளிவாகப் புரியும். இருந்தும் நமது பின்தங்கிய நிலைக்கு காரணம், மனித சக்தியை வெளிப்படுத்தாததும், தேவைகளுக்கு ஏற்ப அவற்றைப் பயன்படுத்தாததும், மனித சக்தி பயன்படும்படியான கல்வியைத் தராததும் தான் ஆகும். எனவே மனித சக்தியை முன்னேற்றப் பாதையில் பயன்படுத்தும் வகையிலான கல்வி அனைவருக்கும் கிடைக்க வழிவகை மேற்கொள்ளப்படும்” என்பதுதான் இன்றைய வரலாற்று சிறப்புமிக்க ஆட்சியை அமைத்து இருக்கிற தமிழக முதலமைச்சர் அவர்கள் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு வழி நடத்துகிற அனைத்து இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய பொதுச் செயலாளர் என்கின்ற அந்தப் பொறுப்பில் வெளியிடப்பட்டு இருக்கிற தேர்தல் அறிக்கை ஆகும். இந்தத் தேர்தல் அறிக்கையையொட்டித்தான் இந்த அரசினுடைய கல்விக் கொள்கை அமைக்கப்படுகிறது.

ஆகவே இங்கே பேசிய 17 உறுப்பினர்கள் மொத்தமாகப் பல்வேறு கருத்துக்களை அவர்கள் சொல்லி இருந்தாலும் அதிலே பொதுவாக பலருடைய கருத்துக்கள் இந்தக் கல்வித் துறை சீர்திருத்தப்பட வேண்டும்; அதிலே சில உறுப்பினர்கள் தொடக்கக் கல்வியை வலுப்படுத்த வேண்டும். இன்னும் குறைவாகச் சிலர் உயர் கல்வியை, கல்லூரிக் கல்வியை வலுப்படுத்த வேண்டும்; இன்னும் சிலர் ஆசிரியர்களுடைய எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்த வேண்டும்; மிகப் பலர் பள்ளிக் கூடங்களுக்கு கட்டிட வசதிகள் அதிகமாக மேற்கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற பொதுவான கோரிக்கைகளை இங்கே வைத்து இருக்கிறார்கள். நான் முன்னாலே எடுத்துச் சொன்னதைப் போல இந்த ஆட்சி இடையிலே இப்போது வந்து 3 மாதம் ஆகிறது. இந்த நிதிநிலை அறிக்கை என்பதும் கல்வித் துறைக்கு வைக்கப்படுகிற மானியம் என்பதும் தொடர் ஆட்சியினுடைய விளைவாக ஓர் ஆண்டுக்குப் போடுகிற திட்டம் அல்ல. ஒரு ஆறு மாத காலத்துக்குத்தான் இன்றைக்குத் திட்டமிடுகிற, அதிலும் பண்பற்ற வருவாய் தருகிற ஊற்றுக் கண்களை அடைக்கின்ற துணிச்சலோடு முதலமைச்சர் அவர்கள் நடவடிக்கை எடுத்ததற்குப் பிறகு, இந்த நாட்டு சமுதாயத்தை இழிவு படுத்துகிற கேவலப்படுத்துகிற ஒரு வருமானம், அது கேவலமான துறையிலே இருந்து வருமேயானால், அந்த வருமானம் எனக்குத் தேவையில்லை என்று ஒரு 400 கோடி ரூபாயை இழக்கத் துணிகிறேன் என்று தைரியமாக துணிவோடு முடிவெடுத்து—அரசுக்கு வருமானம் எப்படி வேண்டுமானாலும் வரலாம். எப்படியும் வாழ வேண்டும் என்பது ஒரு முறை; இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்பதும் ஒரு முறை, இப்படித்தான் வாழ வேண்டுமென்றுதாதிதந்தை பெரியார் அதற்கு முன்னாலே உத்தமர் கான்

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. இராம வீரப்பன்]

யடிகள், அதற்குப் பிறகு பேரறிஞர் அண்ணா, டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் வழியிலே வந்த நம்முடைய தமிழக முதலமைச்சர்—இன்றைக்கு அரசுக்கு 400 கோடியா, 500 கோடியா, அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. அந்த வருமானம் எந்தத் துறையிலே இருந்து வருகிறது? இந்த நாட்டு மக்களுடைய இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டு வருகிறது என்று இருக்குமே யானால் அந்த வருமானம் தேவையில்லை என்று ஒரு ஆணையின் மூலம், முதல் ஆணையின் மூலம் அந்த வருமானத்தைத் தடுத்து நிறுத்திய வரலாற்றை உருவாக்கிய தமிழக முதலமைச்சர் ஒரு ஆறு மாத காலத்துக்கு இன்றைக்கு அறிவித்து இருக்கிற நிதிநிலை அறிக்கையை ஒட்டியதுதான் கல்வித் துறை மானியம். ஆகவே, மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுடைய உணர்வுகள் அனைத்தும் அரசினுடைய கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்பதை நான் உறுதியாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இருக்கிற சூழ்நிலையில் எதற்கு முதலிடம் தருவது என்பதைத்தான் மாண்புமிகு முதல்வர் புரட்சித் தலைவி அவர்கள் விவாதத்தின் இடையில் எழுந்து தெரிவித்து இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த அரசினுடைய கொள்கை—கல்வி என்பது ஒரு மனிதனுக்கு அடிப்படைத் தேவை. அந்தத் தேவையைக் கொடுப்பதுதான் கல்வியே தவிர, இன்றைக்கு நாம் எண்ணிக் கொண்டிருப்பதைப் போல வெள்ளைக்காரன் உருவாக்கி வைத்திருக்கிற—ஏதோ அரசாங்கத்தில் குமாஸ்தா வேலை பார்ப்பதற்குதான் கல்வி என்கிற அந்தத் தத்துவத்தை உடைத்தெறிய வேண்டும் என்பதுதான் அறிஞர் அண்ணா தொடங்கி, புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் வளர்த்து, இன்றைக்கு நம்முடைய மாண்புமிகுபுரட்சித்தலைவி அவர்கள் நிலைநிறுத்தல் முன்வந்திருக்கிறார்கள். அதனுடைய வெளிப்பாடுதான் தேர்தல் அறிக்கையில் எடுத்துக்காட்டப்படுகிற ஒன்றாகும்.

பிற்பகல் 1-40

படிப்பது என்பது மனிதனுடைய அடிப்படைத் தேவைகளில் ஒன்று. உணவு, உடை, உறையுள், அதைப்போன்று கல்வி.

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்”

“எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு”

என்று எண்ணையும் எழுத்தையும் தமிழ் மக்கள் ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுத்து என்பதை சிந்தனைக் கல்வியாகவும், எண் என்பது விஞ்ஞானத்திற்கு அடிப்படையாகவும், இது இரண்டும் ஒரு அடிப்படைத் தேவை—அதை ஒரு அரசாங்கம் தர வேண்டுமென்ற உணர்விலேதான் இன்றைக்கு நாம் தொடக்கக் கல்வியை முதலில் கவனிக்கிறோம். அதற்குப் பிறகு பள்ளிக் கல்வியைக் கவனிக்கிறோம். அதற்குப்

[திரு. இராம வீரப்பன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

பிறகு மேல்நிலைக் கல்வியை, கல்லூரிக் கல்வியைக் கவனிக்கிறோம். இப்படி கவனிக்கிற நேரத்தில் தான் எங்கே தவறு நிகழ்ந்து விட்டது என்பதைக் கண்டறிந்ததற்குப் பிறகு சான்றோர்கள், கல்வியாளர்கள் தந்த கருத்துக்களை எல்லாம் ஏற்று மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் இந்தக் கல்வித் துறையில் ஒரு புரட்சிகரமான மாற்றத்தை உருவாக்கி, தொழில் கல்வி வேண்டும். அதற்கு அடிப்படையாக இளைஞர்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற உணர்வோடு இந்தக் கல்வி முறையில் புதிய திட்டங்களைப் புகுத்தினார்கள். அதிலும் சிறார்கள், தொடக்கக் கல்வியில் பயில வருகிறவர்கள்—அவர்கள் படிப்பை இழந்து விடுகிறார்களே என்பதற்காகத்தான் உலகம் புகழ்கிற சத்துணவுத் திட்டத்தை அவர்கள் அறிமுகப்படுத்தினார்கள். அதனுடைய வெற்றியை இன்றைக்கு உலகத்தினுடைய கல்வியாளர்கள் மாத்திரமல்ல. பொருளாதார நிபுணர்களும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர், மரியாதைக்குரிய பொன்னம்மாள் அவர்கள் இந்தத் திட்டத்தை யார் முதலில் அறிமுகப்படுத்தியது என்றெல்லாம் கூட தொடங்கி, அந்த விவாதத்திற்கு விளக்கமும் கிடைத்து விட்டது. நான் இறுதியில் என்னுடைய பதிலில் சொல்ல வேண்டுமென்று தான் இருந்தேன். யார் தொடங்கினார்கள் என்பதல்ல, எப்படி, யார் அதைத் தொடர்ந்து நடத்தினார்கள் என்பதில் தான் ஒரு திட்டத்தினுடைய முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. (மேசையைத் தட்டும் ஒலி). ஆனால் நம்முடைய பெருந்தலைவர் காமராசர் அவர்கள் உள்ளத்தில் ஏழைகளுக்கு கல்வி ஒளி பரப்ப வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றியது. அதையாரும் மறுக்க முடியாது. அதைத் தொடர்ந்தார். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள்—நம்முடைய துரதிர்ஷ்டம் இரண்டாண்டுக் காலத்தில் அவர்கள் நம்மை விட்டு பிரிந்து விட்டார்கள். ஆனால் இடையில் ஏற்பட்ட தொய்வும், சோதனையும் அந்த அரசை இந்த நாடு இழந்துவிடுமோ என்று எண்ணிய போது தான் 'வாராது வந்த மாமணியாக' புரட்சித் தலைவர் டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் இந்த மாநிலத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அதற்குப் பிறகு ஒரு சோதனை ஏற்பட்ட போது, இடையில் ஏற்பட்ட சங்கடங்கள் இடையில் ஏற்பட்ட தொய்வுகள், இடையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், இந்த நாட்டு மக்களின் தலை விதியையே மாற்றி விடுமோ என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில்தான் காலத்தின் தூதுவரைப் போல, கடவுள் அனுப்பிய—இயற்கையின் சக்தியாக இன்றைக்கு இந்த ஆட்சியை மீண்டும் நிலைநிறுத்துவதற்கு ஒரு மாபெரும் வீரமிக்க ஒரு பெண்மணியை இந்த நாடு இன்றைக்குப் பெற்றிருக்கிறது. (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) ஆகவே. இவர்களுடைய காலத்தில் எப்படியும் இந்தக் கல்வி முறை மாற்றியமைக்கப்படும் அல்லது நம்முடைய பெரியவர்கள், நம்முடைய தலைவர்கள் எண்ணியவாறு நிறைவேற்ற

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. இராம வீரப்பன்]

றப்படும் என்பதில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, ஒரு ஆறு மாதங்களுக்கு இடையில், இவ்வளவு சங்கடங்களுக்கு இடையில் நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கிறது. அரிசியின் விலையை உயர்த்த வேண்டுமென்று ஒரு ஆணை பிறப்பித்தார்கள். அடுத்த நாளில் அது ஏழைகளை, நடுத்தர மக்களை பாதிக்கும் என்ற உடன், அந்த ஆணையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டார்கள் என்றால், அதைக்கூட பாராட்டுகிற உணர்வை சில பேர்கள் இழந்து இருக்கிறார்கள். அப்படித் திரும்பப் பெறுகிற அந்த உணர்வு கூட, மக்களுடைய உணர்வை மதிக்கிற மனிதாபிமானமிக்க தலைவருக்குத்தான் வருமேதவிர, இயந்திர கதியிலே ஆட்சி நடத்துகிற பெரிய சிறந்த நிர்வாகிகளுக்கு வராது. ஆகவேதான். இன்றைக்கு வைத்துள்ள இந்தக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையில், நீங்கள் வைத்திருக்கிற கோரிக்கைகளில் நான் தனித்தனியாக உங்களுக்கு அதை நிறைவேற்றுவதற்கு, உறுதி சொல்லாமல் விட்டால், நீங்கள் அருள்கூர்ந்து பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு 6 மாத காலம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள், 'ஆக்கப்' பொறுத்தது, ஆறப்பொறுத்ததுக் கொள்ளுங்கள். அடுத்த நிதிநிலை அறிக்கையை நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் இங்கே வெளியிடுகிறபோது, அடுத்த மார்ச் மாதத்திலே வெளியிடுகிறபோது, அதைத் தொடர்ந்து கல்வித் துறைக்கு நிதியை ஒதுக்குகிறபோது இங்கே நீங்கள் தெரிவித்து இருக்கிற குறைகள் எல்லாம் மிகப் பெரிய அளவிலே அது தீர்க்கப்படும் என்கிற உறுதியை நான் தெரிவித்துக் கொண்டு, சில கொள்கைகளைப் பொறுத்தவரையில் இங்கே நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

பிற்பகல் 1-45

இந்தக் கல்வித் துறை என்பது மாநிலப் பொறுப்பிலே இருந்தது அதற்குப் பிறகு, மத்திய ஆட்சி, தன்னுடைய பொறுப்புக்கு அதை மாற்றிக் கொண்டது. அது பொதுப் பட்டியலுக்குப் போனதற்குப் பிறகு, இரண்டு விதமான கல்விக் கொள்கைகள் வகுக்கப்படுகின்றன. 1968 ஆம் ஆண்டு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்த மன்றத்திலே ஒரு கல்விக் கொள்கையை அறிவித்து தீர்மானம் நிறைவேற்றியதைத் தொடர்ந்து 23 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்கள் தலைமையில் ஒரு புதிய அத்தியாயம் வரலாற்றிலே எழுதத் தொடங்குகிற இந்த நேரத்தில் ஏற்பட்டு இருக்கிற மாற்றங்களையும், ஏற்பட்டு இருக்கிற பல்வேறு சூழ்நிலைகளையும் கருத்திலே கொண்டு, இன்றைக்கு நாம் கல்வித் திட்டத்தை வகுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

இங்கே நம்முடைய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்த உறுப்பினர் அவர்கள் பேசுகிறபோது, கல்லூரிக் கல்வியைப் பற்றி வர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கல்லூரிக் கல்வியிலே எப்படிப் பட்ட சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்படவேண்டும் என்று நாம் முடிவு

[திரு. இராம வீரப்பன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

எடுக்கிறபோது, கல்வியில் சில கொள்கைகளை வகுப்பதற்கு உரிய அதிகாரத்தை வைத்துக் கொண்டு இருக்கிற இந்திய அரசு அவர்கள் சில கொள்கைகளை அறிவிக்கிறார்கள். தேசியக் கல்வித் திட்டம் என்கிற பெயரால், 1986 ஆம் ஆண்டு அவர்கள் அறிவித்த கல்வித் திட்டத்தையொட்டி, மாநிலங்கள், அவைகளைப் பின்பற்றவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உட்பட்டது. ஒரு காலத்தில் கல்வி, மாநிலப் பட்டியலிலே இருந்த போது, மத்திய அரசாங்கம் எதையும் செய்ய முடியாது என்கிற உரிமை இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு மத்திய அரசாங்கம் இந்தக் கல்வித் துறையிலே ஒரு சட்டம் செய்யுமானால், அதற்கு மாநில அரசுகள் உட்பட்டாகவேண்டும் என்கிற சூழ்நிலையில் அரசியல் சட்டம் மாற்றப்பட்டு இருக்கிறது. ஆகவேதான் நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் புரட்சித் தலைவி அவர்கள், ஆசிரியர் திருநாள் அன்று ஒரு தெளிவான திட்டவட்டமான பள்ளிக் கல்விக்கு ஒரு பாடமொழித் திட்டத்தை அல்லது மொழித் திட்டத்தை, தாய்மொழி, தமிழ்மொழியைக் கட்டாயமாகப் படிக்கவேண்டும். பள்ளிக் கல்வி அளவிற்காவது என்கிற ஒரு உறுதியை அவர்கள் அறிவித்தார்கள். உறுதியை அறிவித்தது எப்படி, அதற்குப் பின்னாலே என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என்று எல்லாம் மாண்புமிகு பணருட்டி இராமச்சந்திரன் அவர்கள் ஒரு வினாவை எழுப்பியிருக்கிறார்கள். அதற்கு நான் இறுதியிலே பதில் சொல்கிறேன். ஆகவே, தேசியக் கல்வி மத்திய அரசாங்கத்தாலே வகுக்கப்படுகிறபோது, அதையொட்டி, நம்முடைய கல்விக் கொள்கைகளும் வகுக்கப்படுகிற கட்டாயத்திற்கு நாம் ஆளாக்கப்படுகிறோம். அதுமாதிரி அல்ல, கால மாறுதலுக்கு ஏற்பவும் சில கொள்கைகளை மாற்றி அமைத்துக் கொண்டு, நம்முடைய தமிழ்நாட்டு மக்கள் முன்னேறுவதற்கு என்ன வழி என்று எங்கேயோ கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஒரு இடத்திலேயே நின்று விடாமல், வேகமாகப் போகிற இந்த உலகத்தோடு தமிழ் சமுதாயத்தை இணைப்பதற்கு நாம் இடையூறாக இருந்து விட்டோம் என்கிற எதிர்காலச் சந்ததியினரின் குற்றச்சாட்டுக்கு, நாம் ஆளாகிவிடாமலும், சில கொள்கை முடிவுகளை எடுக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு வந்திருக்கிறோம்.

ஆகவேதான் கல்வித்துறையைப் பொறுத்தவரையில், தமிழகத்தில் கல்வி வளர்ச்சி என்பது, எப்படி நேற்றைக்கு முன்னிம் நம்முடைய மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள், தொழில் துறையிலே 12வது இடம், 13வது இடம் என்று—, 'வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ' என்று பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்—2வது இடத்திலே சில துறைகளிலே—2வது இடத்திலே நாம் நிலையாக நின்று கொண்டு இருக்கிறோம். முதல் இடத்தை எட்டிப் பிடிப்போம் என்பதுதான் நம்முடைய முதலமைச்சருடைய திட்டம் என்பதை இக் ஆணத்தரமாக எடுத்துச் சொன்னார்களே அதைப்

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. ஜே.ராம வீரப்பன்]

போலத்தான், கல்வித் துறையைப் பொறுத்த வரையில் இந்தியாவில், இரண்டாவது இடத்திலே இருக்கிற தமிழகம் முதல் இடத்திலே வருவதற்கு நம்முடைய முதல்வர் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்கள் மிகுந்த முயற்சிகளை மேற்கொள்ள இருக்கிறார்கள் என்பதையும், அதற்கான திட்டங்களை அவர்கள் உருவாக்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதையும், இன்றைக்கு ஒரு 6 மாத இடைவெளியில் ஒரு இடைக்கால நிதிநிலை அறிக்கையைப் போல இந்த நிதி நிலை கஷ்டங்களுக்கு இடையில், மிகுந்த சிரமங்களுக்கு இடையில் வருவாய்ப் பற்றாக்குறைக்கு இடையில், முன்னாலே இருந்த ஆட்சியாளர்கள் வைத்துவிட்டுப் போன கடன் சுமையைத் தாங்குகிற ஒரு சூழ்நிலையில் அவர்கள் இன்றைக்கு பல்வேறு திட்டங்களை அறிவிக்க முடியாமல், அடுத்த ஆண்டு, இதைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று அவர்கள் தெரிவித்து இருக்கிறார்கள்.

பிற்பகல் 1-50

ஆகவே இன்றைக்கு கல்வி என்பது பற்றி பொதுவாக ஒன்றைச் சொல்கிறேன். இங்கே படிக்கின்ற மாணவர்களுடைய தொகை சுமார் 1.28 கோடி சொச்சம் பேர். கல்வி நிறுவனங்கள் 41,257. இதிலே பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிற ஆசிரியர்கள் சுமார் 3.17 இலட்சம் பேர். இதற்குத்தான் இன்றைக்கு நாம் ரூ. 1,300 கோடியை ஒதுக்கியிருக்கிறோம். இதனை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் இது திட்டமில்லாத செலவு ரூ. 1,250 கோடி ஆகிவிடுகிறது, ரூ. 50 கோடிதானே இந்தத் திட்டத்திற்காக ஒதுக்கியிருக்கிறீர்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். நான் இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பேட்டில் சொல்லியதைத்தான் அவர்கள் திரும்ப எனக்குச் சொல்கிறார். எங்களுக்குத் தெரியாதது அல்ல. ரூ. 1250 கோடி தொடர்ந்த செலவினமும் அதற்குப் பிறகு திட்டத்திற்காக ரூ. 50 கோடி என்பதும் மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்ததுதான். இந்த மன்றத்திற்கு அதை அறிவித்திருக்கிறோம். இது தெரியாத புதிர் அல்ல. ஆனால் திட்டத்திற்காக அதிகரிக்க வேண்டும், அதிகரிக்க வேண்டும் என்று ஒரு பக்கத்திலே சொல்லிவிட்டு, இன்னொரு பக்கத்திலே நீங்கள் ஏழைகளுக்கு இன்னும் இலவசமாக—ஏழைகளுக்கு மட்டுமல்ல. கல்வியை இலவசமாக்க வேண்டும் அல்லது வேறு சில இலவச வாய்ப்புகளை உருவாக்கித்தர வேண்டும், கட்டணங்களை உயர்த்தவே கூடாது. வேறு எந்த வருவாய்களையும் நீங்கள் ஏற்படுத்திவிடக் கூடாது என்ற கோரிக்கைகளை நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் வைப்பார்களேயானால், எப்படி இங்கே திட்டத்திற்காக அதிகச் செலவிடு செய்வது என்பதையும் அவர்கள் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். ஆனால் இந்தக் கல்வித்

[திரு. இராம வீரப்பன்]

[1991 செப்டம்பர் 13]

துறையிலே ரூ. 50 கோடி என்று இருக்கிறதே தவிர, ஆண்டிற்கு திட்டச் செலவு ரூ.1,600 கோடி என்பதை நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் குறைக்கவில்லை என்பதையும் நீங்கள் இதிலே நினைவு படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இன்றைக்கு மேல் நிலைக் கல்வி, கல்லூரிக் கல்வியைப் பற்றி கருத்துக்கள் சொன்னீர்கள். இந்தப் பள்ளிக் கல்விதான் மிகப் பெரும் பகுதியை நமக்கு செலவு வகையிலே அதிகமாக ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருக்கிற ஒரு துறையாகும். நான் இதை மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆனால் இந்தத்துறைக்கு நாம் செலவு செய்தே ஆகவேண்டும். இங்கே பல உறுப்பினர்கள் அதை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆரம்பக் கல்வியை நீங்கள் வலுப்படுத்தவேண்டும். தொடக்கக் கல்வியை நீங்கள் கட்டாயமாக்கவேண்டும். அண்ணல் டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள் அரசியல் நிர்ணயசபையில் அந்த சட்டத்தை உருவாக்குகிறபோது 10-வது வகுப்பு வரை கட்டாயக் கல்வி ஆக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். நான் அவர்களுக்கு ஒன்றை உறுதியாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுடைய அனுமதியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அவர்கள் இந்த கல்வித்துறையைப் பற்றி விவாதிக்கிறபோது குறைந்த பட்சம் 5-வது வகுப்பு வரையாவது கட்டாயக் கல்வியை நாம் இந்த ஐந்தாண்டுகளுக்குள்ளே உருவாக்கி ஆகவேண்டும் என்கிற திட்டத்தை அவர்கள் மனதிலே கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கான தருணத்தையும், அதற்கான பல்வேறு சூழ்நிலைகளையும் ஆராய்ந்ததற்குப் பிறகு அடுத்த நிதியாண்டிலே அவர்கள் அறிவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு இருக்கிறார்கள். இங்கே மாண்புமிகு தமிழரசன் அவர்கள் தெரிவித்ததினாலே இந்த அரசு, மாண்புமிகு முதல்வர் புரட்சித் தலைவி அவர்கள் எந்தப் பிரிவையும், துறையினுடைய எந்தப் பகுதியையும் சிந்திக்காமல் இருக்கிறார்கள் என்று தயவுசெய்து எண்ணிவிடாதீர்கள் என்பதற்காகத்தான் இந்தக் கருத்தை நான் இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஒரு உறுப்பினர் பேசுகிறபோது பள்ளிக்கூடங்களில் மாணவர்கள் இல்லையென்றும் சொன்னார்கள். இங்கே தரப்பட்டிருக்கின்ற கணக்கு சராசரி கணக்கு தான். நான் அதை ஒத்துக் கொள்கிறேன். எனக்கே தெரிகிறது. நாங்கள் இப்போது தான் வந்திருக்கிறோம். பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம் என்றாலும் இருக்கிற சூழ்நிலையைத் தெரிந்து கொண்டு தான் வைத்திருக்கிறோம். ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. அதற்கு 1,000 ஆசிரியர்களைத்தான் அனுமதிக்க

முடிந்தது. இன்னும் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். அடுத்த ஆண்டிலே தரலாம் என்று அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு பள்ளிக்கூடத்திலே மாணவர்கள் இல்லாமல் ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். சில இடங்களிலே மாணவர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அங்கே ஆசிரியர்கள் குறைவாக இருக்கிறார்கள். இதிலே நாம் பகிர்ந்து அளிக்க வேண்டும். இப்படி ஆசிரியர்களை மாற்றுகிறபோதுதான் ஆசிரியர்களை மாற்றிவிடுகிறீர்களே என்ற குறையும் வருகிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் அவர்கள் கணவன் மனைவியைப் பிரிக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். நான் நிச்சயமாக சொல்லுகிறேன். மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் ஆட்சியிலே உத்தரவு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. கணவன், மனைவியாக இருக்கிற அரசு அதிகாரிகள் அல்லது அலுவலர்கள் அல்லது ஆசிரியைகள், ஆசிரியர்கள், ஒரே இடத்திலே வேலை செய்கிற வாய்ப்பு இருக்குமானால் அவர்களுக்கு அத்தகைய வாய்ப்பை நிச்சயமாகத்தரவேண்டும். அதைத்தான் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்களும், இங்கேயும் அதை நீங்கள் அறிவிக்கலாம் என்று அவர்கள் எனக்கு ஆணை பிறப்பித்து இருக்கிறார்கள்.

பிற்பகல் 1-55

நான் இன்னொரு அனுபவத்தையும் சொல்லுகிறேன். இப்போது நடைபெற்ற தேர்தலில் காங்கேயம் தொகுதியில் ஒரு கிராமத்திற்கு போனோம். அங்கே பள்ளியில் கணவனும் மனைவியும் வேலை பார்க்கிறார்கள். அங்கு என்ன நிலைமை என்றால், நான் அங்கு போனேன் என்று தெரிந்தவுடன், அங்கிருக்கிற கிராமத்து மக்களெல்லாம் வந்து, அவர்கள் இங்கேயிருக்கின்ற பிள்ளைகளையெல்லாம் ஆசிரியர் வீட்டிற்கு வேலை செய்யச் சொல்லுகிறார்கள். மோர் வாங்கச் சொல்லுகிறார்கள். காய்கறி வாங்கச் சொல்லுகிறார்கள். அதனாலே ஒரு பிள்ளையும் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வர மாட்டேன் என்கிறார்கள் என்று கூட்டமாகவே வந்து நின்று அங்கே குறை கூறினார்கள். நான் எல்லாமே அப்படி இருக்கிறது என்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. அதில் முன்னாலே போனால் கடிக்கும், பின்னாலே போனால் உதைக்கும் என்பதைப் போலத்தான் இந்த நிர்வாகம் இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் அருள் கூர்ந்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் இராமச்சந்திரன் அவர்கள், தொடக்கப் பள்ளிகளில் பெண் ஆசிரியைகளை நியமிக்க வேண்டும். — பெண்களைத்தான் ஆசிரியைகளாக நியமிக்க வேண்டும் என்கிற ஒரு புரட்சிகரமான திட்டத்தை மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் ஆரம்பிப்பதற்கு சில சந்தேகங்களை எழுப்பினார்கள். மலைப்பகுதி போன்ற இடங்களில் பள்ளிக்

[திரு. இராம வீரப்பன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

கூடங்கள் இருக்குமே, அங்கே என்ன செய்வார்கள் என்று கேட்டார்கள். இதெல்லாம் ஒரு கேள்வியே இல்லை. மலைப் பகுதியில் எத்தனை பள்ளிக் கூடங்கள் இருக்கின்றன? எப்போதுமே ஒரு நல்ல லட்சியத்திற்காக திட்டங்கள் தீட்டுகிற போது அதில் ஏதாவது நமக்கு தடைகள் ஏற்படுமேயானால், அந்தத் தடைகளை போக்குவதற்குத்தான் முயற்சிக்க வேண்டுமே தவிர, அந்தத் தடையைக் கண்டு பயந்து அந்த லட்சியத்தை நோக்கிப் பயணம் செய்யாமல் இருக்க முடியாது. அதுதான் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களிடத்திலே இருந்த ஆண்மை. இன்றைக்கு மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்களிடத்திலே இருக்கிற மிகச் சிறந்த ஆண்மை. இது என்ன பெண்மைக்கு ஆண்மை என்கிறார்களே என்று கேட்கக் கூடும். பெண்மையும் ஆண்மையும் இணைந்ததுதான் ஆண்மை. ஆண்களிடத்திலே இருந்தாலும் ஆண்மைதான். ஆளுகின்ற தன்மை ஆண்மை. அந்த ஆளுகின்ற தன்மை இருக்கின்ற பெண்மையிடத்திலேயும் ஆண்மை இருக்கிறது. ஆகவேதான் இன்றைக்கு அவர்கள் வலுவோடு அத்தகைய சங்கடங்கள் இருந்தால், அந்த சங்கடங்களை கொஞ்ச காலத்தில் நிவர்த்திக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள் அதற்கு வேண்டுமானால் விதிவிலக்குத் தருகிறோம். மலைப் பகுதிகளிலே ஆண்கள் வேலை செய்யலாம் என்ற விதி ஏற்படுத்தினாலும், அதற்கு விதிவிலக்கு என்பதும் கூடவேதான் இருக்கிறது.

ஆகவே அந்தத் திட்டத்திலே எந்தக் குறையும் இல்லை. இன்னும் அவர்கள் ஒரு குறிப்பைச் சொன்னார்கள். இன்றைக்கு பட்டதாரிகளாக இருக்கிற இளைஞர்களுக்கு ஒரு திட்டம், 1 லட்சத்து 50 ஆயிரம் பேர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புத் திட்டம், 20 கோடி ரூபாய் செலவிலே 15 லட்சம் மாணவர்களுக்கு கல்வி அளிக்கிற ஒரு திட்டம். முறைசாரா பள்ளிக் கல்வித் திட்டம். அந்த முறைசாரா பள்ளிக் கல்வித் திட்டத்தில் அவர்கள் ஒரு ஐயத்தை எழுப்பினார்கள். அதற்கு அவர்கள் எனக்கு மிகுந்த உகவியாக அமெரிக்க நாட்டிலேயிருந்து வெளியிடப்பட்ட ஒரு கருத்தை எடுத்து அறிவித்தார்கள். அதற்கு அவர்களுக்கு நான் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு உலகத்திலேயே செல்வச் செழிப்புள்ள நாடு, வளம் கொழிக்கும் நாடு என்று சொல்லப்படுகிற, உலகத்திற்கெல்லாம் கடன் வழங்குகிற நாடு என்று சொல்லப்படுகிற அமெரிக்க நாட்டிலேயே இளம் சிறார்கள் வறுமையின் காரணமாக பள்ளிக்குச் செல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை அவர்கள் இந்த நாட்டிற்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நாட்டிலேயே வறுமையின் காரணமாக இளம் சிறார்கள் பள்ளிக்குச் செல்லவில்லை என்றால், ஏழ்மையும்,

1991 செடபம்பர் 13]

[திரு. இராம வீரப்பன்]

வறுமையும் இணைந்து வாழ்க்கைக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிற 86 கோடி மக்கள் நிறைந்த இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில், ஏழ்மையும் வறுமையும் பிள்ளைகளைப் பீடிக்கிறது என்பதற்காக உங்களுக்கு கல்வித் துணைகளை திறக்க மாட்டோம் என்று எந்த அரசாங்கமும் சொல்ல முடியாது. கல்வி அளிப்பது என்பது வேறு, வேலை அளிப்பது என்பது வேறு. நான் இங்கே ஒரு புள்ளி விவரத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அது என்னுடைய துறையைச் சார்ந்தது இல்லை என்றாலும், அது கல்வியைச் சார்ந்தது என்பதனாலே சொல்லுகிறேன். இந்த வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்திலே பதிவு செய்தவர்கள் 35 லட்சம் பேர் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலை இல்லை. வேலை இல்லை என்ற ஒரு உணர்வை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் அதற்குத்தான் முதலிலே கொள்ளேன். கல்வி என்பது வேலை பார்ப்பதற்கு மட்டும் அல்ல. கல்வி என்பது மனிதனை மனிதனாக ஆக்குவதற்கு. கல்வி என்பது மனிதனிடத்திலே மறைந்து கிடக்கின்ற திறமைகளை வெளியே கொண்டு வருவதற்கு. அதற்கு அடிப்படை கல்வியைத் தந்தாக வேண்டும். அது அரசினுடைய கடமை. அதனாலேதான் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள், இன்றைக்கு புரட்சித் தலைவி அவர்கள், இந்தத் தொழில் கல்வித் திட்டத்தை அடிப்படையாக வைத்து இந்தக் கல்வியை உருவாக்க வேண்டும் என்கிறார்கள்.

பிற்பகல் 2.00

இன்னும் சொல்லப்போனால் அவர்கள் கடைசிக் காலத்திலே ஒரு லட்சியக் கனவைக் கண்டார்கள்; லைஃப் ஓரியண்டட் எஜுகேஷன் என்று அதற்கு டாக்டர் மால்க்கம் ஆதிசேஷ்யா தலைமையில் திட்டங்களும் உருவாக்கப்பட்டு, அதை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்னாலேயே நம்மிடத்திலேயிருந்து பிரிந்து விட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் இல்லையே தவிர இன்றைக்கு மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்களை விட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி). ஆகவே, அந்த லைஃப் ஓரியண்டட் எஜுகேஷன்—தொழிற் கல்வி அடிப்படையிலே இந்தக் கல்வித் திட்டம் நிறைவேற்றப்படப் போகிறது என்பதை சொல்கின்ற நேரத்தில்—நாம் இன்றைக்கு பயமுறுத்திக்கொண்டு இருக்கிறோமே இப்படி 30 இலட்சம் பேர்கள் வேலைவாய்ப்புக்கத்திலே பதிவு செய்திருக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறோமே இவர்கள் எந்த வேலையைக் கற்றுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். நான், நம்முடைய கல்லூரியிலேயே படித்த இளைஞர்கள் சில பேர் வேலைக்காக வருகின்றபொழுது அன்-எம்ப்ளாய்டு கிராஜுவேட் அஸோஸியேஷன் என்று கேட்டுக் கொண்டு வருவார்கள். வருகின்ற பொழுது அவர்களிடத்திலே கேட்பேன், உங்களுக்கு என்ன

[திரு. இராம வீரப்பன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

வேலை தெரியும் என்று. எங்களுக்கு வேலை தெரியாது என்பார்கள். அப்படியானால் வேலை தெரியாத பட்டதாரிகள் என்று சொல்லுங்கள், வேலை இல்லாத பட்டதாரி என்று சொல்லாதீர்கள் என்று அவர்களிடத்திலே சொல்லுவது வழக்கம்.

ஆகவே படித்தவர்கள் எல்லாம் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் எந்த வேலையையும் கற்றுக் கொள்ளாமல் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை நீங்கள் அருள்கூர்ந்து புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

இன்றைக்கு நம்முடைய வேலைவாய்ப்பு நிறுவனத்திலே பதிவு செய்திருக்கின்றவர்களிலே பாதிப்பேர் எந்த வேலையும் தெரியாதவர்கள் மாத்திரமல்ல. ஏழாவது, எட்டாவது, ஒன்பதாவது வரையிலே படித்தவர்கள். டிப்ளமா ஹோல்டர்ஸ் என்பவர்கள் ஒரு சில ஆயிரம் பேர்கள்தான். சில ஆயிரம் பேர்கள்தான் ஆசிரியர்கள் என்ற தொழிலுக்குப் படித்தவர்கள். மற்றவர்கள் எல்லோருமே ஏழாவது, எட்டாவது, ஒன்பதாவது படித்துவிட்டு அரசாங்கத்திலே பியூன் வேலை வேண்டும் அல்லது தோட்டக்காரன் வேலை வேண்டும், மற்ற வேலை வேண்டும் என்பதற்காக வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்திலே போய் அவர்கள் பதிவுசெய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்த உண்மையை நாம் தெரிந்து கொண்டாக வேண்டும். கல்வி என்பது அவனுக்கு வேலையைக் கொடுப்பதற்காக தருவது அல்ல. அதைத்தான் நம்முடைய தேர்தல் அறிக்கையிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். மனிதனுடைய ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவதற்கு கல்வி. அதனாலே தான் மத்திய அரசாங்கம், மறைந்த அமரர் இராஜீவ் காந்தி அவர்கள் காலத்தில், இன்றைக்கு பிரதமராக இருக்கின்ற மாண்புமிகு நரசிம்மராவ் அவர்கள் காலத்திலே ஹியூமன் ரிஸோர்ஸஸ் டெவலப்மெண்ட் என்று அந்த கல்வித் துறைக்கு மனித வள மேம்பாட்டுத் துறை என்று மாற்றினார்கள். அதைத்தான் நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் புரட்சித் தலைவி அவர்களும் தன்னுடைய தேர்தல் அறிக்கையிலே கல்வியினுடைய லட்சியம் என்ன என்பதை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த லட்சியம் உள்ள இளைஞர்களாக நாம் நம்முடைய இளைஞர்களை மாற்றுவதற்குத்தான் இந்தக் கல்வியை பயன்படுத்துகிறோம்.

அதிலே தொடக்கக் கல்வியிலே நாம் அதிகம் கவனம் செலுத்தியாக வேண்டும். மேல்நிலை கல்வி என்பது அவரவர்கள் செதிக்கு ஏற்றபடி, வாய்ப்புக்கு ஏற்றவாறு அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்கின்ற கல்வியே தவிர அரசாங்கத்தினுடைய கடமையும், கட்டாயமும் சாதாரண ஏழை எளிய மக்களுக்கு இந்த நாட்டிலே பிறந்த மக்களுக்கு அவன் கல்விக் கண்ணைத்

திறந்துவிடுகின்ற, கடமையை நிறைவேற்றுகின்ற அந்த முயற்சியிலேதான் இன்றைக்கு இந்தக் கல்வித்துறை ஈடுபட்டு இருக்கிறது. தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்களுடைய லட்சியமும் அது தான் என்பதை இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பிற்பகல் 2-05

ஜி. ஏ. எஸ்., ஜி. பி. எஸ். தேர்வில் நம்முடைய இளைஞர்கள் அதிகமாக வெற்றிபெறவில்லை. இது எதனாலே என்று தெரியாமலேயே நாம் குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறோம். சிலர் சொல்கிறார்கள், நீங்கள் தமிழை பாட மொழியாக வைத்துவிட்டீர்கள், அதனாலே போய்விட்டது. ஆங்கிலத்தை கற்றுத்தர மறுக்கிறீர்கள், அதனாலே போய்விட்டது என்று. அப்படி அல்ல. டெல்லி பல்கலைக் கழகத்திலேயிருந்து செல்பவனும், ஐவஹர்லால் நேரு பல்கலைக் கழகத்திலேயிருந்து செல்பவனும், சண்டிகாரிலே உள்ள பஞ்சாப் பல்கலைக் கழகத்திலேயிருந்து செல்பவனும், அதிகமாக வெற்றிபெற முடிகிறது என்றால், எப்படி? நாம் நம்முடைய இளைஞர்களுக்கு லட்சியத்தை ஊட்டத் தவறிவிட்டோம். கல்லூரியில் இன்றைக்கு நீ எதற்காக போய் படிக்கிறாய் என்று இளைஞனைக் கேட்டால் அவனுக்கு பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. அந்த இளைஞனுக்கு நாம் கஷ்டப்பட்டு, இத்தனை கோடி ரூபாயை செலவு செய்து கல்லூரியை உருவாக்கி, பள்ளியை உருவாக்கி அங்கே அனுப்பினால், நான் படிக்க மாட்டேன், அங்கே மாணவர் மன்றத்திற்கு தேர்தலை நடத்தி அதிலே மண்டையை உடைத்துக் கொள்வேன் என்று இருக்கிறார்கள். இங்கே நம்முடைய மாண்புமிகு திருநாவுக்கரசு அவர்கள் ஒரு கல்லூரியினுடைய பெயரைச் சொல்லி அங்கே என்ன பிரச்சினைகள் வந்தன, அதை ஏன் உடனேயே தீர்த்துவிடக் கூடாது என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், நான் மாணவர்களுக்காக நீங்கள் பேசியதை தவறு என்று எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் இந்த ஆட்சியே மாணவர்களுக்காக நடந்து கொண்டிருக்கிற பொழுது, ஒரு கல்லூரியிலே ஏன் அந்தக் குறை இருக்கிறது என்பதையும் உங்களிடத்திலே வந்து சொன்னவர்களை நீங்கள் கேட்டிருக்க வேண்டும். அந்தக் கல்லூரியில் இரண்டு ஆண்டுகளாக அந்த மாணவர் மன்றங்களுக்கு தேர்தல் நடத்தப்படவில்லை.

இரண்டு ஆண்டுகளாக பொறுத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். 'ஊருக்கு இளைத்தவன் பிள்ளையார் கோயில் ஆண்டி' என்பதைப் போல இந்த ஆட்சி மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்கள் தலைமையில் அமைந்தவுடன் கல்லூரியில் தேர்தல் நடத்துகிறாயா இல்லையானால் ஆசிரியர்களை உதைக்கட்டுமா என்று அவர்கள் கேட்கவில்லையே தவிர அங்கே காரியங்களிலே ஈடுபடுகிறார்கள் என்றால் நான், மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலம், ...

[1991 செப்டம்பர் 13]

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அவர் அந்தப் பிரச்சினையை முடிக்கட்டும், முடித்த பிறகு நீங்கள் விளக்கம் கேட்டால் சரியாக இருக்கும்.

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அரசு மாணவர்களுக்காக நடத்தப் படுகிற அரசு என்று சொன்னார்கள். மகிழ்ச்சி. இதிலே பச்சையப்பன் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், அல்லது பெயர் சொல்லாமல் அந்தக் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில் அதிலே மாணவர்களை விட அந்தக் கல்லூரி முதல்வரை பாராட்ட வேண்டும். ஏன் என்றால் தி.மு.க. ஆட்சியிலேயும் 2 ஆண்டு காலம் தி.மு.க. கல்வி அமைச்சரைப் பார்த்து தேர்தல் நடத்தாமல் தப்பித்து இருக்கிறார். இந்த அ.தி.மு.க. ஆட்சி வந்ததற்குப் பின்னாலும் உங்களை எல்லாம் சந்தித்து தேர்தல் நடத்தாமல் தள்ளிப் போடக்கூடிய இந்த ராஜதந்திரத்தில் கெட்டிக்காரராக இருக்கிறார். அதுதான் குழப்பம்.

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் இந்த அடிப்படை பிரச்சினைக்கே வருகிறேன். இது ஒரு கல்லூரியினுடைய பிரச்சினை அல்ல. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் அவர்கள் பதில் அளித்து விட்டார்கள். நான் அதைத்தான் கேட்கிறேன். இன்றைக்கு கல்லூரிக் கல்வியிலே படிப்பு தரம் குறைந்து விட்டது. நம்முடைய மாணவர்கள் அகில இந்திய பரீட்சைகளில் தேற முடியவில்லை. குறைபட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்னும் சொல்லப் போனால், நம்முடைய பல்கலைக் கழகங்களுடைய துணை வேந்தர்கள் நம்முடைய ஆட்சி, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆட்சி இல்லாத நேரத்தில் ஆளுநர் அவர்கள் சான்சலர் என்ற அந்த உரிமையோடு ஒரு கூட்டம் நடத்தியிருக்கிறார்கள். இப்படி ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ்., தேர்விலே தேறாமல் இருக்கிறார்கள், என்ன காரணம் என்று ஆராய்ந்து இருக்கிறார்கள். அதிலே பல்கலைக்கழகங்களுடைய துணை வேந்தர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு காரணத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதிலே ஒரு பல்கலைக்கழகத்தினுடைய துணை வேந்தர் நம்முடைய மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலமும் தெரியவில்லை, தமிழும் தெரியவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார். நான் இதை மிகுந்த மன வருத்தத்தோடு, வேதனையோடு சொல்லுகிறேன்.

இங்கே 1,900 கோடி ரூபாய்; 2,000 கோடி ரூபாய்; இன்றைக்கு 1,300 கோடி ரூபாய் கல்வித் துறையில், புள்ளைக்கு மருத்துவத் துறை, அரிசன நலத்துறை, பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறை, வேளாண்மைத் துறை, இதிலே இருந்து

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. இராம வீரப்பன்]

கல்விக்கு ஒதுக்கப்படுகிற தொகைகள் எல்லாம் சேர்த்தால் சுமார் 2 ஆயிரம் கோடி ரூபாயை தாண்டப் போகிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் இவ்வளவு செலவு செய்தும் நம்முடைய இளைஞர்கள் பெறவேண்டிய கல்வியை பெற முடியவில்லையே என்று கஷ்டப்படுகிறபோது பெற்றோர்கள் துன்பப்படுகிற போது கல்லூரிக்கு செல்வது இளைஞர்கள் படிப்பதற்கா அல்லது தேர்வு நடத்துவதற்கா? தயவு செய்து உங்கள் மூலம் நான் இந்த மன்ற உறுப்பினர்களை இந்த நாட்டில் இருக்கின்ற இந்த ஒரு கோடி சொச்சம் மாணவர்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் ஏறத்தாழ கல்லூரியில் பயில்கின்ற 4 லட்சம் மாணவர்களின் சார்பில் பெற்றோர்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை அனுப்புகிறார்களே இவர்கள் படிப்பதற்கா? கல்லூரிகளிலே பெரிய மண்டைகளை உடைத்துக் கொள்வதற்கா? மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் அவர்கள் சொன்னார்களே இந்தத் தேர்தலை தடுத்து நிறுத்துங்கள் என்று. இடையிலே இருந்தது ஒரு முறை. நான் அதைத்தான் இன்றைக்குக் கூட சொன்னேன்; பல்கலைக் கழகங்களுடைய துணை வேந்தர்களிடத்திலே, கல்வித்துறை இயக்குநர் இடத்திலே, நீங்கள் மன்றம் அமைக்க அனுமதியுங்கள். எப்படி? அந்தக் கல்லூரியிலே சிறந்த மாணவன் எவனோ அவன் தலைவராகட்டும்; (மேசையைத்தட்டும் ஒலி) அடுத்த சிறந்த மாணவன் துணைத் தலைவர் ஆகட்டும்; அடுத்த மாணவன் செயலாளர் ஆகட்டும். ஒவ்வொரு பிரிவிலும் சிறந்த மாணவனாக இருப்பவர்கள் உறுப்பினர்கள் ஆகட்டும். அவர்கள் என்ன பணியாற்ற வேண்டும்? தமிழ் மன்றம் அமைக்க வேண்டும், அல்லது கல்லூரி நிர்வாகத்தோடு தொடர்பு கொள்ள வேண்டும். இதற்காகத்தானே மன்றங்கள் அமைக்கப்படுகிறது? எதற்காக அரசியல் கட்சிகள் நடத்துகிற தேர்தலை விட கடுமையாக, கொடுமையாக மரணவர்கள் மத்தியில், இன்றைக்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதைப் போல, வகுப்புச் சண்டைகளை, ஜாதி சண்டைகளை, இனக் கலவரங்களைத் தூண்டுகிற வகையில் நடைபெற வேண்டும். இதை நாம் அனுமதிக்க வேண்டுமா என்பதை அருள்கூர்ந்து மாண்புமிகு ரேவைத் தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலம் இந்த மன்றத்தில் இருக்கிற மாண்புமிகு உறுப்பினர் பெருமக்களை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவசர நிலைமை இருந்தபோது அப்போது அடங்கி இருக்கிறார்கள். ஆனால் யாராவது இடையிலே கொஞ்சம் தளர்ந்து போயிருந்தால் அவர்கள் தலையெடுக்க தொடங்கி விடுகிறார்கள். மாணவர்களுக்குள்ள உரிமையைப் பறிக்க விரும்பவில்லை. மாணவன் குறைகளைச் சொல்லட்டும்; மாணவனுக்கு எந்தக் குறை இருக்கிறதோ அதைத் தீர்த்து வைப்பதிலே இந்த அரசு நிச்சயமாக முன்னணியிலே நிற்கும். முன் உரிமை தந்து அதை கவனிக்கும். நான் அதை மறுக்கவில்லை. ஆனால் ஏதோ ஒரு தேர்தலை நடத்த வேண்டும், அவர் எந்தக் கட்சியிலே

[திரு. இராம வீரப்பன்]

[1991 செப்டம்பர் 13]

எந்த அமைச்சரை அவர் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார் என்பது அல்ல பிரச்சினை. அதிகாரிகளை மாற்ற முடியாது; ஆட்சிகள் மாறலாம். ஆனால் அந்தக் கல்லூரி முதல்வர் எப்படி நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார் என்பது தான் இங்கே இருக்கிற பல்வேறு உறுப்பினர்களுடைய கருத்துக்களிலேயிருந்து நான் பெற்றுக்கொள்கின்ற தகவல் ஆகும்.

பிற்பகல் 2-10

இன்னும் சொல்லுகிறேன்; அரசுக் கல்லூரிகள் தான் இப்படி தரம் தாழ்ந்து இருக்கின்றன. தனியார் கல்லூரிகள் சரியாக நடைபெறுகிறது என்று சொல்கிறீர்களே, தனியார் கல்லூரிகளிலே, பல கல்லூரிகளில் இத்தகைய முறைகளை அவர்கள் அனுமதிப்பதில்லை. அங்கே கட்டுப்பாடுகிறார்கள்; அங்கே ஆசிரியர்கள் சரியாக வேலை செய்கிறார்கள். ஆனால், அரசுக் கல்லூரிகள் என்று வருகின்ற பொழுது எல்லா சுதந்திரமும் கிடைக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். சுதந்திரத்தைத் தருவோம். இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர், அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த அம்மையார் அவர்கள் மிக அருமையாக ஒன்றைச் சொன்னார்கள். ஆசிரியர்களிடம் கல்விப் பண்பாடு வளரவில்லை; தொழிற்சங்கப் பண்பாடு வளருகிறது என்று திருமதி சியாமளா அவர்கள் சொன்னார்கள். இன்றைக்கு அந்த உணர்வுதான் இங்கே கூட நம்முடைய ஆங்கிலோ இந்திய உறுப்பினர், நம்முடைய அன்பிற்குரிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள், அவர்கள் ஆங்கிலோ இந்திய சமுதாயத்துக்கு இருக்கவேண்டிய, செய்யவேண்டிய சில கோரிக்கைகளை எடுத்து வைத்தார்கள்; அவைகளை அரசு பரிசீலிக்கும் என்று சொல்லி கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில் அவர்கள் பணியாற்றிய மாநிலக் கல்லூரியிலேயிருந்து ஆசிரியர்களை மாற்றியதைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டார்கள். வேறு சில உறுப்பினர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். நான் அவர்களுக்கு ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பழி வாங்குகிற உணர்வோடு எந்தக் காரியத்தையும் மாண்புமிகு புரட்சித்தலைவி தலைமையிலே இருக்கின்ற அரசாங்கம் செய்யாது. (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) கிராமப்புறங்களிலே இருக்கிறவர்களுக்கு கல்வி வளர வேண்டும், வளரவேண்டுமென்று சொல்லுகிறீர்கள், ஒரு நகரத்தில், மாநகரத்தில் 20 ஆண்டுகள் ஒரு பேராசிரியர் ஒரு கல்வி நிறுவனத்திலேயே இருப்பார். இவருடைய திறமையும், இவருடைய தகுதியும், இவருடைய படிப்பைச் சொல்லிக் கொடுக்கின்ற ஆற்றலும், அந்த மாணவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டாமா? இந்தத் திறமை கிராமப் பகுதிகளுக்குப் போய்ச் சேரவேண்டாமா? இவர் மாத்திரம் 20 ஆண்டுகள், 15 ஆண்டுகள் இங்கேயே இருப்பார். அந்த கிராமப் பகுதிகளுக்கென்றே இறைவன் படைத்துவிட்டதைப் போல சில ஆசிரியர்கள் அங்கேயே இருக்கவேண்டுமா? அந்த ஆசிரியர்களும் பயிற்சி பெற்றதாக வேண்டும். இந்த ஆசிரியருடைய திறமையையும் அந்த மாண

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. இராம வீரப்பன்]

வன் பெற்றாக வேண்டும். ஆகவே, அங்கே இருக்கின்ற ஆசிரியர்கள் இந்த மிகச்சிறந்த கல்வி நிறுவனங்களுக்கு வருகிறார்கள். இங்கேயிருக்கின்ற சிறந்த ஆசிரியர்கள், பேராசிரியப் பெருமக்கள் அங்கே போய் அந்த மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவிக்கிறார்கள். ஆகவேதான், இங்கே மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டதே தவிர, இது பழிவாங்குகின்ற உணர்வோடு அல்ல என்பதை அருள்கூர்ந்து நான் அம்மையார் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்றையும் சொன்னார்கள். சிறுபான்மைக் கல்வி நிறுவனங்களைப்பற்றி நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஆரோக்கியசாமி அவர்களும் சொன்னார்கள். சிறுபான்மைக் கல்வி நிறுவனங்களை மிகுந்த பாதுகாப்போடுதான் நாம் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிறோம். அவர்களுக்குள்ள உரிமைகளிலே அரசாங்கம் குறுக்கிடுவதே இல்லை. ஆனால் நம்முடைய அம்மையார் அவர்கள், ஆங்கிலோ—புத்திய நியமன உறுப்பினர் அவர்கள் இந்த ஆசிரியர் மாற்றத்தையும் சொல்லிவிட்டு, கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலே நடைபெற்றதையும் சொன்னார்கள். ஐந்து கல்லூரி ஆசிரியர்களை சஸ்பென்ஷன் செய்திருக்கிறார்கள், அதனாலே ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்துகிறார்கள்; ஆசிரியர் தினத்தன்று உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார்கள்; அதைத் தொடர்ந்து நாங்கள் இந்தப் போராட்டத்தை நாடு முழுவதும் பரப்புவோம் என்கிறார்கள். நான் அவர்களை அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன் உங்கள் மூலம். அந்த நிறுவனம் ஒரு தன்னாட்சி பெற்ற நிறுவனம். அது ஒரு சிறுபான்மை வகுப்பினர் நடத்துகிற நிறுவனம். அதற்குள்ளே அரசாங்கம் தலையிடுவதில்லை. இன்னும்கூட நான் ஒன்றைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன். இந்தத் தனியார் நிறுவனங்களில் அவர்கள் இஷ்டத்திற்கு எதையும் செய்துகொள்ளலாம் என்பதைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக தனியார் கல்லூரிகளை கட்டுப்படுத்துகிற சட்டத்தை அரசாங்கம் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. அதிலே சில பகுதிகள், நிர்வாகப் பகுதிகளிலே சிறுபான்மைப் பிரிவினர் நடத்தும் கல்லூரிகளுக்கு செல்லாது என்று அதிலே விதிவிலக்கு தரப்பட்டது. ஆனால், ஆசிரியர்கள், பாதிக்கப்பட்டவர்கள் உயர்நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றதற்குப் பிறகு உயர்நீதி மன்றம் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அவர்களுக்குள்ள உரிமைகள் என்பது வேறு. ஆனால் கல்வித்துறையிலே நிர்வாகத்திலே ஆசிரியர்கள் பழிவாங்கப்பட்டால், ஆசிரியர்களுக்கு ஏதாவது தீமைகள் விளைவித்தால், அதை, தனியார் நிறுவனங்களை எப்படி அரசாங்கம் கட்டுப்படுத்துமோ அதைப்போலவே இந்த நிறுவனங்களையும் கட்டுப்படுத்தலாம் என்று ஹைக்கோர்ட் ஒரு தீர்ப்பை வழங்கித் தற்குப் பிறகும், இன்றைக்கு இந்த கிறிஸ்தவக் கல்லூரி பிரச்சினை அங்கேயிருக்கிற அவர்களே சொன்னார்கள் அந்த நிர்வாகத்துக்குள்ளே சிக்கல், அது நமக்குத் தெரியாது. நாம் அதற்குள்ளே

[திரு. இராம வீரப்பன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

நுழைய விரும்பவில்லை. ஆனால் அந்தக் கல்லூரியினுடைய முதல்வர் வந்ததற்குப் பிறகு அந்தக் கல்லூரிக்கு இருக்கிற மிகப் பெரிய சிறப்பு குறைந்துகொண்டு வருகிறது என்கிற பெயர் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களை அதிகாரிகள் அழைத்துப் பேசுகிறார்கள்; மற்றவர்களை அழைத்துப் பேசுகிறார்கள். எல்லாவற்றையும் நாங்கள் ஒத்துக் கொண்டாலும் இந்த ஆசிரியர்களைத் திரும்பச் சேர்த்துக் கொள்ள மாட்டோம் என்கிறார்கள். அதற்கு இன்றைக்கு ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஒருவர் சஸ்பென்ட் செய்யப்பட்டால் இரண்டு மாதங்களுக்குள்ளே அவர்களுக்கு இறுதி ஆணை அளித்தாக வேண்டும்; அவர்களுக்கு விளக்கம் அளித்தாக வேண்டும், முடிவெடுத்தாக வேண்டும். இல்லையானால் அந்த சஸ்பென்ஷன் ரத்து செய்ததாகக் கொள்ளப்படும் என்று இருக்கிறது. ஆகவே, நான் ஆங்கிலேய-இந்தியன் நியமன உறுப்பினரவர்களை அன்போடு கேட்டுக் கொள்வேன், நீங்கள் பிரசிடென்சி கல்லூரியிலே நடைபெற்றதைச் சொன்னீர்கள்; கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலே சொன்னதை அப்படியே பாதியிலே நிறுத்தி விட்டீர்களே, நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதையும் நீங்கள் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அதைத்தான் மற்றவர்களுக்கும் சொல்கிறேன். யாரோ உங்களிடத்திலே வந்து சொல்கிறார்கள் என்பதற்காக அரசாங்கம் இதைக் கவனிக்காமல் இருக்கிறது என்று மாத்திரம் எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். அரசாங்கத்திற்கு ஆயிரம் கண்கள் என்றால் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்களுக்கு ஒரு பத்தாயிரம் கண்கள் இருக்கின்றன என்பதை மனதிலே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆகவே, அப்படிப்பட்ட உணர்வோடுதான் பிரச்சினைகளை நாம் அணுகிக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் கல்விக் துறையைப் பொறுத்தவரையில் நான் இன்னும் விளக்கிக் கொண்டிருக்க விரும்பவில்லை.

பிற்பகல் 2-15

இறுதியாகவும், உறுதியாகவும் நம்முடைய கல்வி வளர்ச்சியில் முதலிடம் பெறுகின்ற வகையில் அது பள்ளிக் கல்வியானாலும், தொடக்கக் கல்வியானாலும், நாம் எல்லாத் துறைகளிலேயும் மிகச் சிறந்த கல்வியை வழங்குவதற்கு உறுதி பூண்டிருக்கிறோம், அதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுவோம் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் வளர்ச்சி பண்பாட்டுத் துறையைப் பற்றிச் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன். அது ஒரு கொள்கை முடிவு, காரணம். இந்தக் கல்விக் கே அடிப்படையாக அமைந்திருப்பது மொழி. அந்த மொழியிலேதான் நம்முடைய மாண்புமிகு பண்டுட்டி இராமச்சந்திரன் அவர்கள் ஒரு கருத்தைச் தெரிவித்தார்கள். நீங்கள் கட்டாயமாகத் தமிழைப் புகுத்துவோம் என்கிறீர்களே,

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. இராம வீரப்பன்]

அப்படியானால், ஏழை எளிய மக்கள் நிலை என்ன, நீங்கள் பேரூகிற சட்ட திட்டங்களெல்லாம் அரசாங்க நிறுவனங்களுக்குத்தானே பொருந்தும், தனியார் நிறுவனங்களிலே படித்து விட்டு மற்றவர்கள் மேலே போய் விடுவார்களே, அதற்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என்று கேட்டார்கள்.

நான் மாண்புமிகு முதல்வரவர்களுடைய உரையில் அந்தப் பகுதியை மாத்திரம் படித்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

“ஒரு அரசுக்கு அதனுடைய கல்விக் கொள்கையே அதன் உயிர்க் கொள்கை. தமிழகத்தில் அண்ணாவால் வகுக்கப்பட்ட இரு மொழிக் கல்வித் திட்டம், எம்.ஜி.ஆரால் உரிய முறையில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு, நமது மாநில கல்வித் துறையின் பற்றுக் கோடாக விளங்கி வருகிறது. அதே இருமொழிக் கொள்கைத் திட்டத்தை எங்கள் அரசு முழுமையாகச் செயல்படுத்தும் என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். மேலும், இரு மொழிக் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு விளக்கத்தை அளிப்பது முக்கியம் என்று நான் கருதுகிறேன். தமிழகத்தில் தொடக்கப் பள்ளிகளிலும், பள்ளிக் கல்வி நிலையங்களிலும் நமது தாய்மொழியான தமிழ் கற்பிக்கப்படாத ஒரு சூழ்நிலை உருவாகி விடுமோ என்கிற அச்சம் தற்போது ஏற்பட்டுள்ளது. ஆங்கில மொழியின் ஆதிக்கத்தால் தமிழில் கல்வி கற்பதைத் தவிர்த்து விடலாம் என்கிற எண்ணம் எவருக்காவது இருந்தால் அவர்கள் தயவு செய்து தங்களது எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். கல்விக் கூடங்களிலும், ஆட்சி நிர்வாகத்திலும் அன்னைத் தமிழ் மொழியை அரியாசனத்தில் அமர்த்துவதற்கு இந்த அரசு முந்தைய அரசுகளைக் காட்டிலும் முனைப்பாகச் செயல்படும் என்பதை இப்பொழுது வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டில் வாழ்கிறவர்கள் தமிழ் பயிலாமல் தங்களின் கல்விப் பயிற்சியை நிறைவாக்கிக் கொள்ளலாம் என்னும் போக்கை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. மற்றைய மாநிலங்களில் அந்தந்த மாநிலத் தாய்மொழிகளில் மாணவர்கள் பள்ளிப் படிப்பைப் பெற்றாக வேண்டுமென்பது கட்டாயமாக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. எனவே தமிழ் மொழிக்கு முழு முதன்மை தருகிற வகையில் தமிழ், ஆங்கிலம் என்ற நிலையில் தான் இருமொழிக் கொள்கைத் திட்டம் இருக்க வேண்டுமே அல்லாமல், ஆங்கிலம் மட்டும், இந்திய மொழிகளில் ஒன்றை இங்கு கற்கலாம் என்ற வகையில் அது அமையக் கூடாது என்பதைத் திட்டவட்டமாகச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். தமிழகத்தில் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் கட்டாயம் தமிழ் படித்தே ஆக வேண்டும் என்னும் திட்டவட்டமான நிலை மேற்கொள்ளப்படும். அதே நேரத்தில் சிறுபான்மை மொழி பேசுகிறவர்களுடைய உரிமைகள் எவ்வகையிலும் பாதிக்கப்படாத வண்ணம் இருமொழிக் கொள்கைத் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும்.” (குறுக்கீடு)

[திரு. இராம வீரப்பன்]

[1991 செப்டம்பர் 13]

இல்லை. அதைத்தான் சொல்ல வருகிறேன். எக்செப்ஷன் அல்ல. அவர்களுடைய உரிமைகள் என்றால், விளக்க விரும்புகிறேன். இதே நேரத்தில் அண்ணாவினுடைய கொள்கை, அண்ணாவினுடைய கொள்கை என்று நாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோமே, அண்ணாவினுடைய கொள்கை என்ன?

1968-ஆம் ஆண்டிலே இந்த இரண்டு மொழித் தீர்மானத்தை இங்கே முன்மொழிந்து அதற்குத் திருத்தத்தையும் தந்து, இறுதியாக விடையளிக்கிற பொழுது அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொல்கிற இந்தக் கல்வியிலே மொழிப் பிரச்சினையைப் பற்றி மாத்திரம் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

பிற்பகல் 2-20

‘ஒன்றை நாம் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இரண்டு மொழித் திட்டம் என்பது ஆட்சிக்கும் கல்விக்கும் இரண்டு பிரிவுகள். ஆட்சிக்கு இந்தி என்று அவர்கள் அறிவித்த பொழுதுதான் அதை எதிர்த்து ஆட்சிக்கு இந்தி வரக் கூடாது; இந்தியாவினுடைய தேசிய மொழிகள் பதினான்கும் ஆட்சிமொழிகளாக ஆக்கப்படுவது வரை ஆங்கிலம் தான் இருக்க வேண்டுமென்பது தமிழ் நாட்டினுடைய நிலை. ஆகவே, அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை வருகிற வரை நம் ஆட்சி மொழியாகத் தமிழகத்திலே தமிழும் ஆங்கிலமும் தான் இருக்கும்; அதை மாற்ற முடியாது. யாரும் மாற்றுகிறவர்கள், சக்தி படைத்தவர்கள் வரப் போவதும் இல்லை. அதற்குப் பிறகுதான் அதைத் தொடர்ந்து, நாங்கள் கல்லூரியிலே அல்லது பள்ளிகளிலே இந்த மும்மொழித் திட்டத்தை நாங்கள் அனுமதித்தால் நீங்கள் மெல்ல மெல்ல இந்தியைக் கொண்டு வந்து நுழைத்து விடுவீர்கள், என்று 1968-ஆம் ஆண்டிலே அவர்கள் பேசி, இந்தத் திட்டத்தில் நம்முடைய பள்ளிகளில் இனிமேல் தமிழும், ஆங்கிலமும் என்ற தீர்மானத்தை திருத்தத்தின் மூலம் தமிழகத்தின் எல்லாப் பள்ளிகளிலும் மும்மொழித் திட்டத்தை அகற்றிவிட்டு, தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளுக்கு இடமளித்து, இந்தி மொழியை அறவே நீக்கிட இந்த மாமன்றம் தீர்மானிக்கிறது என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தீர்மானத்திற்கும் திருத்தம் தந்து, பேசிவிட்டு, இறுதியாகச் சொல்கிறார்கள், அவர்களுடைய இலட்சியம் என்ன என்பதை. நாம் அண்ணாவினுடைய இரு மொழித் திட்டத்தை ஆட்சியிலே நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். மாற்ற முடியாது. இன்னும்கூட ஒன்றை நாம் தைரியமாக எண்ணிக் கொள்ளலாம். மத்தியிலே இனிமேல் எந்த அரசும் இந்திதான் ஆட்சி மொழி என்று சொல்கிற வலிமையைப் பெற்ற அரசு வருமென்றும் தோன்றவில்லை. நீங்கள் அதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும், தென்னாட்டைக்

1991 செப்டம்பர் 13]

[திரு. இராம வீரப்பன்]

சேர்ந்த ஒருவர், மதிப்பிற்குரிய மாண்புமிகு இந்தியப் பிரதம ராக வந்திருக்கிறார். இது வரலாற்றிலே ஏற்பட்டிருக்கிற மிகப் பெரிய புரட்சி. அப்படிப்பட்ட புரட்சி ஏற்பட்டிருக்கிறபோது, இனிமேல் மத்தியிலே இருக்கிறவர்கள் மாநில மொழிகளை அடக்கி ஒடுக்கி விடலாம் என்று யாரும் எண்ணமாட்டார்கள். குறிப் பாக, காங்கிரஸ் கட்சியிலே இருப்பவர்களுக்கு அந்த எண் ணமே கிடையாது என்பதை பல நேரங்களிலே திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். காரணம், உத்தமர் காந்தியடிகளுடைய கொள்கையே மாநில மொழிகளை—அவர்களுக்குள்ள உரிமையை வழங்க வேண்டும் என்பது. அதனாலேதான். பண்டித நேரு அவர்களும், அன்னை இந்திரா காந்தி அவர்களும், அதற்குப் பின்னர் இராஜீவ் காந்தி அவர்களும் இந்தி பேசாத மாநிலங்கள் விரும்புகிறவரை, ஆங்கிலமே இருக்கும் என்ற உறுதிமொழியை சொன்னார்கள். நாம் அது அரசியல் சட்டத்திலே இடம்பெற வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். ஆகவே, முதல் பகுதி ஆட்சி மொழி ஆங்கிலமும் தமிழும்தான். ஆகவே இரண்டாவது பகுதி தமிழை பாடமொழியாக ஆக்க வேண்டும். தமிழும், ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டுமென்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கடைசியாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். “இந்த பாட மொழி, பயிற்சி மொழி என்ற பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில், கருத்துக்கள் எல்லாம் சொல்லப்பட்டன. நான் ஆங்கிலத்தைப் புறக்கணிக் கிறவன் அல்ல. ஆனால், ஆங்கிலம்தான் இருக்க வேண்டும் ; தமிழ், அதற்குரிய இடத்தைப் பெறவேண்டாம் என்ற எண்ணம் கொண்டவனும் அல்ல. ஆங்கிலத்தை எந்தெந்தக் காரணங் களுக்குப் பயன்படுத்துகிறோமோ அந்தக் காரணங்களுக்கு இந்தியாவிலுள்ள மொழிகளில் எது தகுதியான மொழி என்றால், அது ‘தமிழ்; தமிழ்’ என்று சொல்லத் தயக்கப்பட மாட்டேன். அவ்வளவு வளமுள்ள மொழி அது. சென்ற முறை எல்லா கல்லூரிகளிலும் பாடப் புத்தகங்கள் தயாரிப்பது, ஆசிரியர் களைத் தயாராக்குவது ஆகிய இந்தக் காரியங்களில் கொஞ்சம் தயக்கம் காட்டப்பட்டு வருகிறது. என்னுடைய திருத்தத்தில் அவர்கள் குறிப்பிட்ட அத்தனையையும் இணைத்திருக்கிறேன். ஐந்தாண்டுகளுக்குள் தமிழகத்தின் எல்லா கல்லூரிகளிலும் தமிழை பாட மொழியாகவும், பயிற்சி மொழியாகவும் கொண்டுவர அரசு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளும். நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வது மட்டுமல்ல ; அடுத்த ஆண்டிலே வருகிற கல்லூரிகள் அத்தனையிலேயும் தமிழ் பாடமொழியாகும் என்பதை இன் றையதினம் அறிவிக்க விரும்புகிறேன்” என்று அறிஞர் அண்ணா குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதைத்தான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் கள் எண்ணிக் கொண்டார்களோ என்னவோ, நீங்கள் போடுகிற ஆணை அரசு நிறுவனங்களுக்குத் தானே என்று. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்து இருப்பது, தமிழகத்திலே பள்ளிக் கல்வியைப் பொறுத்தவரை அது பத்தாவது வகுட் பாக இருக்கலாம்; அதுதான் கல்விப் பள்ளி; அதற்கு மேலே

[திரு. இராம வீரப்பன்]

[1991 செப்டம்பர் 13]

பிற்பகல் 2-25

பிளஸ் டீ என்று ஆகிவிடுகிறது. அங்கே படிக்கிறவர்கள் தமிழைப் படித்தாக வேண்டும். இன்றைக்கு இதுதான் அரசாங்கத்தினுடைய நிலை. முதல் மொழி தமிழ்; இரண்டாவது மொழி ஆங்கிலம். அல்லது, முதல் மொழி ஆங்கிலம்; இரண்டாவது மொழி தமிழ். அதற்குப் பிறகு என்ன என்பதை அந்தந்த சிறுபான்மையினர் வருகிறபோது, அவர்களுடைய உரிமையை இந்த அரசாங்கம் எப்படி பாதுகாக்குமோ அப்படி பாதுகாக்கும். இந்த மொழிக் கொள்கையில்—இந்த கல்வி மொழிக் கொள்கையில்—மிகத் தெளிவாக நாம் இருந்தாக வேண்டும். நாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எதற்காகவோ விலகி, விலகி, எலிக்கு பயந்து, புலிக் குகைக்குள்ளே போய் மாட்டிக் கொண்ட நிலைக்கு ஆகியிருக்கிறோம். இன்றைக்கு இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் காட்டுகிறபோது நர்சரி பள்ளிகளை சுட்டிக்காட்டினார்கள். நம்முடைய தொடக்கப்பள்ளிகள் தமிழகத்திலே 29 ஆயிரத்து சொச்சம். அதே எண்ணிக்கையில் ஏறத்தாழ 30 ஆயிரம் நர்சரி பள்ளிகள் இருக்கின்றன. இந்த 29 ஆயிரத்துச் சொச்சம் பள்ளிகளிலே தமிழ் முதல் மொழியாகச் சொல்லித் தரப்படுகிறது. இந்த நர்சரிப் பள்ளிகளிலே ஆங்கிலம் முதல் மொழியாகச் சொல்லித் தரப்படுகிறது. தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டு, தாய் பெற்ற பிள்ளைக்கு அங்கே அம்மா, அப்பா என்று சொல்லித் தருவதில்லை. எல்.கே.ஜி., யூ.கே.ஜி. என்கிற வகுப்பிலே 'மம்மி, டாடி' என்று சொல்லித் தருகிறார்கள். 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர் வைத்து விட்டு, மறைந்தாரே பேரறிஞர் அண்ணா. "நீங்கள் இந்த நிகழ்ச்சிக்கு வரவேண்டாம், உங்களுடைய உடல்நிலை அதற்கு இடம் தராது" என்று சொன்னபோது, 'இந்த நிகழ்ச்சிக்கு வரவில்லையானால், எனக்கு உயிர் எதற்கு?' என்று கேட்டுவிட்டு, வந்தாரே! அப்படிப்பட்ட தமிழ் மொழியைப் பாட மொழியாக்க வேண்டும்; இரண்டு மொழித் திட்டத்தை அமலாக்க வேண்டும்; இந்த நாட்டுக்கு 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர் வைப்பேன் என்று சொன்ன பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய ஆட்சியை தொடர்ந்து வருகிற புரட்சித் தலைவர் ஆட்சியும், புரட்சித் தலைவி ஆட்சியும், இன்றைக்கு விழித்து எழுந்திருக்கிறது.

நாம் எங்கேயோ போய் வீழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆங்கிலத்தை எல்லா வகையிலேயும் மிகச்சிறப்பாக நம் மக்களுக்கு சுற்றுத்தர வேண்டும். ஆனால் என் தாய் மொழி தமிழ் மொழி 'தமிழுக்கும் அமுது என்று பேர், அந்தத் தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்,' 'யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழி போல் இனிதாவதெங்கும் காணோம்', 'தமிழன் என்றொரு ஓனம் உண்டு, தனியே அதற்கொரு குணம் உண்டு',

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. இராம வீரப்பன்]

தமிழன் என்று சொல்லடா, தலை நிமிர்ந்து நில்லடா, 'வாழிய செந்தமிழ் வாழ்க நற்றமிழர் வாழிய பாரத மணித் திருநாடு' என்று எல்லாம் தமிழை முன்வைத்துத்தான் பாடினார்கள். இந்தியாவில் இந்தியனாக இந்தியாவிற்குள்ளே தமிழனாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற நாம் நம்முடைய தலைமுறையில் நம்முடைய இளம் சிறார்களுடைய ரத்தத்திலே தமிழ், உணர்வை புகுத்தத் தவறிவிடுகிறோமோ என்ற அச்சத்தைத் தான் மாண்புமிகு முதல்வர் புரட்சித் தலைவி அவர்கள் இன்றைக்கு இந்த மன்றத்தின் மூலம் இந்த நாட்டு மக்களிடத்திலே கேள்வியாக வைத்திருக்கிறார். ஆகவே இந்த நர்சரி பள்ளிகளை ஒழுங்குபடுத்தவேண்டும். இன்றைக்கு கிராமப்புறங்களிலே கூட நாம் ஆங்கிலம் படித்தால் என்ன? ஆங்கிலம் படித்தால் உயர்ந்த ஜாதி. வெள்ளைக்காரன் கொண்டு வந்தான். அதை எதிர்த்தார்கள், போராடினார்கள், விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள். இன்றைக்கு வெள்ளைக்காரன் போய் 44 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அதற்குப் பிறகு அதைவிட அதிகமாக என்னுடைய பிள்ளை ஆங்கிலம் படித்தால் என்ன என்று தாய் சொல்லக் கூடிய சூழ்நிலைக்கு இந்த நாட்டை மாற்றிவிடக்கூடாது என்பதுதான் நம்முடைய புரட்சித் தலைவி மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களுடைய தலைமையில் இருக்கிற அறிஞர் அண்ணாவினுடைய இரண்டு மொழித் திட்டத்தை அமல்படுத்துகிற இந்தக் கொள்கை என்பதை நான் திட்டவட்டமாகத் தெரிவிக்கின்றேன்.

இதைச் செயல்படுத்துகிறபோது, இது எல்லாப் பள்ளிகளுக்கும் பொருந்தும். மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பள்ளிகளிலே என்ன நடைபெறும் என்றால்—நாங்கள் தேசிய கல்விக் கொள்கையை வகுத்துக் கொண்டிருக்கிற அவர்களையும் கேட்கப் போகிறோம். நீங்கள் தாய்மொழியைக் கொண்டுவிட்டு இந்த நாட்டிலே ஒற்றுமையை வளர்க்க முடியாது. அதை இன்றைக்கு அவர்களும் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தேசிய கல்விக் கொள்கையினுடைய அந்த ஆய்வுக் குழுவிலே நம்முடைய புரட்சித் தலைவி அவர்களுடைய அனுமதியோடு இந்த மாநிலத்தினுடைய கல்வியமைச்சர் என்கிற அந்த உணர்வில் என்னையும் உறுப்பினராக வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே தேசியக் கல்விக் கொள்கை இதை தாண்டிப் போய்விடும் என்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்ல மாட்டேன். இங்கே உங்களுக்கு அன்போடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன், மாண்புமிகு இராமச்சந்திரன் அவர்கள் அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் கூட கவலைப்பட வேண்டாம். எல்லாக் கல்வி நிறுவனங்களிலும் தமிழ்மொழி பயிற்றுவிக்கப் படவேண்டும். பாட மொழி ஆக்குவது என்பது இரண்டாவது கட்டம். நாம் அதற்கு அப்புறம் போவோம். ஆனால் எங்கே நாங்கள் தடுத்து நிறுத்துவோம் என்பதையும் சொல்லிவிடுகிறேன். எங்கேயாவது நர்சரியிலே படித்தாவிட்டு வருகிறார்

[திரு. இராம வீரப்பன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

கள். 6-வதில் வந்து நம்முடைய பள்ளிகளுக்குள்ளே நுழைகிறார்கள். அங்கே நீ தமிழிலே பரீட்சை எழுது என்று அரசாங்கம் கேட்கும். அல்லது 7-வது படித்துவிட்டு வருகிறார்கள். 8-வதற்கு உள்ளே நுழைவார்கள். அங்கே பரீட்சை எழுது, தமிழிலே எழுது என்று கேட்போம். நான் இதைச் சொல்வதற்குக் காரணம், ...

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : 2-30 மணியாகிவிட்டது. திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு.

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இது குறித்து மீண்டும் நம்முடைய கல்வியமைச்சர் அவர்கள் கல்வித்துறை அதிகாரிகளோடு மாண்புமிகு முதலமைச்சரோடு, கலந்து பேசி, இறுதியாக அறிவிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நீங்கள் சொல்வதிலே பல குழப்பங்கள் இருக்கின்றன. கவர்ன்மென்ட் ஸ்கூல்களிலே எலிமென்டரி ஸ்கூல் இருக்கிறது. அதிலே தமிழிலே சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். இங்கிலீஷ் மட்டும் இங்கிலீஷிலே எடுப்பார்கள். நீங்கள் சொன்ன மாதிரி 30,000 ஸ்கூல்கள்—நர்சரி ஸ்கூல்கள் இருக்கின்றன. அதிலே தமிழ் மட்டும் தமிழிலே இருக்கும். மற்றவைகளையெல்லாம் இங்கிலீஷிலே சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். இங்கிலீஷிலே படித்து வருகின்றவனை கொண்டு போய் 8-வதிலே வந்து கணிதத்தை தமிழிலே எழுது என்றால் எப்படி எழுத முடியும்? எழுத முடியாது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அவர் இன்னும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவர் குழம்பிவிட்டு என்னையும் குழப்ப முயற்சிக்கிறார். மொழி, தயவு செய்து அதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். தமிழ் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்பது தான் இந்த அரசாங்கத்தினுடைய எண்ணமே தவிர

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பயிற்று மொழி என்பது வேறு விஷயம். இரண்டாவதாக அதற்குப் போவோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார். திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு.

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : நானும் அவரைக் குழப்பவேண்டாம், அவரும் என்னைக் குழப்ப வேண்டாம். நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால் கீழே இங்கிலீஷ் மீடியத்திலே நர்சரியிலே படித்துவிட்டு வந்தவர்களுக்கு இங்கிலீஷ் மீடியம்தானே இருக்கும். தமிழ் சப்ஜெக்ட் மட்டும் தான் தமிழிலே இருக்கும். தமிழ் படிக்கின்றவர்கள் தமிழிலே எழுதலாம். ரைட்

1991 செப்டம்பர் 13]

[திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு]

இங்கிலீஷிலே இருக்கிற மற்ற சப்ஜெக்ட்களையும்—மேதீஸ், ஈயன்ஸ், சோஷியல் ஸ்டடீஸ் எல்லாம் இங்கிலீஷிலே படித்து விட்டு வருகிறவர்களைக் கொண்டு, 6-வது, 7-வது, 8-வதிலே தமிழிலே எழுதச் சொன்னால் எப்படி? முடியாது.

பிற்பகல் 2-30

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. எஸ்.ஆர். பாலசுப்ரமணியன்.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வியமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதிலே நான் அவருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இந்திய அரசியல் சட்டம் ஆர்ட்டிகிள் 29 க்ளாஸ் (2)..... "No citizen shall be denied admission into any Educational Institution maintained by the State or receiving aid out of State Funds on grounds only of religion, race, caste, language or any of them" என்று இருக்கிறது. திடீரென்று, தமிழ் படிக்காத மாணவர்களை தமிழில் நீங்கள் பரீட்சை எழுத முடியாவிட்டால் உன்னைச் சேர்க்க மாட்டேன் என்று சொல்வது பொருத்தமாக இருக்க முடியுமா? அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமாக இருக்காதா என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. இராம விரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் இந்த விளக்கத்தை அவர்கள் பெற விரும்புவார்கள் என்றுதான் முதலிலே அதைச் சொல்லாமல் இதைச் சொன்னேன். இன்றைக்குக் கேரளாவிலே, ஆந்திராவிலே, கர்நாடகத்திலே மற்ற மாநிலங்கள் அனைத்திலும் அந்தத் தாய் மொழியை ஒன்றாவதிலிருந்து பத்தாவது வரை கட்டாயமாகப் படித்தாக வேண்டும் என்று இருக்கிறது. துரதிருஷ்டமிக்க தமிழ் நாட்டிலேதான் நாம் 1968-ம் ஆண்டு பிறப்பித்த ஒரு அரசாணையின் விளைவாக ஆங்கிலம் அல்லது இந்திய மொழிகளிலே ஒன்று என்று போட்டதன் விளைவாக, தமிழ் அதற்குப் பிறகு இந்திய மொழிகளிலே ஒன்று என்று இல்லை. ஆங்கிலம் அதற்கு அடுத்து இந்திய மொழிகளில் ஒன்று. நான் மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களை அன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். கர்நாடகத்தில் நடைபெறுகிறபோது, மற்றும் ஆந்திராவில் நடைபெறுகிறபோது, மராட்டியத்தில் நடைபெறுகிறபோது, அங்கே இருக்கிற தமிழ் மக்கள் எல்லாம் கன்னடம் படிக்கவேண்டும்; மலையாளம் படிக்க வேண்டும் என்று முயற்சி எடுக்கிறபோது இங்கே இருப்பவர்களையும் நாம் தமிழ் மொழியைப் படிக்க வேண்டும் என்று தான் சொல்கிறோம். அஸ் எ லேங்வேஜ். நாம் வற்புறுத்தவில்லை. அதே நேரத்தில் நீங்கள்

[1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன் அவர்கள்.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. தமிழ் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லக்கூடாது என்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்லமாட்டேன். அவ்வாறு சொல்லவில்லை. ஆனால் இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமாக இருக்கிறது அந்தக் கொள்கை. ஏனென்றால் மீண்டும் கீழே சொல்கிறார்கள், Article 30 Clause (1)—இல்

'All minorities whether based on religion or language shall have the right to establish and administer educational institutions of their choice'

ஆக அதற்குத் தடையாக நம்முடைய கொள்கை இருக்க முடியுமா? அமைய முடியுமா? அண்டை மாநிலங்களில் இருக்க முடியும் என்று சொன்னால் அப்படித் தடை செய்யப்பட்டு இருக்கிறதா என்பதையும் பார்த்த பிறகு கொள்கை வகுக்க வேண்டும். அதிலே குழப்பம் வந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அதைத்தான் நான் கேட்கிறேன். மற்ற மாநிலங்களில் எல்லாம் இது அரசியல் சட்டத்திற்கு உட்பட்டது என்றால் அந்த மாநிலத்தில் அவர்கள் தாய்மொழியைப் பள்ளிக் கல்வியிலேயே அவர்கள் படிக்க வேண்டும் என்று கட்டாயப் படுத்த முடியும் என்றால் அது தமிழகத்திலே நம்மாலே முடியாமல் போய் டும் என்று கருதுகிறீர்களா? அதற்கு விடையாக மாண்புமிகு விழுதலமைச்சர் அவர்கள் அதற்கு ஒரு விடையை வைத்து இருக்கிறார். இங்கே தமிழைப் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்கிற போது ஆங்கிலத்தை நாம் வற்புறுத்துகிறோம். இரண்டு மொழி என்று சொன்னதற்குப் பிறகு என்னுடைய தாய்மொழி என்னவாயிற்று என்று யாராவது கேட்டால் அவர்கள் அவர்களுடைய தாய்மொழியைப் படித்துக்கொள்ளலாம். இதுதான் அரசாங்கத்தினுடைய நியதி. இதை நீங்கள் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். தமிழ்நாட்டிலே நீங்கள் தமிழைக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். அதற்குப் பிறகு என்னுடைய தாய்மொழி என்ன என்று கேட்டால் உங்களுடைய தாய்மொழியை நீங்கள் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள்.

1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு செல்வி ஜெ. ஜெயலலிதா : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருநாவுக் கரசு அவர்கள் எழுப்பிய ஒரு ஐயத்திற்கு ஒரு விளக்கத்தை நான் கூறுவது அவசியம் என்று கருதுகிறேன். நம்முடைய மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இப்போது வலியுறுத்தியதைப்போல் இனிமேல் தமிழ் கட்டாயப் பாடமாக்கப்படும். எனவே இனிமேல் முதலாவது தொடக்கப்பள்ளி நிலையில் இருந்து படிக்கப் போகும் பிள்ளைகளுக்கு எதிர்க்காலத்தில் பிரச்சினை இருக்காது. ஆனால் ஏற்கனவே கல்வி பயிலத் தொடங்கிவிட்ட பிள்ளைகள், வெவ்வேறு வகுப்புகளில் இருக்கிற பிள்ளைகளின் நிலை என்ன என்ற ஐயப்பாட்டைத்தான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருநாவுக் கரசு அவர்கள் எழுப்பினார்கள். இப்போது 8-வது வகுப்பில் சேர் கிற ஒரு குழந்தை அதாவது ஆங்கிலத்தில் படித்துவிட்டு, திடீரென்று சயன்ஸ் பாடத்தையோ, கணிதப் பாடத்தையோ தமிழில் எழுதச் சொன்னால் எப்படி முடியும் என்று கேட்டார்கள். இந்த ட்ரான் ஸிஷன் பிரியடைப் பொறுத்த வரையில் நிச்சயமாக சயன்ஸ் பாடங்களையோ, கணிதம் போன்ற பாடங்களையோ தமிழில் எழுத வேண்டுமென்று வற்புறுத்த மாட்டோம். ஆனால் அவர்கள் தமிழைப் பயின்று இருக்கிறார்களா என்பதைச் சோதனை செய்ய தமிழில் ஒரு பரீட்சை அவர்களுக்கு வைக்கப்படும் என்பதைத்தான் நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி.)

பிற்பகல் 2-35

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ர மணியன்.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் அதற்குக் குறுக்கே வரவில்லை. ஆனால் கல்வியமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல் இந்தப் பேர வையில் நாம் பெரும்பாலும் தமிழில்தான் பேசுகிறோம். அனைத்து கொள்கை விளக்கம் போன்றவற்றை எல்லாம் ஆங்கிலம் தமிழில் தான் வைக்கிறார்கள். அதேபோல் தமிழில் பேசலாம். ஆங்கிலத் தில் பேசலாம். விரும்பினால் தெலுங்கில் பேசலாம். மலையாளத் தில் பேசலாம். கன்னடத்தில் பேசலாம். காரணம் இவையெல் லாம் அண்டை மாநில மொழி என்பதால். நம்முடைய எல்லைப் பகுதியில் இருந்து வருகிற உறுப்பினர்கள் அவர்களுக்கு தெரிந்த மொழியில் பேசலாம் என்ற வகையில் இணை ஆட்சிமொழியாக இங்கே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

உதாரணமாக எங்கள் கட்சி உறுப்பினர் திரு. வெங்கடராம ரெட்டி அவர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்று சொன்னால் அவரோடு நாம் பேசுகின்ற தமிழைப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்றாலும்கூட தெளிவாக தமிழிலே அவரால் கருத்துக்களை எடுத்துரைக்க முடியுமா என்றால் எடுத்துரைக்க முடியாது. அவர் வேறு மொழி யிலே எடுத்துரைக்கலாம். அவருக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்திருப்பதாலே ஆங்கிலத்தில் பேச முடியும். ஆக இவைகளெல்லாம் அரசியல்

[திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

சட்டத்திலே நமக்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்ற விஷயங்கள். இவற்றிற்கு எதிராகப் போகாமல் இருந்தால் நிச்சயமாக தமிழ் மொழியினுடைய உரிமையைக் காப்பதில் நாங்கள் உங்களோடு முழுக்க முழுக்க ஒத்துழைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம்.

அதே போல அம்மையாரைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அவருடைய தாய் மொழி அங்கே ஆங்கிலமாக இருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு கூட உத்தரபிரதேசத்திலேயும், மத்திய பிரதேசத்திலேயும் பக்கத்திலேயிருக்கிற அண்டை மாநிலங்களிலேயும் இனிமேல் இங்கே இந்தி மட்டும் கற்பிக்கப்படும், ஆங்கில மொழியே கிடையாது என்று சொன்னபோது, அதே கேள்வியைத்தான் இதே சபையிலே நான் கூட எழுப்பியிருக்கிறேன்.

அதே போலத்தான் அதற்கு இடையூறாக வந்துவிடக்கூடாது. சிறுபான்மையினர் சமுதாயத்தினருக்கு, மொழி சிறுபான்மையினருக்கு அவர்களுக்கு இருக்கின்ற வசதிகளை எந்த விதத்திலும் குறைத்து விடாமல் தமிழை முதல் வகுப்பிலே இருந்து சொல்லிக் கொடுப்பது நிச்சயமாகத் தவறில்லை. அதற்கு இடையூறாக நான் வரவில்லை. அதற்கு எதிராகவும் நான் சொல்லவில்லை. நான் சொல்ல வருகிற விஷயம், திடீரென்று 7-வது வகுப்பிலே, 8-வது வகுப்பிலே, 9-வது வகுப்பிலே தமிழிலே நீங்கள் பரீட்சை எழுதினால் தான் அடுத்த வகுப்புக்கு போகமுடியும் என்று சொன்னால் நிச்சயமாக இந்திய அரசியல் சட்டத்திலே இருக்கின்ற உரிமைக்கு அது விரோதமாக அமைந்துவிடும் என்று தான் நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: திரு. ச. இராமச்சந்திரன்.

திரு. ச. இராமச்சந்திரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் இந்த பிரச்சினையை எழுப்பியது ஒரே அடிப்படையில் தான். ஆக பயிற்று மொழி என்பது வேறு. தமிழை ஒரு மொழியாக தமிழ்நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய மாணவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதிலே அரசியல் சட்டத்தை வைத்து விதி விலக்குகள் என்பன போன்றவற்றை வைத்து அனாதை கெடுத்து விடுவார்கள். ஆகவே அரசு அதிலே எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் தமிழ் ஆட்சி மொழி. ஆக தமிழ் தெரிந்தால்தான், அந்த மொழி தெரிந்தால்தான் அவர்கள் ஆட்சிப்பணிக்கே கூட வர முடியும். ஆக தாய்மொழி எதுவாக இருந்தாலும், சிறுபான்மையாக இருந்தாலும்கூட, ஆட்சி மொழி என்று ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு மொழியினை, ஒரு மொழியாக ஆரம்பத்திலே இருந்து படிப்பதற்கு, தேவைப்பட்டால் எப்படி மற்ற மாநிலங்களிலே ஒரு சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதோ அது போல கொண்டுவருவதற்கும் அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் நிலை.

1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : கரெக்ட். அடுத்து மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இதிலே மிகத் தெளிவாக நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தியாவிலே இருக்கின்ற மற்ற மாநிலங்களிலே நடைபெற முடியும், அது அரசியல் சட்டத்திற்கும் உட்பட்டது என்றால் ஒரு 3 ஆயிரம், 4 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு வரலாற்றைக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த தமிழ்நாட்டில் அது நடைபெற முடியாது என்றால் எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? அது அறிஞர் அண்ணாவுக்கு நாம் செய்கின்ற கடமையாகாது. ஆகவே தான் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதைத்தான் மீண்டும் சொல்கிறேன்.

தமிழைப் படிக்க வேண்டுமெனில், அனைத்து சப்ஜக்ட்டையும் தமிழில் படிக்கவேண்டுமென்பதில்லை. ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். எக்சாமினேஷன்களில் ஒரு சப்ஜக்ட், ஏதாவது ஒரு மாநில மொழியிலே, எக்சாம் எழுத வேண்டும். அதில் தமிழில் நாம் ஒரு சப்ஜெக்ட் எழுதுகிறோம். அதுபோல ஒரு பரீட்சை தமிழில் வைக்கப்படும். அதில் எனக்கு என்ன கஷ்டம் என்றால் இன்றைக்கு அது எங்கே கொண்டுவர வேண்டியிருக்கிறது என்றால் தமிழ்நாட்டில் பிறந்த தமிழ் மக்களே தமிழை வெறுக்கிறார்கள். நாம் இரண்டாம் தர குடிமக்களாக ஆகமாட்டோம் என்றுதான் இந்தியை எதிர்த்தோம். இன்றைக்கு இந்த நாட்டிலே கிராமப்புறத்திலே இருக்கின்ற ஏழைத் தாய்மார்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகளை ஆங்கிலத்திற்கு அடிமையாக்கி இரண்டாம் தர குடிமக்களாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். ஆகவே தான் நாம் 'எலியூருக்குப் பயங்கொண்டு புலியூருக்குள்ளே நுழைந்து விட்டோமோ' என்கின்ற அச்சத்திலே இருக்கிறோம். ஆகவே தான் ந்த உணர்வோடு நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் அன்றைக்கு ஆசிரியர் தினத்திலே சொன்னார்கள்.

6-வது வகுப்பிலே இருந்துதான் ஆங்கிலத்திலே தொடங்கினார் டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன். டாக்டர் ராமசாமி முதலியார், சர் ஆர். கே. ஷண்முகம் செட்டியார், ரைட் ஆனரபிள் ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரி, இவர்கள் எல்லாம் எல்.கே.ஜி., யூ.கே.ஜி. யிலிருந்து ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் இல்லை. அவர்கள் எல்லாம் உலகப் புகழ்மிக்க ஆங்கிலேயர்களாலேயே கண்டு வியக்கப்பட்ட மேதைகளாக ஆங்கிலத்திலே விளங்கினார்கள். ஆகவே இன்றைக்கு ஆங்கிலம் வேண்டும், ஆங்கிலம் வேண்டும் என்கிற ஒரு உயர்ந்த ஜாதி உணர்வை, ஆங்கிலம் படித்தவன்தான் உயர்ந்த ஜாதிக்காரன் என்பதைப்போல கிராமப்புறத்து மக்களிடையே இன்றைக்கு புகுத்திவிட்டோமோ என்ற உணர்வுதான் இருக்கிறது. அண்ணாவின் லட்சியம் அது அல்ல. புரட்சித் தலைவருடைய லட்சியம்

[திரு. இராம. வீரப்பன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

அது அல்ல. அதை இன்றைக்கு செயல்படுத்துவேன் என்று தமிழை ஒரு மொழியாக ஒரு வகுப்பிலேயாவது கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் மற்ற மொழிக்காரர்கள். அவர்கள் ஆங்கிலத்திலே படிக்கட்டும். எதிலே வேண்டுமானாலும் படிக்கட்டும். தமிழைக் கற்றுக்கொள்ளட்டும். அதன் மூலம் நம்முடைய தமிழ்நாட்டு மக்கள் தமிழைக் கற்றுக் கொள்ளட்டும். நம்முடைய தமிழ் காழ்ந்த மொழி அல்ல. அதனாலேதான் வைஸ் சேன்சலர் சொன்னதை சொன்னேன். தமிழும் சரியாக வரவில்லை, ஆங்கிலமும் சரியாக வரவில்லை என்று. ஆக இந்த மொழிக் கொள்கையில் நாம் தெளிவாக இருக்கிறோம். அரசியல் சட்டத்திற்கு முரணாக இல்லை. மற்ற மாநிலங்களிலே வற்புறுத்தப் பட்டிருக்கிறது. நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. நான் அதனாலே தான் சொன்னேன். 1968-லே இருந்த நிலைமையிலே இருந்து மாறி இன்றைக்கு 1991-க்கு வந்திருக்கிறோம். ஆகவே நம்முடைய தமிழைக் காப்பாற்றுவதற்கான ஒரு முயற்சியை நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் இன்றைக்கு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு நீங்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டு, இறுதியாக இங்கே பல்வேறு கோரிக்கைகளை வைத்திருக்கிறீர்கள். உயர் கல்விக்கு எல்லாம் ஒரு குழு அமைக்க வேண்டுமென்று நம்முடைய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்த உறுப்பினர் சொன்னார். கல்வி மேம்பாட்டுக்கு எல்லாம் குழு அமைக்க வேண்டுமென்று சொன்னார். அதைப் பற்றி முடிவு எடுத்து, நம்முடைய முதலமைச்சர் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவி அவர்கள் அறிவிக்க வேண்டுமென்று ஆணை பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். மாநில கல்வி ஆலோசனைக் குழு அனைத்திந்திய அண்ணாதி. மு. கழகம் தனது தேர்தல் அறிக்கையில் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்தவும், படிப்பற்ற மக்களுக்குக் கல்வி புகட்டவும், ஒரு ஆலோசனைக் குழு அமைக்கப்படும் என தெரிவித்திருந்தது. இதற்கேற்ப, தமிழ்நாட்டில் 'மாநில கல்வி ஆலோசனைக் குழு' திறமையும் புகழும் வாய்ந்த கல்வித் துறை நிபுணர் ஒருவரது தலைமையில் அமைக்கப்படும். இக்குழுவில் தகுதி வாய்ந்த கல்வியாளர்களும், பல்கலைக் கழக துணை வேந்தர்களும் உறுப்பினர்களாக இருப்பர். இக்குழு கல்வி வளர்ச்சிக்கும், கல்வித் திட்டங்கள் மற்றும் கல்வித் துறை நிர்வாகப் பணிகள் ஆகியவற்றிற்கு அடிப்படையாக அமையும் வகையில் ஆலோசனைகளை அரசுக்கு வழங்கும்.

பிற்பகல் 2-40

தமிழ்நாடு மாநில உயர்கல்விக் குழு அமைத்தல். Tamil Nadu State Council for higher Education ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் உள்ள பல்கலைக் கழகங்களின் செயல்பாட்டை ஒருங்கிணைக்கவும், உயர் கல்வியின் தர மேம்பாட்டினை உறுதிப்படுத்தவும் ஒரு மாநில உயர் கல்விக் குழுவினை Tamil Nadu State Council for Higher Education ஏற்படுத்துமாறு பல்கலைக் கழக மானியக் குழு பரிந்துரை செய்

1991 செப்டம்பர் 13]

[திரு இராம வீரப்பன்]

துள்ளது. இதற்கிணங்க இவ்வரசு தமிழ்நாடு மாநில உயர் கல்விக்குழுவினை அமைத்திட உத்தேசித்துள்ளது. இக்குழுவில் சிறப்புமிக்க கல்வியாளர்களும் பல்கலைக் கழக துணைவேந்தர்களும் இடம் பெறுவர். பல்கலைக் கழக மானியக் குழுவிற்கும், தமிழக பல்கலைக்கழகங்களுக்குமிடையேயான ஒரு பாலமாக இது செயல்படும். பல்கலைக் கழகங்களின் திட்டமிட்ட வளர்ச்சி, உயர்கல்வி தர மேம்பாடு, பல்கலைக்கழகங்களுக்கிடையே ஒத்துழைப்பு, வளர்ந்து வரும் அறிவியல் மற்றும் தொழில் நுட்ப முன்னேற்றத்திற்கொப்ப பாடத் திட்டங்களை மாற்றியமைக்க பொதுவானதொரு அரங்கமாக விளங்குதல் போன்ற குறிக்கோள்களை உள்ளடக்கி இது செயல்படும். மேலும், பல்கலைக் கழகங்களுக்கான மாநில மற்றும் மைய அரசு நிதியுதவிகளை பராமரித்து தமிழக பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வழங்குதல் இவ்வமைப்பின் செயல்பாட்டில் ஓர் முக்கிய அம்சமாக இருக்கும். இக்குழு அமைப்பதற்கு வசதியாக பல்கலைக் கழக சட்டங்களில் தக்க திருத்தம் கொண்டு வர இருக்கிறோம்.

இந்த நேரத்தில் நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தமிழரசன் அவர்களும், காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர்களும் ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அங்கே இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் செனட், சிண்டிகேட்டிலே இடம் பெற்றார்களே, அவர்கள் தான் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இல்லையே, இப்போதும் அங்கே இருந்து “ஆதிக்கம்” செலுத்துகிறார்களே என்று எல்லாம் சொன்னார்கள். அதற்கு, அவர் மறந்துவிட மாட்டார் என்று கருதுகிறேன். முதன் முதலில் இங்கே வந்த உடனேயே மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுடைய அனுமதியோடு, போன கூட்டத்தொடரிலேயே சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றி விட்டோம். அவர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் என்ற அடிப்படையில்தான் அங்கே இடம் பெற்றிருக்கிறார். சட்டமன்ற உறுப்பினராக எப்போது இல்லையோ, இயற்கையாக அது போக வேண்டும். ஆனால் என்ன ஒரு கஷ்டம் ஏற்பட்டது என்றால், “The Madras University Act” என்பது ஒரு பழைய சட்டம். அதை அப்போது ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதிலே இப்படி வருமென்று நினைக்கவில்லையோ என்னவோ தெரியவில்லை. அந்த விதி இல்லை. ஆகவே, அவர்கள் அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். அந்தத் திருத்தம் செய்யப்பெற்று, மத்திய அரசாங்கமும் கல்வித் துறைக்குள்ளே நுழைந்துவிட்ட காரணத்தினாலே, கன்கரன்ட் லிஸ்டில் இருக்கிற காரணத்தினாலே மத்திய அரசினுடைய ஒப்புதலுக்காக போய் நிற்கிறது. அது வந்த உடனேயே, அவர்கள் அந்தப் பதவியிலிருந்து போய்விடுவார்கள். நியாயமாக, தார்மிக ரீதியாக, அவர்கள் அந்தப் பதவியிலிருந்து விலகிக் கொள்ள வேண்டுமென்று இந்த அவையின் மூலம் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தால்தான் பொறுப்பு வகிக்க முடியும் என்று சட்டம் இருக்கிற

[திரு. இராம வீரப்பன்] [1991 செப்டம்பர் 13]

பொழுது, நான் சட்டமன்ற உறுப்பினர் பதவியில் இல்லை, இன்னும் சொல்லப்போனால் தோற்கடிக்கப்பட்டவர்கள். அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் அந்தப் பதவியை பிடித்துக் கொண்டு இருப்பது மரபும் அல்ல, நியதியும் அல்ல, நியாயமும் அல்ல. இந்த வேண்டுகோளை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு—இந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுடைய சார்பிலே தான் அவர்கள் இரண்டு பல்கலைக் கழகங்களிலும் இருக்கிறார்கள். தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்திலே இருப்பவராலே எந்தத் தொல்லையும் இல்லை. ஆனால் இந்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலே ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இருவர். அந்த ஆதிக்கத்தை—மக்களே உங்களுடைய ஆதிக்கத்தை நீக்கிய தற்குப் பிறகு, இந்தப் பல்கலைக் கழகத்திலே போய் ஏன் தொங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதை அவர்கள் மிகுந்த நியாய உணர்வோடு நடந்துகொண்டு, நாளையே அவர்களுடைய ராஜிநாமாவை அனுப்பி விடுவார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆகவே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தமிழரசன் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அந்தச் சட்டம் நிறைவேறியாகி விட்டது.

அடுத்தது, தொழில் நுட்பக் கல்வி மேம்பாடு. தொழில் நுட்பக் கல்வியினை மேம்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளை அரசு எடுத்து வருகிறது. தற்போதுள்ள வசதிகளை பயன்படுத்தி கூடுதல் மாணவர்களை சேர்த்தல், புதிய பட்டப்படிப்பு, பட்ட மேற்படிப்பு பாடப்பிரிவுகள் துவங்குதல், பி.எஸ்ஸி. பட்ட தாரிகளுக்கு வாய்ப்பளிக்கும் வகையில் சென்னை தொழில் நுட்ப பயிலகம் (எம்.ஐ.டி.) வழங்கும் பி.டெக். பாடப் பிரிவுகள் மற்றும் புதிய பாடப் பிரிவுகள் துவங்குதல், மேலும் அச்சப் பயிலகம் (பிரிண்டிங் டெக்னாலஜி), தோல் பதனிடும் பயிலகம் (லெதர் டெக்னாலஜி), நெசவு தொழில் நுட்பப் பயிலகம் (டெக்ஸ்டைல் டெக்னாலஜி), கெமிக்கல் தொழில் நுட்பப் பயிலகம் (கெமிக்கல் டெக்னாலஜி).....

பிற்பகல் 2-45

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒரு கோரிக்கை. இந்தமாதிரி ஒரு அறிக்கையாக இருப்பதை உறுப்பினர்களுக்கு சுற்றறிக்கை மூலம் அனுப்பிவிடலாம். இப்படிப்பட்ட ஒரு அமைப்பு நிறுவ இருக்கிறோம் என்று மட்டும் தாங்கள் அறிவித்து அந்த முழு அறிக்கையையும் உறுப்பினர்களுக்கு சுற்றறிக்கை மூலம் அனுப்பலாம் என்ற யோசனையைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : இந்தத் திட்டத்தைத் தெரிவிக்கிறபோது, விவரம் இல்லாமல் போய்விடும். இதை முதல்வர் அவர்களுடைய அனுமதியோடுதான் இங்கே அறிவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. நான் குறிப்பிட்ட அந்தப் பயிலகங்களின் ரகத்தை உயர்த்துதல் ஆகிய சிறப்புப் பணிகள் மேற்கொள்ளப் பட உள்ளன.

1991 செப்டம்பர் 13]

[திரு. இராம வீரப்பன்]

தொழில் நுட்பத்தில் மேற்படிப்புக்காக மாணவர்கள் வெளி நாட்டிற்குத்தான் செல்ல வேண்டுமென்ற நிலையை படிப்படியாக மாற்றி நம் நாட்டிலேயே இந்த வசதிகளைப் பெருக்குவதே இத்தகைய பணிகளின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

இப் பணிகளுக்கென, அடுத்த ஐந்தாண்டுகளில் ஏறத்தாழ ரூ.400 கோடி கூடுதல் செலவாகும் என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதற்காக உலக வங்கியின் உதவியினை நாடப்படும். எனினும், தற்போதுள்ள பாலிடெக்னிக்குகளின் தர உயர்வுக்காக உலக வங்கியின் கடன் வசதியினைப் பெற ரூ. 76 கோடி செலவில் திட்டம் ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்திட்டத்தின்கீழ் முதலில் மாநில அரசு செலவு செய்து, அந்தத் தொகை இந்திய அரசின் மூலம் உலக வங்கியிலிருந்து கடனாகப் பெறப்படும். திட்டத்தை நிறைவேற்றிய பிறகு 30 ஆண்டுகளில் மாநில அரசு திரும்பக் கொடுக்கும்.

அடுத்து தமிழ்நாட்டில் புதிய ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்களை ஏற்படுத்துதல் பற்றி நாம் ஆலோசிக்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் உள்ளோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அதை எடுத்துச் சொன்னார்கள். சில பேர் ஆசிரியர் பயிற்சியை வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். சிலர் அதிகமாக ஆசிரியர் பயிற்சி வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இன்றைக்கு 35,000 பேர் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றவர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். இதற்கிடையிலேதான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆரோக்கியசாமி அவர்கள் சொன்னதுபோல சிலபேர் அல்லது திருவாடானை தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர் சொல்வது போல சிலபேர் அரசாங்கத்தினுடைய அனுமதியில்லாமல் ஆரம்பித்துவிட்டு, 10,000 ரூபாய், 15,000 ரூபாய் கேப்பிடேஷன் பீஸ் வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களாகப் பயிற்சியை முடித்துவிட்டு, எங்களிடம் பரீட்சை எழுத அனுமதிக்க வேண்டுமென்று வரும்போது, உச்சநீதிமன்றம் ஒரு தீர்ப்பு அளித்தது. நீங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் ஆரம்பித்துக்கொள்ளுங்கள், ஆனால் பரீட்சை எழுதுவதற்கு அரசாங்கத்தின் அனுமதி வேண்டுமென்று உச்ச நீதிமன்றம் இறுதியாகத் தீர்ப்பு அளித்துவிட்டது. ஆகவே, இந்தப் பள்ளிகளை நடத்துகிறவர்கள் திட்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இதை மனிதாபிமான உணர்வோடு மாணவர்களின் நலனைக் கருத்திற்கொண்டு மாண்புமிகு முதல்வரவர்கள் பரிசீலிப்பார்கள் என்று சொல்லி, இன்றைக்கு இருக்கும் சூழ்நிலையில் இந்த ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் அல்லது நிறுவனங்கள் மேலும் மேலும் தொடருவதை கொஞ்ச காலத்திற்கு நிறுத்தி வைப்பது என்று நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் முடிவெடுத்திருக்கிறார்கள்.

அரசு ஆணைப்படி தமிழ்நாட்டில் உள்ள அங்கேரிக்கப்பட்ட தனியார் ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் 40-க்கும் மேற்படாத மாணவர்கள் சேர்க்கப்படுகின்றனர். அரசின்

[திரு. இராம வீரப்பன்]

[1991 செப்டம்பர் 13]

மாவட்ட ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனம் ஒவ்வொன்றிலும் ஆசிரியர் பயிற்சிக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்படும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 50. மாநிலத்தில் உள்ள ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்களில் ஒரு ஆண்டில் ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு சேர்த்துக்கொள்ளப்படும் மாணவர்கள் மொத்த எண்ணிக்கை 4,000 ஆகும். இடைநிலைக் கல்வி ஆசிரியர் நியமனத்திற்காக மாவட்ட வேலைவாய்ப்பு அலுவலகங்களில் இதுவரை சுமார் 35,000 பேர்கள் தங்கள் பெயர்களைப் பதிவு செய்துள்ளனர். இவர்களுக்குப் படிப்படியாக பத்து ஆண்டுக் காலத்திற்குள் வேலைவாய்ப்பு அளிக்கப்படும். தற்போதுள்ள ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்களே போதுமானதாக இருப்பதால் மேற்கொண்டு தமிழ்நாட்டில் புதிதாக ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்கள் இப்போது தொடங்கப்பட வேண்டாமென்று அரசு முடிவெடுத்துள்ளது.

இந்த நேரத்தில் ஒரு துயரமான செய்தி. இன்றைக்கு வேலைவாய்ப்பிற்காகப் பதிவு பெற்றிருக்கிறார்களே ஆசிரியர்கள், இதிலே துரதிருஷ்டவசமாக தமிழ்ப் பண்டிதனாகப் பட்டம் பெற்றவன் 1973-74-லிருந்து வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிறான். மற்றவர்கள் எல்லாம் 1982, 85, 88-க்கு வந்து விட்டார்கள். 15 ஆண்டுகளுக்குமேல், தமிழைப் படித்த குற்றத்தால் ஆசிரியர்களாக முடியாமல் இருக்கிறார்கள். இதிலே இன்னொரு கஷ்டம், 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் படித்தவன் இன்றைக்கு இருக்கிற மாணவர்களுக்கு எப்படிப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும்? இன்றைக்கு இருக்கிற மாணவர்களின் தரம் என்ன, வளர்ச்சி என்ன? ஆகவேதான் தமிழ், தமிழ் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்து பயனில்லை. செயல் திட்டத்திற்கு இறங்கியாக வேண்டும். இந்த வகையில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் புரட்சித் தலைவி அவர்களுக்கு நீங்கள் அனைவரும் உறுதுணையாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, இறுதியாக சிறுபான்மை நிறுவனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், ஆசிரியர்கள் எல்லோரையும் அவர்களாகவே நியமித்துக் கொண்டு, வழக்கு மன்றத்திற்குப்போய், அங்கேயும் உச்ச நீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்றத்திலே பல உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்து, நாமெல்லாம் சம்பளங்களைக் கட்டிக் கொண்டே இருக்கிறோம். இறுதியாக மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் இதற்கு ஒரு முடிவைக் கண்டுவிட வேண்டும், அதற்கு அரசாங்கத்திற்குச் செலவானாலும் கவலையில்லை என்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அதைத்தான் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

1978ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிறுபான்மை மற்றும் சிறுபான்மையினரல்லாத தனியார் பள்ளிகளுக்கு நிதியுதவி இன்றி அரசு டீங்கீகாரம் வழங்கி வருகின்றது. இப் பள்ளிகளில் நிர்வாகத்தினர் ஆசிரியர்களை தொகுப்பூதியம் அடிப்படையில் நியமனம் செய்து வருகின்றனர். இம்மாதிரியான தனியார் பள்ளிகள்

1991 செப்டம்பர் 13] [திரு. இராம வீரப்பன்]

கன்னியாகுமரி, திருநெல்வேலி போன்ற தென் மாவட்டங்களில் அதிகமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பள்ளிகளில் உள்ள ஆசிரியர்கள், அரசுப் பள்ளிகளில் பணி புரியும் ஆசிரியர்களுக்கான ஊதியம் வழங்க அரசிற்கு கோரிக்கை விடுத்துள்ளனர். ஒரு சில பள்ளிகள் மானியம் கோரி உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்தனர். உயர் நீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பில் மானியம் கொடுக்க வேண்டுமென தீர்ப்பு அளித்துள்ளது. அரசு இந்த உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பினை எதிர்த்து உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்துள்ளது.

இதற்கிடையில் 1987-88-ஆம் கல்வியாண்டுவரை தொடங்கப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்ட அனைத்து சிறுபான்மை மற்றும் சிறுபான்மையினரல்லாத சுமார் 332 பள்ளிகளுக்கும் மானியம் 1—6—1991 முதல் வழங்கலாம் என குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின்போது, ஆளுநர் தலைமையில் 17—4—1991-ல் கூடிய ஒரு கமிட்டியில் முடிவெடுக்கப்பட்டது. இவற்றிற்கு மானியம் வழங்கினால், ஆண்டொன்றுக்கு ரூ. 6.12 கோடி அரசுக்குச் செலவாகும்.

இந்த 332 பள்ளிகளுக்கும் மானியம் அளிக்காவிடில், இப் பள்ளிகளின் மேலாண்மையினர், இவற்றில் பணிபுரியும் ஆசிரியர் மற்றும் ஆசிரியரல்லாத பணியாளர்களுக்கு ஊதியம் வழங்காமல் போகலாம். இதனால் இவற்றில் பணிபுரிபவர்களுக்கு மிகுந்த நிதி நெருக்கடி ஏற்படும்.

பிற்பகல் 2-50

உச்ச நீதிமன்றத்தில் இதுகுறித்து வழக்கு இன்னும் நிலுவையில் உள்ளது. பாதிக்கப்படும் ஆசிரியர்கள் உண்ணா விரதம் போன்ற போராட்டங்களில் ஈடுபடுகின்றனர். எனவே, அவைகளைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, தற்போது கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பாதிக்கப்பட்ட சில ஆசிரியர்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்தாலும் இது வரையிலும் அனுமதி அளிக்கப்பட்டுள்ள பள்ளிகளுக்கு மட்டும் நிதியுதவி அளித்துவிட்டு, இனி ஆரம்பிக்க இருக்கும் பள்ளிகளுக்கு நிபந்தனைகளைக் கடுமையாக்கி ஆணையிட வேண்டுமென்று அரசு முடிவெடுத்திருக்கிறது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் நீண்ட நேரம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உறுப்பினர்கள் மன்னிக்க வேண்டுமென்று கேட்டு, வெட்டுத் தீர்மானங்களை எல்லாம் அவர்கள் திரும்பப் பெற வேண்டுமென்று கேட்டு, இந்த மானியத்தை நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று அன்போடு தங்கள்மூலம் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[1991 செப்டம்பர் 13]

திரு. ச. அழகிரி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ...

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இப்போது மணி 2.51. சரி, கேளுங்கள்.

திரு. ச. அழகிரி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அங்கீகரிக்கப்படாத தனியார் ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்களைப்பற்றி சொல்கிறபோது, ஒரு தெளிவான விளக்கத்தைப் பெற விரும்புகிறேன். அவர்கள் பரீட்சை எழுதுகிறபோது, நிறுவனங்கள் திண்டாடுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். நிறுவனத்தினர் யாரும் திண்டாடுவது கிடையாது. மாணவர்கள் தான் திண்டாடுகிறார்கள். ஒன்று, அந்த நிறுவனங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் அல்லது இழுத்து மூடப்பட வேண்டும். பெரிய பெரிய நிறுவனங்களை அவர்கள் கட்டிக்கொண்டு மாணவர்களிடம் நிறைய பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அதன்பிறகு பரீட்சை எழுத முடியாமல் மாணவர்கள் திண்டாடுகிறார்கள். எனவே அரசு அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் சரியான கொள்கையை உருவாக்க வேண்டும். குறிப்பாக ஒரு பேருந்து இருக்கிறது என்று சொன்னால்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அவர்கள் பதில் சொல்வார்கள். நீங்கள் உதாரணம் எல்லாம் சொல்ல வேண்டாம்.

திரு. ச. அழகிரி : தயவுசெய்து அதற்கு தெளிவான முடிவைச் சொல்ல வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்களைப் பொறுத்தவரை, அது ஒரு காட்டுக்குள்ளே நுழைந்து வேட்டையாடுவதைப் போல நடந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு தொழிலாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, அரசாங்கம் அதற்குப் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது என்றாலும், மாணவர்கள் படித்துவிட்டார்களே, என்ன செய்வது, என்ன செய்வது என்ற கேள்வி எழுந்து இருக்கிறது. இனிமேல் அந்தப் பயிற்சி நிறுவனங்களை அனுமதிக்கப் போவதில்லை என்பது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுடைய முடிவு. இதுவரை நடைபெற்று முடிந்து, படித்திருக்கிற அந்த மாணவர்களின் நிலை என்ன, எவ்வளவு பேர் படித்திருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு எப்படி வழி காண்பது என்பதுபற்றி மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களும் மற்ற துறை அதிகாரிகளோடு, மற்றவர்களோடு கலந்து ஆலோசித்து, உரிய முடிவுகளை அறிவிப்பார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : ஒரே கேள்வி தான். டாக்டர் குமாரதாஸ். கேள்வியாகக் கேளுங்கள்.

டாக்டர் தே. குமாரதாஸ் : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ஊதியம் இல்லாத ஆசிரியர்களுக்கு ஊதியம் வழங்குவதாகச் சொன்னதற்கு நன்றி. ஆனால் அது எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு வழங்கப்படும்? தொடர்ச்சியாக வழங்கப்படுமா? அதற்கு முன் பணியாற்றி வந்தவர்களுக்கும் வழங்கப்படுமா? அப்படி உத்தேசம் உள்ளதா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கு இருக்கிறது. அந்த வழக்கு இருக்கிற சூழ்நிலையில் இன்றைக்கு ஒரு முடிவை எடுப்பதற்குக் காரணம், இனிமேலும் இதில் பிரச்சினை நீண்டு கொண்டு இருக்கக் கூடாது என்று தான். ஆகவே, இந்த கல்வியாண்டிலிருந்து முறையாக அனுமதி, அதாவது அரசாங்கத்தின் அனுமதி பெற்றிருந்தால் சில அனுமதிகளில் 3 ஆண்டுகள்வரை உங்களுக்கு சம்பளம் கிடையாது என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அதைத் தொடர்ந்து 4, 5, 6 என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட சட்டச் சிக்கல்கள் எல்லாம் இருப்பதால் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த ஆண்டிலிருந்து சம்பளத்தை முறையாக நாம் செலுத்திவிடலாம், அதற்கு முன்னாலே இருக்கிற பிரச்சினைகள் எல்லாம்—அவர்கள் ஒன்றும் சம்பளம் இல்லாமல் இல்லை, அந்த மாணவர்களிடத்தில் என்ன வசூல் செய்கிறோம் என்பதை நம்மிடத்திலேயாக கணக்குத் தருகிறார்கள்—ஆகவே, Consolidated remuneration என்று சொல்லப்படுகிற தொகுப்பிதயம் என்று அவர்கள் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கணக்கெல்லாம் நமக்கு வருவதில்லை. இதுவரையில் நடந்ததை, சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்புக்குப் பிறகு அது முறையாக பரிசீலிக்கப்படும், ஆனால், இனிமேல் முறையாக அரசாங்கம் அனுமதி கொடுத்திருந்தால் அவர்களுக்கு இந்தக் கல்வியாண்டிலிருந்து அந்த சம்பளம் வழங்கப்படும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திருமதி ரமணி நல்லதம்பி.

திருமதி ரமணி நல்லதம்பி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய தொகுதி கூடங்குளத்தில் ஒரு வேடிக்கையான பிரச்சினை எழுந்திருக்கிறது. அந்த புராஜெக்ட்டுக்காக 10 ஆண்டுகளில் அந்த ஊரையே காலி பண்ண வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இது வெட்டுத் தீர்மானம் தான்.

[1991 செப்டம்பர் 13]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதை வற்புறுத்து
கிறீர்களா ?

திருமதி ரமணி நல்லதம்பி : அதில் கட்டுவதற்கு நிலம்
கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டம் வரும்போது
ஊரையே காலி பண்ண வேண்டும். அப்போது கார்பன்
சேஷன் கேட்பார்கள் என்பதற்காகத் தான் புதிய கட்டிடங்கள்
கட்டக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். அங்கே ஒரு மேல்
நிலைப் பள்ளி இருக்கிறது. அது ஆர்.சி. நிர்வாகத்தைச்
சேர்ந்தது. அதை இடிக்க வேண்டுமென்று உத்தரவாகி
யிருக்கிறது. அதை இடித்தால் அங்கே படிக்கும் 600 பிள்ளை
களும் என்னாவது? வேறு மேல் நிலைப் பள்ளிகளே அங்கே
இல்லை. அவர்களுடைய பள்ளிப் படிப்பு இடையிலே நின்று
போகும். இதற்கு அரசு என்ன செய்ய இருக்கிறது? கல்வி
அமைச்சர் அவர்கள் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்து ஏதாவது
செய்வார்களா? மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் அந்தக்
கட்டிடத்தை இடிக்காமல் சரண்டர் செய்ய வேண்டிய நிலையில்
சரண்டர் பண்ண முன்வருவார்களா என்பதை அறிய விரும்பு
கிறேன்.

பிற்பகல் 2-55

மாண்புமிகு திரு. இராம வீரப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத்
தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினருடைய சொந்தத்
தொகுதியிலே நடைபெற்றிருக்கக் கூடிய பிரச்சினை அது.
பொதுவாக பெரிய திட்டத்திற்காக அந்த முடிவு எடுக்கப்
பட்டிருக்கிறது. என்ன செய்யலாம் என்பதை மாண்புமிகு
உறுப்பினர் சொன்னால் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்
களிடத்திலேயிருந்து அதற்கான அனுமதியைப் பெற்று
செயல்படுத்த முடியும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : விவாதம் முடிவுற்றது.
இப்போது வாக்கெடுப்பு.

கோரிக்கை எண். 17—கல்வி.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வெட்டுத் தீர்மானங்
கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றனவா என்பதை அறிய விரும்பு
றேன். டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்.

டாக்டர் தே. குமாரதாஸ் : இல்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : டாக்டர் தே. குமா
ரஸ் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின்
அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப்பெற்றது.

1991 செப்டம்பர் 13]

திரு. ஜி. பழனிசாமி தன்னுடைய வெட்டுத் தீர்மானத்தை வலியுறுத்த விரும்புகிறாரா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜி. பழனிசாமி : இல்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. ஜி. பழனிசாமி அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப்பெற்றது.

திரு. ச. இராமச்சந்திரன் தன்னுடைய வெட்டுத் தீர்மானத்தை வலியுறுத்த விரும்புகிறாரா என்று அறியவிரும்புகிறேன்.

திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : இல்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. ச. இராமச்சந்திரன் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப் பெற்றது.

அடுத்து, திரு. மெ. ஆண்டி அம்பலம் அவர்கள் ரூப்பிடத்தில் இல்லாததால் அவருடைய வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப் பெற்றதாகக் கருதப்பெறுகிறது.

“ கல்வி பற்றிய 17-ஆம் எண் மானியக் கோரிக்கையின் கீழ் ரூபாய் 12,98,89,69,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்.”

என்னும் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்படுகிறது.

ஏற்போம் “ ஆம் ” என்க. (ஆம்)

மறுப்போர் “ இல்லை ” என்க. (இல்லை)

ஏற்போரே அதிகம் என்று கருதுகிறேன்.

ஏற்போரே அதிகம். தீர்மானம் நிறைவேறியது. அரசுக்குக் கோரிய தொகை வழங்கப்பெற்றது.

[1991 செப்டம்பர் 13]

கோரிக்கை எண் 52—தமிழ் வளர்ச்சி—பண்பாடு.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கை எண். 52 தமிழ் வளர்ச்சி—பண்பாடு பற்றிய மானியக் கோரிக்கைக் கான வெட்டுத் தீர்மானங்கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றனவா என்று அறிய விரும்புகிறேன். டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்.

டாக்டர் தே. குமாரதாஸ் : இல்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : டாக்டர் தே. குமாரதாஸ் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதி யோடு திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப் பெற்றது.

திரு. ச. இராமச்சந்திரன் தன்னுடைய வெட்டுத் தீர்மானத்தை வலியுறுத்த விரும்புகிறாரா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : இல்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. ச. இராமச்சந்திரன் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானம், பேரவையின் அனுமதி யோடு திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப் பெற்றது.

திரு. ஆர். சிங்காரம் தன்னுடைய வெட்டுத் தீர்மானத்தை வலியுறுத்த விரும்புகிறாரா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. ஆர். சிங்காரம் : இல்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. ஆர். சிங்காரம் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானம், பேரவையின் அனுமதி யோடு, திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப் பெற்றது.

“தமிழ் வளர்ச்சி—பண்பாடு பற்றிய 52-ஆம் எண் மானியக் கோரிக்கையின் கீழ் ரூபாய் 3,29,33,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பெற வேண்டும்”

என்ற மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்படுகிறது.

ஏற்போர் “ஆம்” என்க.

(ஆம்)

மறுப்போர் “இல்லை” என்க.

(இல்லை)

ஏற்போரே அதிகம் என்று கருதுகிறேன்.

1991 செப்டம்பர் 13]

ஏற்போரே அதிகம். தீர்மானம் நிறைவேறியது. அரசுக்குக் கோரிய தொகை வழங்கப் பெற்றது.

பேரவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்றன. பேரவை, மீண்டும் நாளை காலை 9-30 மணிக்குக் கூடும். வணக்கம்.

பின்னர் பேரவை பிற்பகல் 2-58க்கு ஒத்தி வைக்கப்பெற்றது.

7. பேரவைமுன் வைக்கப்பெற்ற ஏடுகள்.

அ. சட்டப்படிக்கான விதிகளும் ஆணைகளும்.

62. 1925 ஆம் ஆண்டு இந்திய முத்திரைத்தாள்கள் விதிகளில் திருத்தமொன்று செய்வது குறித்து வணிகவரிகள் மற்றும் சமய அறக்கட்டளைகள் துறையின் 29-5-1991 ஆம் நாளிட்ட 274 ஆம் எண் அரசாணையில் வெளியிடப்பட்ட அறிவிக்கை. (1899 ஆம் ஆண்டு இந்திய முத்திரைத்தாள்கள் சட்டத்தின் மத்தியச் சட்டம் 2/1899) 70-ஏ (2) பிரிவின்கீழ் பேரவை முன் வைக்கப் பெற்றது].

63. தமிழ்நாடு 1989-ஆம் ஆண்டு மதுபான (சில்லறை விற்பனை) விதிகளில் சில திருத்தங்கள் செய்வது குறித்து உள், மதுவிலக்கு மற்றும் ஆயத் தீர்வைத் துறையின் 23-1-1991 ஆம் நாளிட்ட 37 ஆம் எண் அரசாணையில் வெளியிடப்பட்ட அறிவிக்கை [தமிழ்நாடு 1937 ஆம் ஆண்டு மதுவிலக்குச் சட்டத்தின் (தமிழ்நாடு சட்டம் 10/1937) 54 (3) பிரிவின்கீழ் பேரவை முன் வைக்கப் பெற்றது].

64. சென்னை, இந்திய செஞ்சிலுவை சங்க நிவாரண குழுவிற்குச் சொந்தமான டி. எஸ். ஐ. 1631 எண் கொண்ட ஜீப்புக்கு சலுகை முறையில் வரிவிதிப்பது குறித்து உள் (போக்கு வரத்து-அ) துறையின் 18-9-1990 ஆம் நாளிட்ட 2112 ஆம் எண் அரசாணையில் வெளியிடப்பட்ட அறிவிக்கை. [தமிழ்நாடு 1974 ஆம் ஆண்டு மோட்டார் வண்டிகள் வரிவிதிப்புச் சட்டத்தின் (தமிழ்நாடு சட்டம் 13/1974) 25 (2) பிரிவின்கீழ் பேரவை முன் வைக்கப் பெற்றது.]

65. தமிழ்நாடு 1988 ஆம் ஆண்டு, கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் விதிகளில் திருத்தமொன்று செய்வது குறித்து கூட்டுறவு, உணவு மற்றும் நுகர்வோர் பாதுகாப்புத் துறையின் 29-6-1990-ஆம் நாளிட்ட 638 ஆம் எண் அரசாணையில் வெளியிடப்பட்ட அறிவிக்கை [தமிழ்நாடு 1983 ஆம் ஆண்டு கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் சட்டத்தின் (தமிழ்நாடு சட்டம் 30/1983) 180 (5) பிரிவின்கீழ் பேரவை முன் வைக்கப் பெற்றது.]